

GRAMATI GRETS



Ex libris ~~scribitur~~

Aue Maria maria plena bonis

Franciscus D. S. S. S.

Ex libro Sinatonum. Per me.  
Andream. Bro. Lauenroby.

Anno Domini 1623

W.







IACOBI GRETSERI, SOCIETATIS IESV.  
INSTITUTIONVM LIN-  
GVÆ GRÆCÆ,

*Liber Primus.*

DE OCTO PARTIBVS ORATIONIS.

PRO SCHOLA SYNTAXEOS.

Cum INDICE Græcolatino.

*Editio vltima.*



COLONIÆ AGRIPPINÆ.

Sumptibus ANTONII HIERATI.

ANNO M. DCXIX.

AD STUDIOSAM IV-  
VENTVTEM.

**Q**uid Graiūm penitus inuat explorare latebras?  
Quid Graiūm indagas abdita sensa, puer?  
Niteris incassum, cecisq; ambagibus heres,  
Te nisi GRAMMATICĒ Duxq; comesq; regat.  
GRAMMATICĒ tibi fila potis Minoidos instar  
Tendere, quæ neuit Musa Pelasga soror.  
GRAMMATICĒ Auctoriū Labyrinthos mille docebit;  
Mille per anfractus conscia pandet iter.  
Ergo age, GRAMMATICEN sociam ne desine victus  
Quærere, quærendi tadia vincet amor.

3  
NOBILI ET MAGNIFICO DOMINO, D. IO-  
ANNI GEORGIO HERWARD-  
DO AB. HÖHENBURG, I.V.D.

Sereniss. Bauariæ Ducis, &c.

GVILIELMI Consiliario

intimo, & supremo

Cancellario,

IACOBVS GRETSERVS, SOCIETATIS IESU, S.D.

**G**RÆCAM linguam longe omnium esse pulcherrimam & vtilissimam, Magnifice & clarissime Domine Cancellarie, communis & vera est auditorum persuasio, testata totius superioris memorie testimonio. Pulchram enim & maximorum commodorum feracem esse oportet, quæ Græciæ terminis nequaquam inclusa, Asiam prope vniuersam, Italiam, Galliam, & reliquas orbis terrarum partes iam olim peruasit, & extra anni solisq; vias, super & Garamantas & Indos protulit imperium, vt ne Alcides quidem tantum telluris obiuierit, quantum hæc lingua:

*Fixerit aripedem ceruam licet, aut Erymanthi  
Placavit nemora, & Lernam tremefecerit archu.*

vt ait Poëtarum optimus. Quamobrem nihil à ratione alienum facturus videtur, si quis illam cum Orphei lyra, aut cum Amphionis testudine comparet; vt enim hæc saxa mouere sono

A 2

potē-



# 4 EPISTOLA

poterat, & lenire tigres, rabidosq; leones, & prece blanda ducere quo veller; ita Græca lingua non tantum veteres Romanos rerum Dominos, omni humanitatis genere perpolitos, sed & Asiaticos, Scythas, Brachmanas, Gallicanos Druidas, aliasq; multas immanitate barbaras gentes excoluit, & cum ad eloquentiæ, tum ad Philosophiæ studia rerumq; cœlestiū contemplationem erudiuit. Nostro etiam seculo, quo reffloruerunt ac propemodum renatæ sunt literæ, Græcis Musis æque suus constat honos atq; Latinis, quippe sororibus, & quas disjungere sine certa & præsentī iactura minime possis, siue Poëtices, siue Rhetorices, siue Philosophiæ, siue alterius maiorum gentium scientiæ desiderio & amore tenearis, tamen si plures nunc quam temporibus antea actis reperias, qui nihil sibi cum Græcis disciplinis negotiū esse velint. Sed quid mirum? suo quo tam felici & docto exclamabat Theocritus,

Τὶς γὰρ ὅποισι γλαυκὰν ναῖσιν ὦν ἦν,  
 Ημετέρας χάριτας πεπαισὺς ὑποδέξεται οἴκῳ  
 Αἰσασίως;

Interea tamen melior, si non maior numerus, libenter cum eodem vate canit:

τέττιξ μὲν τέττιγι φίλῳ, μύρμακι δὲ μύρμαξ,  
 Εμὴν δ' αἰμῶσα καὶ ὠδῶν,  
 Τῶς μοι παῖς εἴη πολέῳ δόμῳ.

De his igitur, quibus tantum sui amorem in pectore Græca lingua incussit; præclare meriti illos, qui prima rudimenta eius linguæ tradunt,

# DEDICATORIA.

dunt, Grammaticasq; institutiones conscribunt, non inuitus fatebitur, qui nos eo loco & tempore natos meminerit, quo sine præsidio præceptionum ad cognitionem Græcæ literaturæ ne aspirare quidem licet. Prodierunt autem hæcenus Grammatici, non vnus, sed vt ille ait, *μυρίοι, ἕς ὅτε ἂν τις ἀειφραδέως ἀγορεύσει* *Ἰννητός ἐών*. Post quos oēs exit itidem hæc Grammatica tribus suis partibus perfecta & absoluta, in gratiam potissimū iuuentutis, quā variis in locis fidei nostræ commissam bonis morib⁹ & literis informamus. Hoc autem quidquid est operis, tibi, Nobilis & Magnifice Domine, dedicare placuit, non certe, vt te tantæ eruditionis & dignitatis virum ad hæc primæ ætatis ludicra crepundia reuocem, sed vt illustri tuo nomine liber insignitus aliquid lucis accipiat, graviorq; & acceptior accidat cum aliis omnibus, tum maxime studiosis adolescentibus, quibus, quam ego viam perueniendi ad edita doctrinæ Græcæ templa demonstro, regulis eam tu ostendes opere ipso & exēplo, cū eas in Græcis processiones feceris, vt honestissimarū disciplinarum Candidati rectissime facturi sint, si in te vnum intueantur, te imitari, & ad tuum exemplum totis viribus properare conētur. Monebat Bias: *ἐφόδον δ' ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλαμβάνει σοφίαν. βεβαιότερον γὰρ ἔπ' ὅτ' ἁλλων κτημάτων*. Cui consilio quam diligenter parueris, exitus ipse probat: quod enim genus sapientiæ tibi non comparasti velut dulce ma-



turioris ætatis ipsiusq; senectutis præsidium  
& viaticum? Nam Græcis, Latinis, Hebraicis  
literis, & antiquitatis peritia non contentus,  
Mathematicas itidem disciplinas perdiscēdas  
putasti, ita tamen, vt scientiam Iuris & æqui,  
quam parit ars & perficit vsus, præcipuo quo-  
dam amore semper fueris complexus. Hinc te  
ad tantos dignitatum gradus euectum, & post  
Camera Spirensi vtilissimam nauatā operam,  
post plurima tua in Rempublicam merita, Ba-  
varia Cancellaria summa cum potestate præ-  
fectum esse, neq; nouum neq; insuetum vi-  
deri debet, est enim doctrina parens honorum  
fœcunda, præsertim cum virtute morumque  
integritate coniuncta, qualis tua, Nobilis &  
Magnifice Domine. Et quamuis nemo sit qui  
omne virtutum genus in te non suspiciat, ius-  
titia tamen tua Rectiq; amore æquabili reno-  
re perennis, & nec gratia nec pretio flecti po-  
tis, omnium animos mirifice sibi conciliat, vt  
inter viros iustos & propositi tenaces, quos  
Horatius elegantissime depingens, neq; illa-  
bentis mundi ruina loco motum iri canit,  
omnes vno ore te numerent. Accessit altera  
quoq; ratio hunc tibi librum inscribendi. Par  
erat extare aliquod grati animi monumentū,  
quo tuæ in Societatem nostram singulari be-  
neuolentiæ, pluribusq; officiis, qualem qua-  
lem vicem rependeremus. Nihil aliud in præ-  
senti occurrit, præter hoc opus, quod tibi acce-  
ptum fore, eo minus dubitamus, quo certius  
scimus



DEDICATORIA.

7.

scimus viros eruditos eruditorumq; amantes;  
etiam tenuissimum munus, dummodo sit lite-  
rarium, nequaquā aspernari. Ne huic quidem  
loco Dii immortales desunt, dicebat Heracli-  
tus, nescio quibus fumosam casam ingredi re-  
cusantibus. Vt ergo Philosophus hic in loco,  
quantumvis in speciem abiecto, diuinum Nu-  
men agnouit, ita & tu in hoc tam exili dono  
gratæ mentis notas, & alia quæ placeant,

facile agnosces. Vale. INGOL-

STADII Kalend. Iu-

lij 1593.



## AD LECTOREM.



Res libros harum Institutionum collegimus, beneuole Lector, in gratiam & commodum iuuentutis, quæ nostris in Scholis Græcis & Latinis literis ad humanitatem informatur. Neq<sup>3</sup> vero nulla suscepti laboris causas habuimus. Primum enim vtile videbatur fore, si vnius auctoris de re Grammatica opus integrum & perfectum exstaret, ne cogere-  
mur quotannis tres quatuorue diuersos Grammaticos in nostra gymnasia introducere, non magno eorū, quos erudiendos suscepimus, emolumento, dum à Clenardo & Antesignano octo partes orationis, à Varenio Syntaxin, & à Vergara Prosodiam discunt. Licet enim hic omnes Grammatica partes sit persecutus, non tamen tanti videbatur, vt relicto Clenardo & Varenio, ipse solus ius in scholis diceret. Nam in prima parte Clenardo cum suo Antesignano, & in secunda, Varenio, sine omni dubitatione longe est inferior, vt taceam ordinem perturbatum & implicatum, ex quo te non certius & citius sine duce, quam ex Labyrintho expedias. Ipse vero Clenardus solus & sine commentariis breuior est, quam vt auditorem ad lectionem cuiusuis Auctoris præparet, vt de methodo & dispositione nihil dicam, quam non omnibus placere, docet non semel atq<sup>3</sup> iterum, sed sæpius præpostero & inuerso ordine editus Clenardus; cum Antesignano autem prolixior est, quam vt iuuentuti compendiorum auide, & in Græciam breuissima via festinanti Dux præire queat.

# AD LECTOREM.

9

queat. Accedit, quod in singulos annos nouus quodam-  
modo prodit Clenardus, nouis notis, notationibus, a-  
nimaduersionibus, paralipomenis & censuris, quasi  
vinculis & compedibus onustus, stigmatias factus ex li-  
bero & ingenuo, sicut & scholiasies eius Antesigna-  
nus; quem, vt ille Deiphobum,

Lacerum crudeliter ora,

Ora manusque ambas, populi atq; tēpora raptis  
Auribus, & nuncas inhonesto vulnere nares,

Iure interrogas,

Quis tam crudelēs optauit sumere pœnas?

Cui tantum de te licuit?

Vt igitur his alijsq; incommodis mederentur, qui  
nostris scholis præsunt, voluerunt, vt ista Institutiones,  
non vnā, sed omnes Grammaticae partes complexæ  
in lucem exirent, ordine & dispositione ab Emmanue-  
le nostro, quam fieri potest, minime diuerse, præsertim  
in secundo & tertio libro, nec breuitate nimia adstri-  
ctæ, neq; superflua prolixitate fusæ, sed mediocritate,  
quæ ad iaciendā linguæ Græcicæ fundamenta cuius  
satis sit, grata & accepta. Dialectos porro non in vnum  
cumulum, vt ita loqui liceat, cōiecimus, sed suo quasq;  
loco collocauimus imitati Antesignanum. Nam vt  
membrum in corpore, tunc corpus ornat, si suum locū  
obtineat, ita & Dialecti in hoc Grammatico corpore.  
Qui vero diuersa consilia secuti, Dialectos propria sta-  
tione auulsas, in vnum caput congregarunt, illi mihi  
περὶ ἀντιθέσεως quādam Anaxagoræ moliri videntur,  
cui iure optimo adscribant duo illa Elegia;

A 5

Πλν



Πᾶν ἐν παντὶ μέμικται,

Et,

Rudis indigestaq; moles.

Quis enim non videat, & ad memoriam aptius, & ad confusionem vitandam accommodatius futurum, si illis statim subiiciantur Dialecti, quibus ut acciderint accidunt, siue, ut euenta eueniunt? Adde quod multi felicioris indolis adolescentes, dum regulas & paradigmata discunt, vltro etiam & sine praeceptorum auspiciis Dialectos regulis & paradigmatis adiunctas discunt, quas ab unctas ne aspicerent quidem. Nolumus tamen ut professor auditoribus Syntaxeos, quibus prima huius Grammatices pars elaborata est, Dialectos, vel etiam omnia illa, quae passim in annotationibus annotantur, explanet. Nam pleraque horum maioris sunt opera & difficultatis, quam ut illis iuuentus, eo tempore & loco, sit oneranda, & multa plenioris vberioris,que doctrina gratia adferri solent, quae si à discipulis exigas, parum decore feceris. Delectum igitur & iudicium adhibebit hic eruditus Magister, quae in re multum iuuabitur typorum & characterum varietate, quae passim regulas ab annotationibus, & has à Dialectis distinximus, & Dialectos quidem Doctori humanitatis intactas relinquet, qui primis hebdomadibus cum novis discipulis repetitione Grammatices per aliquot dies instituta, rationem quoque Dialectorum tradet; quamvis pro certo habendum sit, Dialectos melius & expedius non disci, quam lectione poetarum aliorumque, quae suis monumentis huiusmodi idiomata interfuerunt. Cum ergo Magister poetas interpreta-

bitur,

bitur, semper monebit, quo capite Grammatices hanc vel illam, vel illius similem Dialectum Auditores sint reperturi. Necessarium porro est, ut ex prima Grammatices Schola, nullus ad Humanitatis classem aditus pateat, qui totam Grammaticam animo comprehensam probe nonteneant, quod difficile non erit, si ex tertia & secunda Grammatices Schola non mutantur ad primam omnino rudes, sed Epitomes ex hoc libro confectae iam periti, ita enim gradatim ad Graecae linguae cognitionem quasi euecti, iucunde & hilariter ad ea procedent, de quibus in maioribus Scholis non immerito desperassent. Quid enim speret ille, qui in Humanitate & Rhetorica adhuc cum τὸ πρῶτον & τὸ δεύτερον luctandum est: non nego reperiri, qui victoriam consequantur: sed eos paucos esse & plures ἐν ἀσπίδι & πέλινι μάχεσθαι effecti, quot die vidimus, Itaq, quod Arcesilaus olim: & δὲ πικρὸν εἰς γναφῆιν φέρεται. & alius, παρ' ἐμοὶ & πόκ & κινάμεται, vel ut quidam legunt, γναφῆ & ἰδ. id iure suo Magistri superiores occinant illis, quos Grammatices ignaros in ludum suum cooptari velle vident. Τάξις γάρ ἐστιν, ὥσπερ ἐρίων ἐξεσχίας, οὕτω καὶ μαθημάτων διδασκαλίας, καὶ δὲ δὲ αὐτὸ ἀναγιγνώσκειν διδάσκειται, πλὴν πάσας ἐκμαθεῖν τὰς συλλαβὰς, οὐτ' αὐτὰς, πλὴν ἀπαντὰ τὰ στιχῆα τῆς Φωνῆς, ut verissime scripsit Galenus. Hoc igitur docendi ordine observato, haud fallimur sperato profectuum fructu, maxime si ad Grammaticas praeceptiones accedat, itidem assidua bonorum Auctorum explicatio, frequens disputatio & concertatio, repetitio, scriptio, sedula Doctoris ad laudem & decus cohob-

cohortatio, & deniq<sup>3</sup>, aliqua etiam librorum supellex, quod genus, Lexica, Nomenclatores, Phrasologia, Calligraphie, Meditationes, seu Thematum explanationes, formula loquendi pueriles, in quibus omnibus viri doctissimi iamdudum vtilem operam iuuentuti nauarunt, vt facile si velint adolescentes habere possint, vnde & ad Auctores propria industria peruolutandos, & ad solutam vincamque orationem scribendam subsidium & opem petant.





INDEX CAPITVM LIBRI  
PRIMI.

DE Græcorum literis, earumq; diuisionibus & affectionibus.	Cap. I.
De partibus orationis apud Græcos & primum de articulo.	Cap. II.
De Dialectis.	Caput III.
De Nomine, & simplicibus declinationibus.	Cap. IV.
De contractis declinationibus.	Cap. V.
De nominibus simplicium declinationum contrahi solitis.	Cap. VI.
De Heteroclitis.	Caput VII.
De formationibus adiectiuorum.	Caput VIII.
De formationibus substantiuorum.	Cap. IX.
De gradibus comparationis.	Cap. X.
De numeralibus.	Cap. XI.
De Pronomine.	Cap. XII.
De verbis seu coniugationibus Barytonis.	Cap. XIII.
De verbis seu coniugationibus Circumflexis.	Cap. XIV.
De verbis seu coniugationibus in MI.	Caput XV.
De modo potenti & concessiuo seu permissiuo.	Caput XVI.
De Verbalibus.	Cap. XVII.
De verbis anomalis & defectiuis in Ω.	Cap. XVIII.
De verbis anomalis in MI.	Cap. XIX.
De Aduerbio.	Cap. XX.
De coniunctione & Præpositione.	Cap. XXI.
De Accentibus.	Cap. XXII.
De ratione inuestigandi Themata.	Cap. XXIII.

CAPVT I.  
DE GRÆCORVM LITERIS  
EARVMQVE DIVISIONIBVS  
& affectionibus.

*Literas habent Græci viginti quatuor, quarum  
figuras, nomina, potestatesq, subiecta  
tabula ostendit.*

Α α αι	ἄλφα	Alpha	■
Β β βε	βῆτα	Vita	u, b
Γ γ γ	γάμμα	Gamma	g
Δ δ δ	δέλτα	Delta	d
Ε ε	ἑψιλὸν	Epsilon	e tenue
Ζ ζ ζ	ζῆτα	Zita	z
Η η	ῆτα	Ita	i
Θ θ θ	θῆτα	Thita	th
Ι ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ κ	κάππα	Cappa	c, k
Λ λ	λάμβδα	Lambda	l
Μ μ	μῦ	My	m
Ν ν	νῦ	Ny	n
Ξ ξ	ξῖ	Xi	x
Ο ο	ὀμικρόν	Omicron	o paruum
Π π π	πῖ	Pi	p
Ρ ρ ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ Ϛ ϝ	σίγμα	Sigma	f
Τ τ τ	ταῦ	Tau	t

Τυυ

# DE GRÆCOR. LITERIS. 15

Υ υ	υ ψιλόν	Υpsilon	y tenue
Φ φ	φ ϕ	Phi	ph
Χ χ	χ ϛ	Chi	ch
Ψ ψ	ψ ϣ	Psi	ps
Ω ω	ω μέγα	O mega	o magnum.

## ANNO TATIO.

Quemadmodū certum est olim apud Latinos etiam fuisse literarum & syllabarum, &c. ut vno verbo dicam. Latinæ lingue pronuntiationem. quæ nūc hodie ita certum est. Græcos longe aliter multis literis pronuntiasse, quam nos hoc tempore pronunciemus. Quod de re in reg. i quorundam extracti libri. Porro sunt nativæ & geminae Latinæ. seu monis pronuntiatione intercidit, ita & Græci, ac proinde id utile fuerit curiose nimis veterem pronuntiationem sequi, quam nunquam sis assecutus, cum non plane constet qualis fuerit.

Efficiantur ergo literæ & voces eo sono & modo, qui doctis plerisque probatur, & quem in superius elementorum Græcorum delineatione, Latinæ sextæ parte respondentibus, efformatum cernimus. cum etiam huius ætatis Græci ab illa pronuntiatione uel vel perperam discrepent; maxime quod attinet ad tres istas literas β, γ, υ, de quibus potissimum certatur.

## DIVISIO LITERARVM.

**D**ividuntur literæ generali diuisione in vocales & consonantes.

Vocales sunt septem α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Consonantes reliquæ omnes.

Vocales naturæ longæ sunt, η, ω. Breues ε, ι, ο, υ.

Ancipites vel dubiæ, α, ι, υ.

ANNO-

## ANNOTATIO.

Vocales natura longæ corripuntur nonnunquam & Poetis Græcis, & breues producantur non tantum positione, sed aliis quibusdam modis vel potius licentis, ut suo loco ostendemus.

Ancipites non ideo hoc nomen habent, quod in quavis dictione arbitrio vsurpantis breues sint aut longæ, sed quod in diuersis. Nam *a* & *i*, in his vocibus, *σῆμα*, *os*, *μέλι*, *mel*, semper corripuntur; sicut & *v* in his, *φυγή*, *fuga*, *γυνή*, *mulier*. At in voce *λαός*, *populus*, *a* semper longum est; & *i* in *τιμή*, *honor*, *νίκη*, *victoria*; & *v* in nomine *μῦθος*, *sermo*, *fabula*, *ψυχή*, *anima*, *χρυσός*, *aurum*, *θυμός*, *animus*, *ira*.

Reperiuntur tamen vocabula, quæ eandem vocalem ancipitem modo producant, modo corripiant; ut *ἄρης*, *Mars*, *ἄνής*, *vir*, *ἡγλός*, *pulcher*, *φίλος*, *amicus*, *ἰσός*, *aqualis*, *ὕδωρ*, *aqua*.

Diuiduntur rursus vocales in præpositiuas & subiunctiuas, seu in principes & subditas.

Præpositiuæ sunt, quæ in compositione diphthongorum præponuntur, ut *ω*, *ε*, *η*, *ο*, *ω*. Postpositiuæ quæ postponuntur, ut *i*, *u*.

Quia tamen ex his ipsis duabus subditis vocalibus diphthongus impropria *ui* conficitur, fit, ut *v* respectu sui comparis, etiam præpositiuæ dici possit.

## DE DIPHTHONGIS.

CONstituuntur ex vocalibus diphthongi duodecim, quarum sex vocantur propriæ, *αι*, *αυ*, *ει*, *οι*, *ου*. Sex improprie, *αυ*, *ηυ*, *υι*, *ου*.

Illæ dicuntur propriæ, quod duplicem edant



# DE DIPHTHONGIS. 17

edant sonum, si recte pronuncientur. Hæ vero improprie, quod simplici efferantur sono. Nam *æ* pronunciatu-  
*vi æ* simplex, similiter *η* & *ω*. Numerantur tamē in diphthongis, quod sub se vocalem contineant, in quam quoq; ad  
*latu* adscriptam resolui possunt, & *δης, infern⁹*,  
*αἰδης, λησις, latro, λησις*

Quando vocalis posterior diphthōgi, duobus superne punctis notatur, tunc fit diæresis, & quælibet vocalis propriam syllabam constituit, *παῖς, puer. εὐφών, sonorus.*

## ANNOTATIO

Habent diphthong. hoc nomen à du; licet sono. Nonnulli eas binocales Latine appellā, vel quod duplici constent vocali, vel quod sonum edant geminum. Unde etiam bisona vel binonantes dici possunt, ad eum modum, quo aliquæ litteræ à consonando dictæ sunt consonantes vel consonæ; & vocales à veteribus sonæ; & mutæ, insonæ, teste Isidoro lib. i. Etym. c. 4.

Nec mireris si hodie diphthong. tam apud Latinos quam apud Græcos sint monophthong; quæ vero pronuntiatio desuit; quæ tamen colligebatur ex vestigiis, quæ apud Latinos sunt. Nam *ma, ferre* efferebatur, ut apud Latinos *ma, virgili, Aulæ pectus*, & apud Lucretium, *Aquæ patriæ*, temq; *Aiax, Maia*.

Apud pronunciatu-  
*ut nunc in his vocibus, Aura, Aurum, Taurus Thesaurus.*

E. sonabat ut audis in his versibus Ovidii:

*Flebilis indignos Elegeia solue capillos:*

E:

*Exigit indicij memorem Cythercia pænam.*

Verobiquæ diphthongus esse soluta. Nulla tamen diæresis facta antiqui non ut nos Elegia, sed Elegia dicebant, utiq; videlicet diphthong. parte sonante; Ut sit in penultima illius versus i. *Æneid.*

B

Quarum

*Quarumque forma pulcherrima Deiopeia.*

Et in vocabulo eia, Græce *ἔια*.

Eveum habebat sonum, quem nunc habet in his vocabulis, *Eurus, euge, Eucharistia*. et talem, qualis est, in *Troia, Troianus*. et efferebatur ut à Gallis, *Nous, Vous*.

Diphthongi illæ, *ny, vi, uv*, sunt diphthongi propriæ, quippe duplicis soni, si legitima obseruetur pronuntiatio. Numerauimus tamen illas inter diphthongos improprias, secuti alios Grammaticos, qui eas, quod essent *ny, ny, φανος* & duriusculæ, impropriis adscripsisse videntur. Quamuis Lascaris, *ny* & *uv*, omnino non numeret in diphthongis. In prioribus diphthongis impropriis non subseribebatur olim iota vocalibus, sed ad latus adiungebatur, *αι, ηι, ωι*. Quæ consuetudo postea desit, & tantum in literis capitalibus, seu maiusculis remansit, *Αι, Ηι, Ωι*.

### DE CONSONANTIBVS.

**C**onsonantes sunt duplices: Mutæ & semiuocales.

Mutæ diuiduntur in { *Tenues, π, κ, τ.*  
   *Medias, β, γ, δ.*  
   *Aspiratas, φ, χ, θ.*

### ANNOTATIO.

Ex tribus istis classibus prima & vltima extremæ sūt & oppositæ. Media conuenit cum vtriusq;. Nam β accedit aliquo modo ad π, & aliquo modo ad φ; γ, vero ad ζ & χ. δ, autem ad τ & θ.

Solent porro sæpe tenues cum aspiratis, & hæc cum illis in oratione & in temporum formatione, & in vocabulorum compositione commutari, ut in progressu huius libri constabit.

Semiuocales diuiduntur in liquidas seu immutabiles, λ, μ, ν, ρ. Et in duplices ζ, ξ, ψ, sic dictas, quod duabus aliis consonantibus æquiualeant. Et in literam σ.

Valer

Valeat autem { ῥδς, vel vt quidam σδ.  
 { ξκς, γς, χς.  
 { ψ πς, βς, φς.

Diuiduntur quoq; consonantes in præpositas & subditas.

Præpositæ dicuntur illæ ; à quibus dictio potest inchoari ; cuiusmodi sunt omnes Græcorum consonantes.

Postpositæ illæ quæ Græcas dictiones finiunt, quales tantū sunt ν, ρ, σ, ξ, ψ, & κ, in dictionibus ἐν & σκ. Nulla enim vocabula Græca in aliam consonantem exeunt. Nam illa Ιωσήφ, Δαβιδ, Μιχαήλ, Σήθ, Ioseph, Dauid, Michael, Seth, & similia, quæ passim, in diuinis libris Græce scriptis occurrunt, non sunt Græca, sed peregrina. Illud autem εχ pro εχλ, mutilatum est per Apocopen, quod aliqui etiam tradunt de σκ, quasi sit pro σκλ.

γ ante γ, ξ, χ, sonat vt ν, ἄγγελος, Angelus; λύξ, lynx, singultus, vel lynx, fera, ἐγχ, hasta.

Idem fit cum γ ante κ ponitur, sed ipsum κ, induit tum sonum γ, πειθαγκα, pephanga, ἀφαίνω, appareo.

## DE ACCENTIBVS.

Ad rationem legendi spectat quoq; accentus; qui triplex est:

Acutus θεός, λόγος, τίπομψ.

Grauis, πρῆ.

Circumflexus, μῆσα, ποιδ.

ANNOTATIO.

Acutus attollit, grauis deprimat, circumflexus, vt nomen



non ipsum præ se fert, partim attollit, partim deprimat syllabam; constat ex acuto & graui, tonus eius hodie incertus est, vt recte dixit in sua prosodia noster Emmanuel. Nam syllabas circumflexas efferimus nunc vt acutas. Nec plura hic de accentibus: Nam vtum in illo vocabulo ἄμην, grauis sit an acutus, explicandum est. c. 22.

Tantum obseruetur accentum & quantitatem syllabarum apud Græcos distingui, & in pronuntiatione non quantitatis, sed accentus rationem haberi. Contra fere sit apud Latinos.

## DE SPIRITIBVS.

Spiritus duplex est: { Asper sine densus, ἄσπ, simul:  
 { Lenis sine tenuis: ἑγώ, ego.

Locus spiritum est vocalis aut diphthongus initio dictionis, itemq; consonans ρ, quæ in principio vocis aspiratur, ῥῆμα, robur: in medio autem si duplicetur, priori loco lenem, posteriori asperum spiritum habet, πρῶτον, procul, ἀσπῶς, infirmus.

## ANNOTATIO.

Spiritus asper pronuntiatur vt aspiratio Latina H, subitq; eius vicem apud Græcos.

Spiritus lenis moderatius efferebatur olim, vt ipsum nomen significat, sed vsus eius iam penitus exoleuit. Omnes enim Græcum pronomen ἑγώ efferunt, vt Latinū illud, ego. Et tunc leni spiritu pronuntiari censetur vocabulum, cū non pronuntiatur aspero.

Cæterum ρ, si in medio non duplicetur, nullo notatur spiritu, ρι: λέγει δὲ, amans lucri, nisi alterum ρ, sit abiectū, quod Poetæ interdum versus gratia faciunt, ἀσπῶς, pro ἀσπῶτον, insectum, quamuis hoc non fiat semper, ῥῆμα, suo, ῥῆμα, pro ῥῆματον, siuebam.

Quo aut spiritu quæuis dictio insigniatur, non præceptorum multitudine, sed vsu & obseruatione discendū

## 18

ma-  
e in-  
na-  
cu-  
vo-  
22.  
lla-  
e nō  
fere

## mul.

gus  
in  
dio  
ste-  
a p-

sub-

sum  
 . O  
 tinē  
 oca

Etū  
pīo

præ-  
ndē  
est,

## B 3

Inter-

## 22 DE INTERPVNCTIONIBVS.

Interdum abiicitur vocalis, quamuis sequatur consonans in altera dictione tam in compositione, quam ex-  
tra, πρὸ θεοῦ, apud Deum, καὶ τὸ θεοῦ, pro καὶ τὸ θεοῦ, de pone.

Interdum non vltima precedentis vocabuli, sed prima sequentis litera eliditur. Vt ἡ κατὴν, pro ἡ ἀκατὴν, bona. ἡ ἔσπετι, pro ἡ ὁσπετι, Virtus. Quæ tamen ab aliis potius adaphæresin, quam ad apostrophum referuntur.

Reliqua de Apostropho & similibus nominum affectionibus ad prosodiam referemus, ubi etiam allatis exemplis ostendetur, non semper abici breuem vocalem aut diphthongum. Quid, quod ne abici quidem possunt perpetuo sine absurditate; quis enim in soluta oratione dicat? καὶ ἡ λη, pro καὶ ἡ λη. καὶ αὐτὸς πᾶσι, καὶ αὐτὸς πᾶσι, ἐμὲ ἔδωκε, pro ἐμὲ ἔδωκε. Adhibendum est ergo iudicium, ubi & quando Apostropho sit vtendum. Censent etiam viri docti non tantum in carmine, sed & in soluta oratione sine piaculo scribi: *ὄναρ ἔλκε*.

## DE INTERPVNCTIO- NIBVS.

Conueniunt Græci cum Latinis in com-  
matis seu incisis punctisq; quibus perio-  
dus terminatur; at in illis interpunctionibus,  
quæ colon & semicolon dicuntur, discrepant.  
Nam quod signum est Latinis semicolon, hoc  
Græcis est nota interrogationis, & colon non  
duobus, sed vno ad superiorem literarum partem  
puncto pingunt, quæ omnia in sequentibus  
Anacreontis & Homeri versibus videre li-  
cet.

Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;  
Quis cras futura nouit;  
Τί δ' μάχασιν καὶ μοῖ;  
Quid preliis mihi que?



Τί χρυσὸς ὦ Φελεΐμε ;

*Quid conferat mihi aurum?*

Ὡς οἱ μὲν τρωες φυλακὰς ἔχον αὐτὰρ Ἀχαιοὶς

Θεσπεσίη ἔχε Φύζα. φόβος κρυόεντος ἐπιτήρη.

*Ita quidem Troiani custodia agebant; sed Achivos*

*Diuinitus immissa tenebat fuga, timoris frigidi*  
*socia,*

Huc quoq; pertinet Hypodiasbole, signum inter duas dictionis alicuius syllabas interiectum, distinctionis gratia: ὁ, π, ὅ, πε, & τί, π articuli, secernuntur enim hac nota, à coniunctione ὅπ, *quod*, & ab aduerbiis temporis ὅπ, *quando*, & τότε, *tunc*.

Literas vero maiusculas, quarum formam prima columna Alphabeti repræsentat, adhibent Græci more Latinorum dictionibus propriis hominum, locorum, regionum, fluminū, &c. & illis quæ initio orationis vel periodi ponuntur; quamuis in his tam religiosi non sunt Græci quam Latini, neq; opus est plura de orthographia dicere.

## C A P V T II.

### DE PARTIBVS ORATIONIS

APVD GRÆCOS, ET PRIMUM de Articulo.

**P**artes orationis apud Græcos sunt octo. Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Aduerbium, Præpositio, Coniunctio.

24 DE PARTIB. ORATIONIS.

Casus quinque: Rectus seu Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. Ablatiuo carent Græci.

Numeri tres: Singularis, Dualis, Pluralis. Duali utimur cum de duobus sermo est, quâvis id non semper obseruetur.

In Duali eadem est nominatiui & accusatiui & vocatiui vox & terminatio; itidemq; genitiui & datiui. Et in plurali vocatiuus semper est similis nominatiuo.

DE ARTICVLO.

**A**rticulorum alius est *præpositiuus*, qui præter cætera officia declinandis nominibus præponitur, ut apud Latinos *hic, hæc, hoc*. Alius est *subiunctiuus*, qui vocabulis subiungitur, ut relatiuum *qui, quæ, quod*, cui etiam significatione respondet.

Carent articuli vocatiuo, cuius vicem explet aduerbum vocandi *ὦ*, per omnia genera & numeros articuli præpositiui.

DECLINATIO PRÆPOSITIUI articuli.

Mascul. Singul. *ὁ, ὁ, τῷ, τοῦ, ὦ.*

Dual. Nom. & Accus. *τῶ.* Gen. & Dat. *τοῖν.*

Vocat. *ὦ.* Plur. *οἱ, τῶν τοῖς, τοῖς, ὦ.*

Fœm. Sing. *ἡ, τῆς, τῇ, τῇ, ὦ.*

Dual. *ταῖ, ταῖν, ὦ.*

Plur. *αἱ, τῶν, ταῖς, ταῖς, ὦ.*

Neut. Sing. *τὸ, τοῦ, τῷ, τῷ, ὦ.*

Dual. *τῶ, τοῖν, ὦ.*

Plur.

Plur. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ, ᾧ.

Sic declinantur quoq; composita ὅδε, ἧδε, τόδε, & ὅγε, ἧγε, τόγε. Attici pro ὅδε & τόδε, dicunt ὅδ' & τὸδ'.

## ANNO TATIO.

Hæc declinatio diligenter est memoræ mandanda. Inde enim non tantū articuli subiunctiui, sed etiam nominum primæ, & secundæ, & tertiæ declinationis simplicium inflexio pendet. Nam λόγος, verbi gratia, eandem in omnibus obliquis terminationem habet quam articulus præpositiuus masculinus, τμήν quam fœmininus; & cum eodem articulo fœminino conueniunt saltem in duali & plurali nomina primæ simplicium. Quæ conuenientia & similitudine animaduertit, facilius multo discuntur & memoria retinebuntur sequentium declinationum paradigma.

## OFFICIA ARTICVLI

præpositiui.

Primò usurpatur plerunq; à Græcis, cum rem certam & definitam significant, ἄπόδ' & μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum, nempe illum certum. ὁ ἀνδρῶν & ἡδε, venit homo, non quiuis, sed certus. sic ὁ ποιητής, ille poeta, Homerus scilicet, qui propter excellentiam commune poetarum nomen fecit suum.

Secundo ponitur interdum pro demonstratiuo pronomine, & pro τοῦτον, adiunctis præsertim particulis δε, γε, ὅγε, ἧγε, τόγε, per omnia genera & casus. Demosth. de corona. εἰ το καὶ τὸ ἐποίησεν ἀνδρῶν & ἐτ', οὐκ ἀνδρὶ δ' αὖτε. Si hoc & hoc fecisset ille homo, non fuisset moriuus, propter τοῦτο καὶ τοῦτο.



Tertio accipitur pro interrogatiuis in genitiuo & datiuo singulari, & pro τῷ, cuius? τῷ pro τίνι, cui?

Quarto pro infinitis, εἰ τῷ pro εἰ τινί, si cui, ἀγνοῶ τῷ χεῖρ πειθεσθαι. Lucian. Nescio cui credere debeam.

Quinto adhibetur diuisionibus cum uoculis μὲν & δὲ, ut ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic quidem, ille uero. Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, hominum alii boni, alii mali.

## A N N O T A T I O.

Vsurpatur etiam articulus præpositiuus masculinus & pro subiunctiuo ὅς, idq; apud Poetas; & ὅς pro ὅς: Quamuis sint qui putent, non esse articulum præpositum, sed subditum, qui literam σ amiserit. Sed quidquid sit de hac sententia, in hoc certe Homeri versu Iliad. i. locum (subditi) occupat præpositus, τὸ δὲ μὲν ποσειδάων, τὸ δὲ οἱ πότε θεῶν δότιον, τὸ δὲ pro τὸ propter suam scientiā, quam illi dedit Apollo. Alia sunt huius articuli munera; sed satis est, ut & in hoc, & in sequenti de constructione libro, quæque suo loco explicantur, quam ut omnia huc congerantur.

## DE CLINATIO ARTICULI

subiunctiui.

Mascul. Sing. ὅς, ὅς, ὅς, ὅς.

Dual. ὅ, οἷν.

Plur. οἱ, ὧν, οἷς, ὧν.

Fæm. Sing. ἥ, ἥς, ἥ, αὐ.

Dual. ἥ, αὐ.

Plur. αἱ, ὧν, αἷς, αἷν.

Neut. Sing. ὅ, ὅς, ὅ, ὅ.

Dual. ὅ, οἷν.

Plur. ὅ, ὧν, οἷς, ὧν.

Eodem

Eodem modo inflectuntur composita huius articuli  $\delta\alpha\pi\epsilon\rho, \eta\pi\epsilon\rho, \theta\pi\epsilon\rho, \& \delta\varsigma\iota\varsigma, \eta\tau\iota\varsigma, \theta\iota, \pi\iota.$

## ANNO TATIO.

Articuli præpositiui & postpositiui recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quam secunda declinatio simplicium, per quam inflectitur articulus fœmininus; & tertia, per quam inflectitur masculinus. Vnde ex illis, quæ infra de harum declinationum dialectis dicemus, facile intelligentur dialecti articularum.

## CAPVT III.

DE DIALECTIS IN  
GENERE.

**C**um articulo, quem iam explicauimus, & reliquis partibus orationis, quas iam aggressuri sumus, varietate dialecti accidunt, operæ pretium erit in hoc cap. te exponere generatim Primo, quid sit dialectus. Secundo, quot sint dialectorum genera magis celebria & trita. Tertio, quidnam vnaquæq; dialectus proprium & peculiare potissimum habeat; Dialectos autem singularum declinationum & conjugationum suis quasq; locis enumerabimus; sic enim & confusio vitabitur, laborq; discipulorum minuetur.

## QVID SIT DIALECTVS.

**D**ialectus nihil est aliud, quam vnus & eiusdem linguae nota & differentia, non omnibus qui illa vtuntur, sed aliquibus tantum vsitata; quorum ratione dialectus idiomata seu proprietas dici solet; siue differentia hæc consistat in solis literis eiusdem vocabuli, literarumq; affectionibus; siue in sola pronuntiatione. siue in verbis integris, siue in syntaxi & constructione. His enim quatuor partibus contineri videtur tota dialectorum varietas.

Quamuis autem apud Græcos vna & eadem om-

nium

nium esset lingua, suos tamen modos loquendi & pronuntiandi certorum locorum incolæ habebant (quod ipsum hodie quoq; in quavis lingua videre licet) & quia ob multiplices colonias in varias mundi partes à Græcis missas, Græci longe lateq; fundebantur; multas quoq; mutationes illorum linguam subire, variasq; dialectos suscipere necesse fuit. Ex quibus tamen quatuor præceteris magis erant, & nunc quoq; sunt, insignes & notabiles Dialecti, Dorica, Æolica, Ionica, Attica.

Lingua communis non est numeranda in dialectis, cum dialecti linguæ communis sint accidentia; Dicebatur autem illa lingua communis, quæ certis dialectis non astringebatur, ut quicquid vteretur, neque ex Atticis, neque ex Doribus, neque ex Æolibus, neque ex Ionibus esse videretur, sed Græcus absolute; sicut nunc communis lingua Germanica, Italica, aut Gallica illa appellatur, quæ qui vitur, nullius certi loci indigena agnoscitur, sed simpliciter Germanus, aut Italus, aut Gallus. Neque definie propterea lingua aliqua esse communis, quod pauculas quasdam certorum locorum dialectos inspersas habeat: Unde Attice, verbi gratia, non censebantur loqui, qui in nonnullis tantum cum Atticis conveniebant, in aliis dissidebant; sed illi, qui in Atticis suis perfecte cum Atticis sese conformabant. Celebravit porro scriptis suis, & ad posteros transmisit, Doricam quidem Dialectum Theocritus & Pindarus, & Pythagorei Philosophi, quorum fragmenta apud Lærtium & Stobæum extant; Ionicam Hippocrates & Herodotus; Atticam, Aristophanes & Demosthenes. Æolicam hinc inde insperserunt suis monumentis Poetæ, maxime illi, qui nullam certam dialectum secuti, promiscue quasuis usurparunt, prout occasio & Lex carminis exigebat.

Sed ut distinctius intelligatur, quidnam quæq; ex quatuor prædictis dialectis proprium sibi vendicet, singularum proprietates insigniores ordine sunt adferendæ, ducto initio à Dorica; quæ litera A, amans, sæpe illam pro aliis supponit, ut in sequentibus exemplis vides.

ἀμέρις, φάρις, παλαρά, μηχανά, ἄδονά, μῆ-  
λον, μῆτις pro ἡμέρις, dies, φήμη, fama,  
πληγή, plaga, μηχανή, machina, ἡδονή, vo-  
luptas, μῆλον, malum, μῆτις, mater. Do-  
res Latini imitati sunt, fama, plaga, ma-  
china, malum, mater.

ἀργεῖμις pro ἀργεμῖς, Diana, πιάζω, pro  
πρέζω, premo, crucio, τρέχω pro τρέχως  
curro, φρεσὶ pro φρεσὶ, mentibus, ἀφελώς  
mens.

Item γά, γα, pro γε, κέ, ἐχώγα pro ἔγωγε, αἶ-  
μα pro αἶμα vel εἶμα, ἄπερ pro ἑπερ  
alter, & similia multa.

Μυσσῶν pro μυσσῶν. Fit hoc in genitivo  
plurali primæ & secundæ declinationis  
simplicium; imo etiam in quinta, ut apud  
Theocritum Idyll. 8. ὦ τρέχε τῶν λακκῶν  
αἰγῶν αἰγῶν. Αἰγῶν profectio non primæ, nec  
secundæ, sed quintæ declinationis est.  
Legitur etiam apud Euripidem alicubi,  
γυναικῶν.

Accidit hoc idem participiis circūfle-  
xorum in ὄν, γελῶν pro γελῶν, ridens, te-  
ste Corintho.

Πρώτῳ pro πρώτῳ, primus, apud  
Theocritum Idyll. 8. 9. & alibi.

Interdū ωgenitivi retinetur quidē, sed in-  
teriectio αμυσσῶν, πυσσῶν, πλάων, & hoc  
in prima & secunda declinatione simpli-  
cium, quamvis Callimachus etiam ἡ-  
σῶν dixerit, ἀῖσῳ, insula, tertiæ decli-  
nationis.

Faciunt hoc Poetæ vel versus explendī  
causa, ut Hesiodus.

Πλησάδων ἀτλαζήτων ἐπιτελομένων  
Λεχηδῶν ἀμνητῶν ἀρότιοι δὲ ἀσπερμένων.  
Pleiadibus orientibus incipe metere,  
Atare vero occumbentibus.



Vel maiestatis & grauitatis gratia, multo enim grandius & sonorius est *μουσῶν* quam *μουσῶν*.

*Λινεία* pro *Λινεία*, fit hoc in genitiuis primæ simpliciū.

*κλασῶ* pro *κλείσω*, *claudam*, *κλαῖδας*, pro *κλείδας*, clauēs, apud Theocritum.

*δωρίσθην* pro *δωρίζην*, *Dorem* agere. *τύπτες* pro *τύπταις*, *uerberat*.

*ὄρη* pro *ὄρεα*, vide.

*ζῆω* pro *ζῆα*, *γαλής*, *γαλαῖς*, *rides*, *πνῆς*, *πνῆας*, *εἰμῆς*, *διψῆς*, *διψῆς*, *σιμῆς*; Alii tamen *ζῆν*, *πνῆς*, *διψῆς*, scribunt, & pro *α* substituant *η*.

*κοσμήν* pro *κοσμεῖν*, *ornare*, *κοιμῶν* pro *κοιμῶμαι*, *dormire*, apud Theocrit. *Idyll.* 15.

*λαβῶ* pro *λαμβάνω*, *accipere*.

*μῶσα* pro *μοῦσα*, *βυλῆς* pro *βυλῆς*, *bulcui*. *πῆς λύκος* pro *τύς λύκος*, *lupos*. *λόγῳ* pro *λόγῳ*, *sermonis*.

*ὄρεα*, *ὄρεα* leu' *ὄρη*, *montes*.

*ὄρεα*, *ὄρεα*, *propterea*.

*τύς λύκος* pro *λύκος*, *πῆς παρθένη* pro *παρθένη*, *virgines*, apud Theocritum *Idyll.* 1. & 4.

*ὄρεα* pro *ὄρεα*, & *αἴθη* pro *αἴθη*, *utinam*.

*πείχες* pro *πείχες*, *muti*, *ποθιῶται* pro *ποθιῶται*, *desiderant* vel *desiderantur*, *φιλέει* pro *φιλέει*, *amant*.

Fit hoc cum *α* ex *α* vel *α* contrahitur, ut in allatis exemplis, vel cum *α* in verbis circumflectitur, quamuis non oriatur ex contractione, ut *ἀλκομαι*, *salio*; fut. med. *ἀλκομαι*, Dorice, *ἀλκομαι*. Quod *Dores* non tantum in futuro medio, sed etiam in primo faciunt, cum enim futurum actiuum primi ipsi

VARIETATĒ.

31

circumflestant, ut à λαοδώνω, *latbo*, λαῶν  
 ὁν seu λαῶν, fit, ut secundum ipsos futu-  
 rum primum medium non fit λήσονται  
 vel λίσσονται, sed λαοδώναι pro καοδώναι,  
 ut apud Theocritum Idyll. 4. Id tamen non est  
 perpetuum. Nam apud Theocritum Idyll. 14.  
 legitur παλαιοδώναι, *pauegabo*, à παλῶν,  
 forte e. cophonia vitandæ causa, quæ  
 necessario erat mendianda, si Poeta dixisset  
 παλαιοδώνοι. Neque etiam semper cir-  
 cumflestant futurum; hinc ἀσσομέναι, *as-*  
*nam*, apud Theocritum.

τύπτουσαι pro τύπτουσαι, verberans, fit hæc  
 mutatio non tantum in participiis scemi-  
 ninis Βαρυτονοτον, sed etiam in nomi-  
 nibus & verbis, μέγισται pro μέγιστοι, ὑπὸ ἀχρό-  
 σῳ & ὑπὸ ἀχρόσῳ pro ὑπὸ ἀχρόσῳ, *auscul-*  
*tatio*, apud Theocritum Idyll. 7. & 11. Eodem  
 modo Ἄεoles, α, εἰ, οἱ, pro ε po-  
 nunt.

κωμῳδῶ pro κωμῳζῶ, *lascivio*, συρῳδῶ  
 pro συρῳζῶ, *cano fistula*.

τύπτοσι, *tu*, sic ὑφίπτοι pro ὑφίπτοι, *submis-*  
*sit*.

σὺς vel σὺς pro θεός, *Deus*. Hinc Lace-  
 daemonii per Diolcoros iurabant, νῆ τι  
 σὺς, ut refert Plutarchus in Apophth. Laco-  
 nicis.

ἡθῶν pro ἡλθῶν, *venē*.

τύπτουσαι pro τυτταμέναι, fit hoc in primis  
 personis pluralibus; & alibi, ut ἡμεῖς pro  
 ἡμεῖς, seu εἶναι, *esse*, & μεῖς pro μεῖς, *te*, *Co-*  
*rintho*.

κλειῶν, κλαζῶ, *claudam*, ἐργαζῶ pro ἐργα-  
 σῶ, *laborabis*. Accidit nocivum futuris quæ  
 sigma habent.

τῶν pro ἐκείνῳ, *vel* ἐκείνῳ, *ille*.

πόνη, ὄκη seu ὀκη pro ποτῆ seu πῶτ &

32 DE DIALECTORVM

ὅπτεu ὅτε, quando, & aliquando, ideo ὅτε & interrogatiue. Cuius rei obuia sunt in Theocrito exempla.

Veniunt etiam Diores tetris geminatis, vbi alii simplicibus contenti sunt, ὅπτε pro ὅπ, quod, ὅππῃ pro ὅπῃ, ὅβῃ.

Vsurpant quoq; casus plurales pro foris nimis singularibus, καλοὶ pro καλῇ, pulchra.

Dicuntur etiam Diores omittre iota sub scriptū in α, η, ω, sed hoc non fit semper, vt apud Theocr. videre licet.

Quod ad vocabula attinet, dubiū non est quin multa habuerint Diores in sua lingua: quoru nūlus, pūtalos fuerit vsus: quod ipsum hodie in quibus ita dem conuersis linguae dialecto accedat, vt φῶς, vel αἰὼς, vel αἰ-πῶς, πῖν pro σῖν, ἴν pro αἰτ, ἰῶ, de pro ἰδῶ, ecce, ὁλπῖς pro ὁλιδῶς, piscator: καὶς, caro: αἶτ, delubrum: πῶς, ros, seigutta. αἶμα, κυρία, inferia: & duabus vocibus in vna coeuntibus, ὦς pro ὀέξ, ὠπερ, pro ὀέπερ, ὠπῶς pro οἰαπῶς, & alia huius generis.

Cæterum vt Doribus sua quædam erant vocabula: ita quoq; illos suos quosdam loquendi modos habuisse certum est.

Pronunciatione Diores agnitos fuisse colligitur ex Theocr. Idyll. 15. vbi hospes quidam mulieres nonnullas Doricè nimis garrulas reprehendens simul & inuidens ait:

Παύσθε· ἃ δέσπῃνοι ἀνάντε καὶ πῶς.

Τρυφᾶντες ἐκπαισθέντι πλατυδαῖσιν ἀπέντε.

Vnde colligitur Diores πλατῆζειν, id est, lato & diducto ore loqui solitos, maximè cum suum illud afferrent, cui rei fidem quoq; facit interpretes Theocriti in illud locum: αἰδῶς, inquit, πλατυσμεῖς, Diores os diducunt & explicant inter loquendum. Et hæc de Dialecto Dorica.

DIALECTVS ÆOLICA.

In multis cum Doribus conueniunt Æoles. Imo credibile est multa Doribus adscribi, quæ fuerint Æolum: cuiusmodi sunt: genitui illi: μετῶνι, πετῶνι. Item quæ

τινα-

mutatio in  $\omega$ ,  $\mu\omega\sigma\sigma\alpha$  pro  $\mu\epsilon\sigma\sigma\alpha$ ,  $\lambda\epsilon\iota\pi\omega\sigma\sigma\alpha$  pro  $\lambda\epsilon\iota\pi\epsilon\upsilon\sigma\sigma\alpha$ ,  $\epsilon\delta\omega\sigma\sigma\alpha$  pro  $\epsilon\delta\delta\omega\sigma\sigma\alpha$ .

$\Omega$  enim amasse videntur  $\text{Æoles}$  præ cæteris literis, sicut  $\text{Dores}$   $\alpha$  &  $\text{Iones}$   $\eta$ ; Hinc etiam  $\acute{\alpha}\mu\alpha\iota\omega$  pro  $\acute{\alpha}\mu\alpha\iota\omega$ , & quæ apud Theocritum occurrunt,  $\acute{\alpha}\rho\epsilon\alpha$  pro  $\acute{\alpha}\rho\epsilon\alpha$ ,  $\mu\acute{\omega}\eta$  pro  $\mu\acute{\omega}\eta$  puella,  $\kappa\acute{\omega}\eta$  pro  $\kappa\acute{\omega}\eta$  puellus.

Interdum usurpant  $\sigma$  pro  $\omega$ : ut  $\epsilon\gamma\omega$ ,  $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\omega$ ,  $\acute{\sigma}\tau\epsilon\iota\lambda\eta$ ,  $\acute{\sigma}\rho\epsilon\alpha$ , pro  $\epsilon\gamma\omega\varsigma$ ,  $\acute{\alpha}\mu\omega\varsigma$ ,  $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\omega\varsigma$ ,  $\nu\acute{\iota}\sigma\upsilon\varsigma$ ,  $\acute{\omega}\tau\eta\lambda\eta$ ,  $\nu\upsilon\lambda\eta\upsilon\varsigma$ ,  $\acute{\omega}\rho\epsilon\alpha$ ,  $\hbar\omega\alpha$ .

$\pi$  pro  $\mu$  ut  $\acute{\sigma}\pi\pi\acute{\iota}\pi\eta$  pro  $\acute{\sigma}\mu\mu\epsilon\pi\eta$ ,  $\sigma\upsilon\lambda\iota$ .

$\eta$  pro  $\epsilon$   $\epsilon\lambda\theta\lambda\omega$  pro  $\epsilon\lambda\theta\epsilon\upsilon$ , retineto accentu, ipforum enim est accentu in priores syllabas retrahere, ut  $\kappa\acute{\alpha}\lambda\omega\varsigma$  pro  $\kappa\alpha\lambda\delta\varsigma$ , *pulcher*,  $\pi\acute{\omega}\tau\epsilon\mu\omega$  pro  $\pi\omega\tau\epsilon\mu\acute{\omega}\varsigma$ , *fluvius*.

Aspiratas dictiones efficiunt spiritu tenui:  $\eta\lambda\iota\omega$ , *sol*: pro  $\eta\lambda\iota\omega$ ,  $\eta\mu\acute{\omega}\varsigma$ , *nos*, pro  $\eta\mu\acute{\omega}\varsigma$ , quod etiam in compositis observant, ut  $\acute{\alpha}\pi\eta\kappa\epsilon$  pro  $\acute{\alpha}\phi\eta\kappa\epsilon$ , *dimisit*.

$\beta$  ponunt ante  $\epsilon$ :  $\beta\epsilon\phi\acute{\omega}\delta\epsilon\upsilon$  pro  $\beta\acute{\omega}\delta\epsilon\upsilon$ , *rosa*,  $\beta\epsilon\phi\acute{\alpha}\kappa\eta$ , pro  $\beta\acute{\alpha}\alpha\kappa\eta$  à  $\beta\acute{\alpha}\alpha\eta\varsigma$ , *cento*,  $\beta\epsilon\lambda\acute{\iota}\zeta\alpha$  pro  $\beta\acute{\iota}\zeta\alpha$ , *radix*.

Dictionibus in  $\alpha\varsigma$  adiciunt  $\iota$ ,  $\kappa\alpha\lambda\iota\iota\varsigma$  pro  $\kappa\alpha\lambda\alpha\iota$ ,  $\mu\acute{\epsilon}\lambda\alpha\eta\varsigma$  pro  $\mu\acute{\epsilon}\lambda\alpha\varsigma$ , *niger*,  $\pi\acute{\omega}\lambda\alpha\iota\varsigma$  pro  $\pi\acute{\omega}\lambda\alpha\varsigma$ , *misere*.

$\epsilon$  pro  $\alpha$ :  $\epsilon\gamma\omega$  pro  $\acute{\alpha}\gamma\omega$ ,  $\acute{\alpha}\mu\acute{\alpha}\sigma\iota\alpha$ ,  $\kappa\epsilon\gamma\epsilon\tau\omega$  pro  $\kappa\alpha\gamma\epsilon\tau\omega\varsigma$ , *vis*.

$\omega$  pro  $\eta$   $\tau\omega\tau\acute{\epsilon}\mu\epsilon\eta$ ,  $\lambda\epsilon\gamma\acute{\omega}\mu\epsilon\eta$  pro  $\tau\omega\tau\acute{\epsilon}\mu\epsilon\eta$  &  $\lambda\epsilon\gamma\acute{\omega}\mu\epsilon\eta$ , & similia apud Corinthum, & alios.

Aoristus optativus  $\text{Æolicus}$  omnibus scriptoribus valde frequens est, de quo suo loco.

Voces  $\text{Æolum}$  propriæ istæ adferuntur,  $\epsilon\chi$  pro  $\mu\acute{\iota}\alpha$ ,  $\nu\eta\alpha$ ,  $\phi\acute{\alpha}\delta\alpha\chi$  pro  $\phi\eta\delta\omega$ , *calculus seu suffragium*,  $\acute{\delta}\rho\epsilon\kappa\omega\upsilon$ , *vir, ákro\varsigma*, *debilis*,  $\pi\acute{\epsilon}\zeta\alpha$ , *pes*, & aliæ nonnullæ. De pronuntiatione nihil certi liquet, nisi quod à Dorica non multum discrepasse videtur.

## DIALECTVS IONICÁ.

**I**onica Dialectus  $\eta$  fere ponit, ubi Dorica  $\alpha$ ,  $\mu\acute{\epsilon}\sigma\eta$ ,  $\eta\eta$ ,  $\Phi\iota\lambda\iota\eta$ , *isochronus*,  $\mu\upsilon\sigma\alpha$ , *dea*,  $\acute{\alpha}\mu\iota\kappa\iota\tau\iota\alpha$ , *historia*.

Amant præterita, hinc  $\acute{\alpha}\delta\epsilon\lambda\phi\acute{\omega}\varsigma$ , *frater*,  $\acute{\omega}\nu$ , *qui est*,  $\mu\upsilon\epsilon\omega\upsilon$ , *presens*. Item  $\mu\upsilon\epsilon\alpha$  pro  $\mu\upsilon\eta\alpha$ , *mina*,  $\acute{\epsilon}\rho\omega$  pro  $\acute{\epsilon}\rho\omega\alpha$ , *video*, &  $\gamma\epsilon\lambda\omega$  pro  $\gamma\epsilon\lambda\acute{\alpha}\omega$ , *ridéo*. Hinc apud Theocritum  $\gamma\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega$ , contractum quasi  $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\omega$ .



ἀ γάλεισσι, ἀλλήθως, vere, ἀσπίβως, pie Et genitui plurales prima & secundæ declinationis. δέσποτέων, μεστέων, & γέμμε, pro γάμμε. πότερες, pro πότερες, quatuor, ἔρετω, pro ἄρετω, vir.

Α pro ε, μέγαθ, pro μέγεθ, magnitudo. πένω, pro πένω, secro, τέρεπομαι, pro τέρεπομαι, vertor.

Κ ω, κώς, pro πώς, quomodo.

Π φ, ἀφαιρέμμι, pro ἀφαιρέμμι, auferor. Fit hoc in compositione, in qua retinent Iones ω, κ, τ, ubi mutatio in aspiratas φ, χ, θ, facienda esset. Quod etiam accidit in nominulis simplicibus, ut δέχομαι, pro δέχομαι, capio, suscipio, δέχομαι, pro δέχομαι.

Abstinet Dialectus Ionica à contractibus, ποίω, βοάω, sicut è contrario, iis maxime gaudet Dialectus Attica.

Voces quoq; & modos loquendi proprios habuerūt, ut aliæ Dialecti; de quibus videri poterit Corinthus & Vergera lib. 5. c. 4. Et passim occurrunt in Herodoto. Pronunciationem Ionum iucundam & mollem fuisse, communis est omnium persuasio.

### ATTICA DIALECTVS.

Σ Vertunt in ξ in præpositione σὺ. Hinc ξυμφέρω, pro συμφέρον, utile. ξύμβολον, pro σύμβολον, symbolum.

Duplex η pro duplici α, γέλασα, pro γέλασσα, mātē, γλώττω, pro γλώσσα, lingua. sic τήμερον, pro σήμερον, hodie. Hinc iudicium Vocalum, elegans apud Lucianum Dialogus, ubi signa consonanti tau, diem dicit, & item intendit, ob multas dictiones iniuste occupatas.

Ρ pro σ, παρέειν, pro παρέειν, considerare. sic ἄρετω, πέρρω, pro ἄρετω, vir πέρρω, procul.

Voces Atticorum proprias inuenies apud auctores supra citatos; modos proprios loquendi habebis in syn-taxi.

Pronunciationem Atticam fuisse elegantissimam & pulcherrimā nemo est qui dubitet; imo potior pars huius dialecti in pronūciatione videtur fuisse sita, ut appareret etiā ex eo quod Theophrastus ipse ab auu quadam pere-

VARIETATE.

peregrinus iudicatus fuerit, cum verba nonnulla minus Attice pronunciaſſet. Et hæc de dialectis in genere ſufficiant. Nam quæ dialecti cuius declinationi vel coniugationi accidunt, ſuis ſemper locis notabitur.

C A P V T. IV.

DE NOMINE ET DECLINATIONIBVS SIMPLICIBVS.

Declinationes diuiduntur in ſimplices & contractas.

Simplicium quinque ſunt, quarum quatuor priores appellantur pariſyllabæ, quod obliqui ſyllabis Rectum æquent, ſi vocabula declinantur ſine dialectis & licentiis Poeticis; vt *Aivéας*, *Aivῆς*, *πῆν*, *πῆς*, *λόγῳ*, *λόγου*. aliæ iſtæ declinationes impariſyllabæ erunt, cum æque ac in quinta, obliqui nonnulli nominatiuum numero ſyllabarum ſuperent, *Aivéας*, *Aivéας*, *λόγῳ*, *λόγου*. ſed dialectorum hic nulla eſt habenda ratio.

PRIMA DECLINATIO SIMPLICIUM.

Continet hæc declinatio masculina tantum in *ας* & *ης*, *ὁ Aivéας*, *Aeneas*, *ὁ λῆης*, *latro*, *ὁ χρῆς*, *Chryſes*.

ANNO TATIO.

Audiendi non ſunt, qui huic declinationi communia tribuunt. *λῆς* enim (quod iſtæ exemplum adferunt) generis

neris masculini duntaxat censeri debet; ut apud Latinos, *latro*. Nam nemo ληστής κακῇ, ut nec Latine, *mala latro*, dixerit; quia illa nomina communis generis habenda tantum sunt, quæ adiunctum seu adiectivum virile & muliebre admittit: Quod sic cum solo appposito masculino iunguntur, generis masculini erunt, quicquid tandem significant. Quæ de re lege, si placet, Emmanuelem in Grammatica. Neq; refert, quod Hesiodus ἀήτης foeminino genere usurparit, non enim respexit ad masculinum, ἀήτης, sed ad foemininum, ἀήτη, quod itidem ventum significat.

### PARADIGMA DECLINATIONIS primæ.

Sing. Nom. ὁ αἰνεῖας, ἡ αἰνεῖα, τὸ αἰνεῖα, τὴ αἰνεῖαν, ᾧ αἰνεῖας.

Dual. Nom. Accus. τὼ αἰνεῖα, τοῖν αἰνεῖαιν, ᾧ αἰνεῖα.

Plur. οἱ αἰνεῖαι, αἱ αἰνεῖαι, τοῖς αἰνεῖαις, τὰς αἰνεῖας, ᾧ αἰνεῖαι.

Sing. ὁ χεύσας, ἡ χεύσασα, τὸ χεύσας, τὴ χεύσασα, ᾧ χεύσας.

In duali & plurali, sicut αἰνεῖας.

Genitiuus singularis definit in α.

Multa nihilominus nomina in ας, recepto iam more genitiuum formant in α, Θωμάς, Δεκάς, Μιχαῖ, Κηφᾶς, Φωκάς, Κοσμάς, Thomas, Lucas, Menas, Cephas, Phocas, Cosmas, & πᾶς, πᾶ, πᾶπας, πᾶππα, pater, πᾶπας, πᾶππα, papa.

Item appellatiua quædam, πατεργλοῖας, patricida, μητεργλοῖας, matricida, ὀρνιθοθήρας, auciceps, θυννοθήρας, thynnorum venator, δευτερίας, secundus; quamvis nonnulla horum in α & ας ex-

cant

eant, πηγάροε, & πηγάρος: ἀρχύτα & ἀρχύτα:  
πατερολοῖς & πατερολοῖα.

## A N N O T A T I O.

Cum Doricus hic genitiuus in linguam communem  
transierit in prædictis alijsq; huiusmodi vocabulis; sic ut  
quidam genitiuo primæ declinationis duplicem positi-  
onem, nempe *ς* & *α*, tribuendam putent, sed parum re-  
fert, siue unicam duntaxat admittamus tanquam legiti-  
mam & ordinariam; alteram autem pro aduentitia ha-  
beamus, siue utramq; ordinariam esse arbitremur.

Attice vocatiuus similis est nominatiuo in  
omni declinatione.

Vocatiuus huius declinationis communi  
lingua exit in *α* & *η* iuxta terminationem recti,  
à quo etiam fit, ablato *σ*.

## EXCEPTIONES.

Excipiuntur primo nomina in *της*, horum  
enim vocatiuus definit in *τε*, siue sint propria,  
siue appellatiua, ὁ ἵππος *της*, ἵππος *τα*, eques. ὁ τοξό-  
*της*, τοξότα *τα*, iaculator, ὁ περὶ φήτης, περὶ φήτα, Pro-  
pheta.

## A N N O T A T I O.

Hæ retinēt hæc tria, αἰήτης, A Eeta, αἰναρέτης, A Enare-  
τα, αἰναρέτης. Callipeta, quibus Antesignanus addit, φι-  
λοθεσίτης, Philotheresites, cum tamen vocatiuus huius  
vocis θεσίτης desinat in *τε* Iliad. 2.

Excipiuntur secundo gentilia, ut ὁ σκύθης,  
Scythia, ὠ σκύθα. ὁ πέριος, ὠ πέριος, Persa.

Et Poetica in *της*, ὁ κνωώτης, ὠ κνωώτα, impu-  
dens, & quæ similis sunt compositionis.

Et nomina in *της*, ὁ Ὀρέτης, Ὀρέτα. Orestes: Ἰνέ-



της, *Thyestes*. πελταστής, πελταστής, *peltatus*, seu *cetratus*. ἀγροντιστής, ἀγροντιστής, *iaculator*. ληστής, ὠληστής, *latro*. licet hæc alterum quoq; vocatiuum in η admittant.

Predictis adde, ὁ λάχνης, *lasciuus*, ὁ πυρραχμής, *Pyrachmes*, ὁ μολαχμής, *Manechmes*, ὠλάχνα, ὠπυρραχμία, ὠμολαχμία.

Excipiuntur tertio nomina composita à verbis μετῶ, τίβω, πωλῶ, *metior, tero, vendo*. ὁ γεωμέτης, *γεωμέτης*, ὁ βιβλιοπώλης, ὠβιβλιοπώλω, *πωδοτρίβης*, ὠπωδοτρίβω.

## ANNO TATIO.

Hos vocatiuos in α, usurpant Attici & Poetæ pro nominatiuis, Hom. *Iliad*. 2.

Αὐτὰρ ὁ αὖτε θυεῖ ἀγαμέμνονι λείπει Φορῶναι.

Et *Iliad* 1.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς  
ὅς τις εἴη & νεφεληγερέτα ponuntur pro nominatiuis  
θυεῖς & νεφεληγερέτας, quorum imitatione dicunt Latini; *Propheta, Poeta, Geta, Scythia, Bibliopola*, licet etiam *Prophetes, Scythes*, dici possit, sed minus v̄sitate.

Neq; hoc Latini olim in h's tantum vocatiuis, sed in aliis quoque sibi permittebant Hanc *Sosia, Pelia, Aeneas, Anchisa*, & similes nominatiui à vocatiuo Græco, pro *Sosias, Pelias, Aeneas, Anchises*. Vide Emmanuelem in prima nominum declinatione.

Multa nom̄nalia primæ declinationis Græcorū, sequuntur apud Latinos primam & tertiam declinationem, ut *Orestes, Pylades, Pelides*, & similia.

DE DIALECTIS PRIMÆ  
declinationis.

Doricæ declinantur ῥεῖας, ut *Alveias*, Ionice vero *Alveias*, ut ῥεῖας.

Genitiuus singularis ex' in ε communiter, Dorice in α, Aëorce in αο, Ionice in εω, accentum in antepenultima, si no-

si nominatiuus sit paroxytonus *πηλείδης, πηλείδης*, si vero sit oxytonus, tunc genitiuus Ionicus erit paroxytonus: *ποιητῆς, ποιητοῦ, ποιητέω*, Poetice in *ω*, per crasin Ionici genitiui *πηλίδω, βορέω*, apud Hesiodum in Theogonia ponitur per syncopen pro *βορέω*, à Ionico nominatiuo *Βορέης* pro *Βορέας, Boreas*.

Genitiuus pluralis Dorice exit in *ᾶν* *πηλιδᾶν*, Æolice in *ᾶν*, Ionice in *ων*.

Datiuus Ionice in *ης* *πηλίδης*, quia *αι* communis mutatur in *η*, Attice & Ionice *πηλιδάσι* vel *πηλίδῃσι*. Nam datiuus pluralibus in *σ* additur iota.

Accusatiuus Ionice nonnunquā habet *εας, διασώτας*, à Ionico singulari *διασώτα*. vertunt enim Iones η accusatiui in *α* abiecto; hinc apud Herodotum legimus *ξίεξαι* pro *ξίεξιν*.

Est autem eadem Dialectorum ratio in duali & plurali secundæ declinationis; quæ dialectorum varietas & pro Poetis intel. gendis, & pro carminibus pangendis diligenter est notanda, simul q; (ut hoc obiter addamus) pro carminum dimensioe aduertendum, illud ē Ionicū in singulari & plurali fere semper *σιν* *ζῆσιν* pati, ut in primo statim Homeri versu.

*Μῶν ἀείδει θεὰ πηληϊάδῃσιν ἀρχαῖσιν.* Et Iliad. 2.

*Πολλίῳ ἐκ πολλῶν ἐγχρᾶσάλοι αὐδρὲς ἔασι.*

Id tamen non est perpetuum; sæpe enim constituit illud per se syllabam.

## PARADIGMA SECUNDÆ DECLINATIONIS SIMPLICIUM.

Tantum fœminina habet in *α* & *η*, ἡ *μῆσα*, *Μυσα. ἡ ἀγία, sancta. ἡ καὶ θεῶν πυτᾶ. ἡ τιμή, honor. ἡ νίκη, victoria.* (σιν, ᾧ *μῆσαι*.)

Nom. Sing. ἡ *μῆσα*, τῇ *μῆσος*, τῇ *μῆσῃ*, τῷ *μῆσ*.

Dual. τὰ *μῆσα*, τῶν *μῆσων*, ᾧ *μῆσα*.

Plur. αἱ *μῆσαι*, τῇ *μῆσων*, τῷ *μῆσας*, ταῖς *μῆσας*, ᾧ *μῆσαι*.

Sic ἡ *τιμή*, τῇ *τιμῆς*, τῇ *τιμῇ*, τῷ *τιμῷ*, ᾧ *τιμή*.

Finita in *δα, θα, ρα, & α* purum, hoc est, quæ ante *α* habent vocalem aut diphthongum, retinent *α* in toto singulari. Ut *λήδα, λήδας, λήδα, λήδαν, Ieda, μάρθα, μά, θας, μάρθα, Martha, ήμέρα, ήμέρας, ήμέρα, dies, Φιλία, amicicia, Φιλίας, Φιλία, Φιλίαν*. His adde *αθλωά, ναυσικά, μνά, cōtracta ex αθλωάα, ναυσικάα, μνάα, Minerva, Naufica, Mina.*

## DE DIALECTIS SECUNDÆ DECLINATIONIS.

**G**enitiuus & dativus pluralis easdem dialectos recipiunt, quas genitiuus, & dativus primæ. Cætera nota sunt ex suprà dictis.

Poetæ multa huius declinationis nomina augent adiectione syllabæ *φι* vel *φιν*, idq; non modo in recto, sed etiam in obliquis: Neq; in singulari tantum, sed in plurali quoque, abiecta consonante, si qua in obliquis occurrat.

Sunt autem huiusmodi nomina indeclinabilia, eorūque casus & numeri fere sola orationis sententia discerni possunt. Et nonnulla quidem in *α* vertunt suum *α* in *η*, more Ionico, alia ipsum retinent, ut vides in subiectis exemplis.

ἐτέρα,	altera,	ἐτέρηφι.
νύρα,	neruus,	νύρηφι.
θύρα,	ianua,	θύρηφι.
βία,	vis,	βίηφι.
ἐρανία,	Vrania,	ἐρανίαφι.
ἐράρα,	focus,	ἐράραφι.
αγέλη,	grex,	αγέληφι.
ἐννη,	prima mensis,	ἐννηφι.
δυνή,	cubile.	δυνήφι.

Nam oxytona mutant acutum in circumflexum. Dixi au-

# SIMPLICIUM.

41

xi autem in obliquis abiici consonantem, ut hic in quibusdam cerneret licet:  $\delta\alpha\tau\acute{o}$   $\nu\delta\iota\gamma\eta\phi\iota$  pro  $\delta\alpha\tau\acute{o}$   $\nu\delta\iota\gamma\eta\phi\iota$ , Iliad.  $\theta$ .  $\epsilon$  ncruo.  $\epsilon\zeta$   $\delta\acute{\upsilon}\nu\eta\phi\iota$ , pro  $\epsilon\zeta$   $\delta\acute{\upsilon}\nu\eta\phi\iota$ .  $\epsilon$  cubili, Odyss.  $\beta$ .  $\acute{\alpha}\mu\iota$   $\eta\sigma\iota$   $\phi\alpha\iota\upsilon\sigma\iota$   $\phi\iota$  pro  $\phi\alpha\iota\upsilon\sigma\iota$   $\phi\iota$ . Odyss.  $\zeta$ . cum aurora,  $\epsilon\upsilon$   $\chi\acute{\alpha}\rho\iota$   $\delta\epsilon\zeta\iota\pi\epsilon\tau\eta\phi\iota$ . Odyss. o. pro  $\delta\epsilon\zeta\iota\pi\epsilon\tau\eta\phi\iota$  vel  $\delta\epsilon\zeta\iota\pi\epsilon\tau\eta\phi\iota$ , in manu dextra.  $\acute{\alpha}\omega\epsilon\iota\lambda\acute{o}\nu\epsilon\varsigma$   $\epsilon\upsilon\eta\eta\phi\iota$  pro  $\epsilon\varsigma$   $\epsilon\upsilon\eta\eta\phi\iota$ , Hesiod. in perendinum.

Videtur interdum  $\alpha$  mutari in  $\epsilon$ ,  $\epsilon\omega$   $\epsilon\chi\alpha\rho\acute{o}\phi\iota$ , pro  $\epsilon\pi$   $\epsilon\chi\alpha\rho\acute{o}\phi\iota$ . Odyss.  $\epsilon$  super foco. & Iliad.  $\nu$ .  $\pi\alpha\rho$   $\acute{\alpha}\omega\tau\acute{o}\phi\iota$  pro  $\pi\alpha\rho$   $\acute{\alpha}\omega\tau\acute{o}\phi\iota$ , apud ipsas.

Quædam vocabula huius declinationis apocopen patiuntur.  $\gamma\lambda\acute{\omega}$  pro  $\gamma\lambda\acute{\omega}\eta$ , pupilla,  $\kappa\epsilon\zeta\iota$  pro  $\kappa\epsilon\zeta\iota\eta$ , hordeum.

## TERCIA DECLINATIO SIMPLICIUM.

Continet masculina, fœminina, & communia in  $\Theta$ ,  $\acute{o}$   $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\Theta$ , homo,  $\eta$   $\acute{o}\delta\iota\delta\varsigma$ ,  $\nu\iota\alpha$ .  $\acute{o}$   $\kappa\alpha\tau\eta$   $\eta$   $\acute{o}\nu\Theta$ , asinus,  $\epsilon\omega\pi\Theta$ , equus. Et ex adiectivis  $\acute{o}$   $\epsilon\eta$   $\chi\epsilon\eta\sigma\iota\mu\Theta$ , utilis.  $\phi\rho\acute{o}\nu\iota\mu\Theta$ , prudens, & similia.

Neutra habet in  $\omicron\nu$ ,  $\tau\acute{o}$   $\xi\acute{\upsilon}\lambda\omicron\nu$ , lignum,  $\tau\acute{o}$   $\zeta\acute{\omega}\omicron\nu$ , animal.

Excipe  $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron$ , aliud,  $\tau\eta\lambda\iota\kappa\omicron\delta\tau\omicron$ , tantum,  $\tau\omicron\iota\omicron\delta\tau\omicron$ , tale,  $\tau\omicron\sigma\omicron\delta\tau\omicron$ , tantum. Et ex pronominibus,  $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ ,  $\epsilon\kappa\epsilon\iota\upsilon\omicron$ ,  $\acute{\alpha}\omega\tau\acute{o}$ , quæ neutra cum sint, non definiunt in  $\nu$ , sicut ex articulis,  $\tau\acute{o}$   $\kappa\alpha\iota$   $\acute{o}$ .

## ANNOTATIO.

Legimus non raro apud Isocratem, & alios  $\tau\omicron\iota\epsilon\tau\omicron\nu$ , tale, &  $\tau\omicron\sigma\epsilon\tau\omicron\nu$ , tantum, postissimum sequente vocali. Reperitur etiam sæpe apud Aristotelem, & alios  $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\nu$ ,  $\tau\omicron\delta\omicron\nu$ , pro  $\tau\acute{o}$   $\acute{\alpha}\omega\tau\acute{o}$ , & apud Aristophanem,  $\tau\epsilon\tau\epsilon\nu\pi\omicron$   $\tau\epsilon\upsilon\tau\epsilon$ .

C 5

PARA-



PARADIGMA TERTIÆ  
declinationis.

Sing. ὁ λόγος, ἡ λόγος. τῷ λόγῳ, τῇ λόγον, ᾧ λό-

γῷ.

Dual. τῶ λόγῳ τοῖν λόγοιν. ᾧ λόγῳ.

Plur. οἱ λόγοι. τοῖν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ᾧ  
λόγοι.

Sic ἡ δόξος, νία. ὁ χὴ ἡ ἐνδοξος, gloriosus.

Neutrum τὸ ξύλον. τῷ ξύλῳ, τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον.

ᾧ ξύλῳ.

Dual. vt in Masculino.

Plur. τὰ ξύλα. τοῖν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ᾧ

ξύλῳ.

Neutrorum tres casus semper sunt similes.  
Nominatiuus, Accusatiuus & Vocatiuus, qui  
in plurali in α exeeunt.

DIALECTI HVIVS DECLINA-  
tionis.

Genitiuus singularis Ionice οιο, λόγιοι, Dorice ωι, τοῦ  
λόγῳ. Genitiuus Dualis, οῖν, λόγοιν. Datiuus plura-  
lis, οισι, λόγοισι. Accusatiuus Dorice, ως & ος, τοὺς λόγους,  
καὶ λόγῳ.

Additur quoq; nonnullis huius declinationis voca-  
bulis in ο & ου, φι seu φιν, abiectis prius literis σ & υ, sūt-  
que indeclinabilia in omnibus casibus & numeris. & pa-  
roxtona, quorum exempla quædam hic subiecimus.

στράτος	exercitus.	στρατόφι.
δεξιός,	dexter,	δεξιόφι.
χαλκός,	æs,	χαλκίφι.
πόντιος,	mare,	ποντιόφι.
ὀπίσθιος,	os, ossis,	ὀπίσθιφι.
δάκρυον,	lachryma,	δακρυόφι.
ἐκρέον,	tabulatum,	ἐκρεόφι.

EXEM.

## EXEMPLA OBLIQUORVM.

ἐκ πόντου	} pro	ἐκ πόντου, <i>ex mari</i> . Odyss. ω.
δὲ πρὸ στρατοῦ		δὲ πρὸ στρατοῦ, <i>ab exercitu</i> . Iliad. κ.
ἐπὶ ἱκελῷ		ἐπὶ ἱκελῷ, <i>in tabulato</i> . Odyss. γ.
ἐπὶ ὀστέων		ἐπὶ τῶν ὀστέων, <i>ab ossibus</i> . Odyss. ξ.
ἐκ δακρυόφιν		δακρυόφιν, <i>lachrymis</i> . Odyss. ε.
ἀμφὶ ὀστέων		ἀμφὶ τοῖς ὀστέων, <i>circa ossa</i> . Odyss. π.

Quædam nomina huius declinationis patiuntur quoque apocopen, ἄλφι pro ἄλφιν, *farina*, καί γα pro καίην, *caput*. ἐλ pro ἐλεον, *lana*. γλαφυ pro γλάφυρον, *antrum*.

### QVARTA DECLINATIO simplicium.

**H**Æc declinatio Atticorum propria est. Eadem continet genera, quæ tertia.

Terminationes ως & ων, quarum hæc neutrorum est, ὁ μνηέωω, *Menelaus*, ἡ ἄλωω, *ireæ*, καὶ ἡ δ' ἔωω, *fertilis*, τὸ δ' ἔωων, in plurali, τὰ δ' ἔωων.

Vocatiuus ubiq; similis est nominatiuo.

### PARADIGMA QVARTAE.

Sing. ὁ μνηέωω, ἡ μνηέωω, τὸ μνηέωω, τὰ μνηέωων. ὡ μνηέωωω.

Dual. τὼ μνηέωω, τοῖν μνηέωων.

Plur. οἱ μνηέωω, αἱ μνηέωων, τοῖς μνηέωωω, τοῖς μνηέωωω, ὡ μνηέωωω.

Sic ἡ ἄλωω, τὴ ἄλωω, τῇ ἄλωω.

ὡ καὶ ἡ δ' ἔωω, *fertilis*. αἱ καὶ τὴ δ' ἔωω.

τὸ δ' ἔωων, *fertile*. Plur. τὰ δ' ἔωων.

Vnum est neutrum in ως, τὸ χεῖωω, τοῦ χεῖωω, *debi-*

44 QVARTA DECLINATIO  
debitum, pro quo dicimus etiam τὸ χρεὼν, accē-  
tu in vltima; & duo in ω, ἀγῆρω, *senii expers*, &  
ἐπὶ πλεω *plenum*, illud apud Philonem, hoc a-  
pud Plutarchum.

Quinque formant Accusatiuum sine ν, ὁ ἄ-  
θως, τὸ ἄθω, *Atho mons*, ἡ ἐως, τὴν ἑω, *aurora*, ἡ κέως,  
τὴν κέω, *Ceos insula*, ἡ κῶς, τὴν κῶ, *Cos insula*, ὁ λα-  
γῶς, τὸ λαγῶ, *lepus*. Quædam tamen ex his, imo  
pleraq; admittūt ν in accusatiuo: τὸ ἄθων, apud  
Herodotum, & τὸ λαγών, apud Plutarchum, &  
alia apud alios.

#### ANNO TATIO.

Prædictis adiungit nonnulli ὁ καὶ ἡ ἱλεως, τὸ καὶ τὴν ἱλεω,  
*propitiuus*. ὁ καὶ ἡ ἀγῆως, τὸ καὶ τὴν ἀγῆρω, *senij expers*, ὁ παλις,  
τὸ παλιω, *plenus*, cum compositis. ἐκ παλιως, ἀπὸ παλιως, ἐπὶ  
παλιως. Item τὸ ἀμελειω, τὸ πωδάρεω. Et in sacris literis  
Ruth. c. 3. τὸ ἄλω, ponitur enim eo loc. ἄλως & ἄλων, ma-  
sculin. His annumerant aliqui τὸ γέλω pro γέλων ἀ γί-  
λως, *risus*, quantum s quæ per quintam declinationem et-  
iam inflectuntur, videantur potius ex apocope nata;  
ut τὴν vel τὸ ἄλω pro ἄλωνα, τὸ γέλω pro γέλωτι, & sic de  
reliquis.

Genitiuus singularis definit Poetice in ῶ, ὁ μίνως, μι-  
νῶς, *Minos*. ὁ ἀνδρογεως, ἀνδρογεῶς, *Androgeos*, quidam sub-  
scribunt iota; μινῶς, ἀνδρογεῶς. Pertinent autem ad hanc  
declinationem præcipue composita ἀ κέρως, *cornu*. γᾶς  
seu γᾶς, *terra* & χρεῖας, *debitum*. & κρεῖας, *caro*. ὁ καὶ ἡ δι-  
κρεως *bicornis*, ὁ καὶ ἡ πολυκρεως, *multicornis*. ὁ καὶ ἡ μονοκρεως,  
*unicornis* οἰνόκρεως, *Rhinoceros*. ὁ καὶ ἡ βαθυγῆς, *profun-*  
*dum terram habens*. ὁ καὶ ἡ δῖγως, *fertilis*. τὸ ἀνάγειν, *ca-*  
*vaculum*, quasi ἀνω τῆ γῆς, *supra terram*. ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, *fi-*  
*de dignus*. ὁ ἀποχρεως, *debitor*. ὁ καὶ ἡ ὀύκρεως, *suam nem car-*  
*nem habens*.

#### ANNO TATIO.

Ναὸς, *templum*, & λαὸς, *populus*, cum suis compositis  
ter-

tertiæ declinationis, mutant hic *a* longum in *ε*, λέως νεώς, ῥιμέλεως, νικηλέως.

Servant porro Latini interdum casus huius declinationis Aruce. *Æneid* 6. *In foribus letum Androgeo.* & 1. *Geor.*

*Aut Atho aut Rhodopen aut alia Ceraunia telo  
Deiicit.*

Et 1. *Cor.* 1. Ego quidem sum Paul; ego vero Apollo. ubi Apollo gen. tuus Atticus est, à Rect. διπαλλός, de quo Act. 18. vsurpavit Mel. lib. 2. dat. uum Atho, Et Plinius Accusatiuum, Athon.

Aliquando tamen declinantur hæc nomina apud Latinos per tertiam declinationem, Atho, Athonis Cic. 2. de finibus, Hellefponto iuncto, Athone perfossa, maria ambulasset. V. de Emmanueleim Annot. ad secundam declinationem.

## QVINTA DECLINATIO SIMPLICIUM IMPARISYLLABA.

Complectitur hæc declinatio omnia genera & terminationes plurimas, cuius hoc est commune paradigma.

Nom. Sing. ὁ πᾶν, ἡ πᾶν, τὸ πᾶν, τὸν πᾶνα, ὃ πᾶν.

Dual. τὼ πᾶνε, τοῖν πᾶνοιν, ὧ πᾶνε.

Plur. οἱ πᾶνες, τῶν πᾶνων, τοῖς πᾶσι, τοῖς πᾶσι, ὧ πᾶνες.

Neutra exeunt in *α* in plurali, τὰ ἢ ὧ ᾠσα, *vrbes.*

## ANNOTATIO.

Ut terminationes huius declinationis & formationes genitivi facile percipiantur, & memorare teneantur, diligenter initio proponendæ & cognoscendæ sunt literæ, quas vocant terminales, quarum numerantur nouem; quatuor vocales: *α, ι, υ, ω*, & quinque consonantes, *π, ξ, ρ, σ, ψ*.

Omne



46 QVINTA DECLINATIO

Omne ergo nomen Græcum quintæ declinationis? in aliquam ex istis exit. Nam barbara & peregrina hic non moramur, Γαβριήλ, Μηχαήλ, Αδάμ.

Consuletur vero non parum memoria, si ordinem alphabeti sequamur, non tantum in literis ultimis, sed etiam in illis vocalibus & diphthongis, quæ proxime terminalem consonantem antecedunt.

A.

Α, ατΘ: τὸ βῆμα, βήματΘ, gradus, tribunal: ἄλφα, βῆτα, γάμμα & similia literarum nomina indeclinabilia sunt.

ANNOTATIO.

Non raro tamen audias viros doctos duo gamma, vel signata dicere.

ε, υ, ο, ω, declinantur ratione adiectiui adiuncti, quod est ψιλόν, μικρόν, μέγα.

Indeclinabilia quoque sunt nomina in α ex apocope nata, τὸ ἄλφι pro ἄλειφαρ pinguedo, ὕφα pro τὸ ὕφασμα textura, σκέπα pro τὸ σκέπασμα, tegmen.

I.

ιτΘ: τὸ μέλι, μέλιτΘ, mel, cum compositis, οἶνόμελι, vinum mulsum, ὕδρόμελι, aqua mulsa.

Adiectiua neutra in ι, sequuntur leges masculinorum ἔχαι, ἔχαιτΘ, φιλόπατρις, φιλοπάτριδΘ, sic τὶς, πνὺς, aliquid vel aliquid.

ιΘ, τὸ σῖνιπι, σινήπιΘ, sinapi. Hoc tamen adiunt esse non Græcum, sed barbarum, sicut etiam κέμμι, κιννάβαρι & πίπρι.

ANNOTATIO.

Alia in ι, ex apocope, indeclinabilia sunt, ἄλφι pro ἄλφιτον farina, puls. τρέφι pro τρέφισον, alimentum præbens, ἱερ pro ἱερὸν, lana. Neque spectant ad quintā, sed ad terciā.

Sunt

Sunt autem omnia nomina quinta in α & ι, generis neutri.

Ζι Θ: τὸ γόνυ, γόνυ Θ, genu: δόρυ, δόρυ Θ, hasta.  
Υε Θ: τὸ ἄστυ, ἄστυ Θ, vrbs: ἡ δὲ, ἡ δέ Θ, suae. τὸ  
πῶς, πῶς Θ, gregouium.

## ΑΝΝΟΤΑΤΙΟ.

Quæ in υ Θ, quæ vero in ε Θ, genitiuū forment, vsu discendum est. Nam quod aium substantia n. u penultimam corripientia, habere υος, penultimam vero producentia ε Θ, verum quidem est, sed quid facies, si vox vocali ancepsit ante mutam & liquidam occurrat, vt δάκρυ, lachryma? Certe ad vsum hic confugiendum erit, qui te docebit, vocem hanc formare genitiuum in υ Θ, τὸ δάκρυ, δάκρυ Θ.

Hinc quoq; reicienda sunt ex apocope facta, vt γλάφυρο γλάφυρος, rotundum. Non enim huc pertinent.

Ω, ό Θ: ἡ λητώ, λητό Θ, λητές, Latona.

## ΑΝΝΟΤΑΤΙΟ.

Pertinent hæc a l quattam conuactionem, & fere sunt nomina propria mulierum, ἡ μαιτώ, μαίτο Θ. Rence hinc illud δῶ, domus, pro δῶμα.

Αν Θ: ὁ παῖς, ἄν, παῖς Θ, Paan. ὁ πῆν, πῆν Θ, Titan. ὁ παν, πᾶν Θ, Pan, Deus Pastorum, & neutra, μέλαν, nigrum, τάλαν, miserum.  
Αντ Θ: τὸ πῆαν, πῆαντ Θ, quod verberauit, & similia participia Aoristi primi, vel presentis temporis, & Aoristorum secundæ coniugationis verborum in μι, πᾶν, πᾶντος, quod stetit, cum nomine, πᾶν, πᾶντος, omne.

- ενΘ: τέρεν, τέρενΘ, *tenerum*.  
 εντο: χερίεν, χερίεντΘ, *gratiosum*. sic partici-  
 Ev cipia in εν: τυφθέν, τυπέν, *verberatum*. πθέν,  
 θέν, *ponens, quod posuit*. Omnia in εν sunt ge-  
 neris Neutri.  
 ιωΘ: ό έλλω, έλλωΘ, *Gracus*. ή σφλω, σφῆ-  
 νΘ, *Siren*.  
 ΗνΘ: ό ποιμώ, pastor, ποιμήΘ, ή φελώ, *mens*,  
 φρενός. ό τέγλω, τέρενΘ, *tener*.  
 Ιν ενΘ: ό δελφίν, δελφίνΘ. ή άκτιν, άκτινΘ, *del-*  
*phinus, radius*.  
 ζονΘ: τό μείζον, *maius*, μείζονΘ. Neutra hæc  
 sunt à masculinis comparatiuis in ων.  
 ζοντο: τό τυπέν, τυπέντΘ, *verberans*, præsen-  
 Ov tis temporis, vel Aoristi secundi, vel futu-  
 ri primi barytonorum vocis actiux, vel  
 præsentis temporis, & Aoristi secundi  
 verborum in μι tertix coniugationis.  
 οδΘ: τό διπύω, δίποδΘ, *bipes*.  
 εντε: τό τυπύν, τυπύντΘ, *verberaturum*.  
 Neutra hæc sunt omnia.  
 ιωΘ: ό μόσω, μόσωΘ, *turris vel domus li-*  
 gnea.  
 ύνΘ: τό ζδγνίν, ζδγνύντΘ, *iungens*, præsen-  
 ύν tis temporis, quartæ coniugationis ver-  
 borum in μι.  
 ωνΘ: ό κλών, κλωνός, *ramus*. ό αίων, αίωνΘ,  
 ευν, ό πλάτων, πλάτωνΘ, *Plato*.  
 ώνΘ: ό πέριον, πέριονΘ, *serra*. ή χειλιδών, χει-  
 δόνΘ, *hirundo*, & cōmunia, ό κ ή δίδαιμων,  
 ή τό εδδαιμων, *felix*. sic comparatiua, ό καί  
 ή κρείσ-

ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior*.

ῶντος: ὁ ξενοφῶν, ξενοφώντος, *Xenophon*. ὁ βοῶν, βοῶντος, *clamans*.

ων ἔντος: ὁ τυπῶν, ἔτυπῶντος, & alia participia futuri secundi barytonorum, & circumflexa praesentis primæ & tertiæ circumflexorum, ὁ ποιῶν, *faciens*, ἔποιεντος, ὁ δηλῶν, ἔδηλῶντος, *manifestans*.

οντος: ὁ δράκων, ὁ δράκοντος, *draco*. & participia Barytonorum praesentis temporis: ὁ τῶν, τῶντες, *verberans*, & circumflexorū non contracta: ὁ φιλέων, ἔφιλεντος, *amans*.

κος: ὁ θώραξ, ὁ θώρακος, *thorax*. ἡ κύλιξ, κύλικος, *calix*. ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπηκος, *vulpes*, *mutatio* in ε.

κος: ὁ ἀσπίς, ἀσπίκος, *tapax*. ὁ πέτις, *cicada*, πέτικος.

ξ: ὁ δειξ, τευχός, *capillus*, substituto τ pro θ, quod sit propter sequentem aspiratam χ. In dativo plurali rursus assumit θ, δειξι, non enim sequitur aspirata, sed ξ.

κος: ὁ ἀναξ, ἀνάκτος, *Rex*. ἡ νύξ, νυκτός, *nox*.

κος: ὁ μέλις, μέλιτος, *beatus*. ἡ δάμαρ, νύκτορ, τὸ νέκταρ, *nectar*.

ας: τὸ ἥπαρ, ἡπατος, *hepar*. τὸ δάμαρ, *esca*.

Indeclinabilia sunt τὸ μάμαρ, *stultus*, & τὸ ὄναρ, *somnium*.

Εἰς, εἰςτος: ὁ τριξ, τριξός, *pediculus*, ἡ χεῖρ, *manus*: ὁ χῆ, ἡ ἀντίχης, *pollex*.

## ANNOTATIO

Sed verum sit communis generis μάμαρ, non convenit



nit inter omnes, sunt enim qui putent αὐτίχης, cum pollicem significat, potius esse masculinum, quam femininum, sub ad το nomine δακτύλῳ, *digitus*: sic ὁ κῆ ή πολύχης, *multimanus*.

ἦρος: ὁ σῆρ, σῆρὸς, *Ser populus*, & *vermis nens feruunt*. ὁ λητῆρ, λητῆρος, *peluis*. τὸ κῆρ, κηρὸς, *cor*. ἡ κῆρ, κηρὸς, *fors, fatum*.

ερος: ὁ αἰθέρ, αἰθέρος, *ether*. ὁ πατήρ, *pater*.

He πατήρος, πατρὸς. ἡ μήτηρ, *mater*, μητέρος, μητρὸς. ἡ γαστήρ, γαστέρος, γαστρὸς, *venter*. & similia, quæ syncopen patiuntur, è quibus etiam est ὁ ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, *vir*.

Op, ερος, τὸ ἦτορ, ἦτορος, *cor, animus*, & quod inde componitur, ὁ κηὶ ἡ μεγάλητωρ, *magnanimus*.

Tr, υρος: ὁ ψίθυρ, ψιθυρὸς, *susurro*, ὁ κηὶ ἡ μάετвр, μάετврος, *testis*, τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis*.

ωρος: ὁ Φῶρ, Φωρὸς, *fur*. ὁ ἰχῶρ, ἰχῶρος, *humor, sanies*. τὸ ἔλωρ, ἔλωρος, *captura*.

Ω, ερος: ὁ νέστωρ, νέστωρος, *Nestor*. ὁ κηὶ ἡ ἀπάτωρ, *stne patre*. ὁ κηὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre*. Excipe τὸ ὕδωρ, ὕδωρος, *aqua*, quasi ab ὕδατος. Est enim heteroclitum.

αντος: ὁ Αἶας, αἰάντος, *Aiax*. ὁ πῆς, παντὸς, *omnis*, cum compositis, ἀπας, σύμπας, *omnis*. ὁ τύψας, τυψαντος, *qui verberauit*. ὁ ἰσῆς, ισάντος, *stans*, εἰς, εἰς, *& similia participia*.

ανος: ὁ μέλας, μέλανος, *niger*, ὁ τάλας, τάλανος,

As miser.

αδος: ἡ λαμπάς, λαμπάδος, *lampas*. ἡ μονάς, μονάδος, *vnitas*.

ατος: τὸ γῆρας, γήρατος, *senectus*. τὸ κέρας, κέρατος, *cornu*.

αἰτῶ: ὁ λαῶς, & λαάτῶ, *lapis, laos.*

αἰτῶ: ἡ δαίς, δαίτῶς, *conmixtum. τὸ σάις, σάι-  
τὸς, farina aqua subacta.*

Αἰς: αἰδῶ: ὁ καὶ ἡ πῦς, πιδῶς, *puer, puella, cum  
compolitus, ἀπῶς, sine liberis, & πῶς, sœlix li-  
beris.*

Λυς, αἰ: ἡ ναῦς (*Ionice: πῶς, & διαρεσί, πῶς, Gen. πῶς*) να-  
δς, πῶς, v. *λεῶς, qua nunc alii hunc gentium forment  
à Recto πῶς, sic γεγεῖς, ἄπῶς, uenula.*

Ξς, αἰ: τὸ ἀληθές, ἀληθῆς, *verum.*

εντῶ: ὁ κτεῖς, κτενός, *pecten. sic. εἷς, ἐνός, vnus cū  
compositis κηδεῖς, & δεῖς, nullus.*

εντῶ: ὁ πιόεις, σιμόεντῶ, *Simois nomē fluii.*

Εἰς: ἡ ὀπίς, ὀπέντῶ. *Opus, nomen vrbis. ὁ χαρίεις,  
χαρίεντῶ, gratiosus, ὁ τυφθεῖς, τυφθεντῶ,  
qui verberatus est. ὁ πθεῖς, πθέντῶ, ponens, ὁ  
πεθεῖς, πεθέντῶ, posuit.*

Excipe ἡ κλεῖς, κλειῖς, τῆ κλειδός, τῇ κλειδί, τῶ  
κλειδα, κῇ κλειν, & in plurali κλεῖς, *clauēs, Mat. 16.*

Εὐς, εἰ: ὁ βασιλεύς, βασιλέῶ, *rex. Ionice Εασπ-  
λῆῶ, Artice, βασιλέως.*

ητῶ: ὁ λέβης, λέβητῶ. *lebes. ἡ ἐσθῆς, ἐσθῆτος,  
vestis ἡ κακότης, κακάτητῶ, malitia.*

ἡ ἀσφότης, ἀσφότητῶ, *vrbanitas, ἡ δεινότης,  
δεινότητῶ, acrimonia, & similia infinita.*

λωῶ: ὁ πῶς, πῶλωτῶ, *honoratus. ὁ δαφνῆς,  
δαφνῶτῶ, laureus, quæ sunt contracta ex  
πμήεις, δαφνήεις.*

εντῶ: ὁ κλέμης, κλέμωτῶ, *Clemens.*

εἰ: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεῶ, *Demosthenes.*

ὁ ἐῖ ἡ ἀλήτης, *verus, vera, & similia plurima  
adiectiua.*

- ιϙ: ἡ πόλις, πόλις, ciuitas, ὁ λις, λις, leo.  
 ιδ: ὁ πάρις, πάρις, Paris. ἡ κρηπίς, κρη-  
 πιδ, crepido. ἡ θέμις, θέμις, Themis.  
 Is ιτ: ἡ χάρις, χάρις, gratia, cum cōposi-  
 tis: ὁ χάρις, χάρις, ἀχάρις, ingratus.  
 ιθ: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνις, avis.  
 ις: ἡ θέμις, θέμις, sic χάρις & χάρ-  
 ις, præter χάρις.

## ANNOTATIO.

Rident nonnulli Antesignani propter hos duos ge-  
 nitiuos nominis *χάρις*, sed cum Lascius & alii nō gno-  
 biles auctores illos agnoscant, non est cur ridentes ma-  
 gnopere curemus.

- Is, ιν: ὁ καὶ ἡ τίς, πνός, aliquis, indefinitum. τίς,  
 τίν, interrogatum, quis; sic ὁ δελφίς, δελ-  
 φίν, ἡ ἀκτίς, ἀκτίν, Delphinus, radius.

## ANNOTATIO.

Cum articulo postposituo ὅς componitur τίς per om-  
 nes numeros, casus & genera; ὅς, ὅς, ὅπ, quis, quæ,  
 quod, ὅπ, ὅπ, ὅπ, & sic per omnes casus.

Declinatur autem utraq; pars compositionis; recipit-  
 que ὅς, præter Dialectos tertie & secundæ declinationis  
 etiam peculiare quædam. Nam pro ὅπ & ὅπ, dicunt  
 Attici, ὅπ & ὅπ, & Ionæ, ὅπ, ὅπ, poeta ὅπ & ὅπ,  
 Doræ ὅπ, Genit. Iur. ὅπ, Dat. ὅπ, usurpant et-  
 iam poeta pro αὐ & αὐ, τὰ & τὰ. Item τὰ pro οὐ & αὐ,  
 qui, quæ.

- ιε: τὸ τεῖχος, τεῖχος, murus.  
 Os οτ: τὸ πεπνυμένος, πεπνυμένος, quod verberauit:  
 & similia participia.  
 ις: ὁ καὶ ἡ βῆς, βῆς, καὶ τὸ βοός, bos.  
 ις: ἐντ: ὁ πλακῆς, πλακῆς, placenta.  
 ἐντ: ὁ δὲ δὲ, δὲ δὲ, dens, ὁ δὲ δὲ, δὲ δὲ, qui  
 dedit.

SIMPLICIUM.

53

ἄς, auris, ὠτός. Alii dicunt ἄς esse indeclinabile. Sed pariratione dicerent etiam ὠδωρ esse indeclinabile.

υος: ὁ μῦς, μυὸς, *mus*. ὁ ἰχθύς vel ἰχθύς, ἰχθύος, *piscis*.  
 εος: ὁ ὀξύς, ὀξύς, *acutus*. ὁ ἡδύς, ἡδέος, *suauius*.  
 εως: ὁ πῆχυς, πῆχεως, *Attice, cubitus*. ὁ πέσχυς, *senex seu legatus*, ὁ πέλεκυς, *securis*.  
 υς { υδος: ὁ χλαμύς, χλαμύδος, *chlamys*. ὁ καὶ ἡ νέη-  
 λυς, νεήλυδος, *advena*.  
 υθος: ἡ γάλα, γάλαθος, *galea*.  
 ωτος: ὁ ζῆλγος, ζῆλγόντος, *iungens*. & simi-  
 lia participia quartæ in μι,  
 ὠτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *risus*. τὸ φῶς, φωτός, *lux*.  
 οος: ἡ αἰδέω, αἰδέος, *pudor, verecundia*. ἡ ὥς,  
 ἡ ὥς, *aurora*.  
 ως { οτος: ὁ τετυῶς, τετυφός, *qui verberavit*, &  
 similia participia præteriti actiui, generis  
 Masculini.  
 ωος: ὁ τεῶς, τεῶς, *Troianus*. ὁ ἥρωος, ἥρωος, *Heros*.  
 Δς, λος: ὁ ἄλς, ἄλς, *sal*. ἡ ἄλς, ἄλς, *mare*.  
 Νς, υθος: ἡ ἐλμινς, ἐλμινθος, *lumbricus*.  
 Ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος, *beatus*.  
 { πος: ὁ ὠψ, ὠπος, *visus*. ὁ κύκλωψ, κύκλωπος, *Cy-  
 clops*.  
 Βος: ὁ ἄραψ, ἄραβος, *Arabs*. ἡ φλέψ, φλεβός,  
 ψ { *vena*.  
 { Φος: ὁ κίνυψ, κίνυφος, *nomen fluminis*. ἡ κατῆλιψ,  
 { *scala*.

Et hæc de formationibus genitiui quintæ declinationis.



Non fuerit autem inutile omnes terminationes Recti, à quib' genitiuus deducitur, hic in vnum colligere, ordine alphabeti seruato. Sunt igitur ista: α, ι, υ, ω, αν, εν, ιω, ιν, ον, ων, ξ, αρ, επ, ηρ, ορ, υρ, ωρ, ας, αις, αυς, ες, εις, ους, ης, ις, ϑς, υς, ως, κς, νς, ρς, ψ.

DE ACCVSATIVO QVINTAE  
declinationis.

Accusatiuus exit in α.

EXCEPTIONES.

Excipe primo nomina in ις & υς, quorum genitiuus habet ϑ purum. Nam hæc accusatiui in υ formant; ὁ ὄφις, *serpens*, ὁ φιος, vel ὁ φεως, ὁ φιν, ὁ βότρυς, *racemus*, βότρυς ϑ βότρυς ὁ ὄξυς, *acutus*, ὁ ξέος, ὁ ξύν, quamuis hæc quoq; α habeant, τ βότρυς α, τ ὄξέα, maxime apud Poetas.

Excipe secundo Barytona in ις & υς, quæ πὸ habent os priuum, Hæc enim α & ν formantur. ἡ εἰς, εἰδος, εἰλω, εἰν. *contentio*. ὁ νέκλις, νέκλυδος, νέκλυω νέκλυδα, *aduena*. ὁ πάρις, πάριδος, πάριεν, πάριδα, *Paris*.

ANNOTATIO.

Causa huius duplicis accusatiui est, quod hæc vocabula Ionice per ϑ quoq; priuum inflantur, non sicut αις, ὄφιος. Vnde merito utraq; terminatio finiantur. In oxytonis hoc non fit, solū enim α habent, ἡ ἐλπίς, ἐλπίδος, ἐλπίδα, *pes*, ἡ χλαμύς, χλαμύδ ϑ χλαμύδα, *chlamys*.

Excipe tertio finita in αυς, ἡ ναῦς, ναῦν, ναυίς, ἡ χραῦς, χραῦν, *vetula*. substitutor in locum σ nominatiui, ut & in βῆς, βῆν, accidit.

ANNOTATIO.

Legimus tamen ὁ δα, & D nice βῶν, & Poetice τῶν νάα vel ἡα, vel ἡω, *navim*. sic ὁ λαῖ, λῖ ρι. λαῖς, λαῖ, λαῖ.

## DE VOCATIVO.

Vocatiuus similis est nominatiuo.

## EXCEPTIONES.

Excipiuntur primo nomina Barytona quæ declinantur per  $\nu\tau\circ$ ; hæc enim ablato  $\tau\omicron\varsigma$  vocatiuum formant:  $\acute{\omicron}\ \text{Αἶας}, \acute{\alpha}\acute{\iota}\alpha\nu\tau\omicron\varsigma, \acute{\omega}\ \text{Αἶαν}, \text{Αἶαχ.} \acute{\omicron}\ \text{Θῆας}, \acute{\theta}\acute{\epsilon}\alpha\nu, \text{Θῆοας}, \acute{\omicron}\ \text{πολυδάμειας}, \text{πολυδάμειαντ\omicron\varsigma}, \acute{\omega}\ \text{πολυδάμειω}, \text{Polydamias}, \acute{\omicron}\ \text{λέων}, \lambda\acute{\epsilon}\omicron\omicron\tau\omicron\varsigma, \acute{\omega}\ \lambda\acute{\epsilon}\omicron\omicron\nu, \text{leo.} \acute{\omicron}\ \text{γέρον}, \text{γέρωντ\omicron\varsigma}, \acute{\omega}\ \gammaέρων.$

## ANNOTATIO.

Exceptio hæc intelligenda est de nominibus, non de participiis. Hinc  $\tau\acute{\upsilon}\psi\alpha\varsigma, \tau\acute{\upsilon}\psi\alpha\nu\tau\circ$ ,  $\acute{\omicron}\ \text{ἰσῆς}, \text{ἰσῆντ\omicron\varsigma}, \acute{\omicron}\ \text{σαῖς}, \text{σαῖντ\omicron\varsigma}$ , vocatiuum similem nominatiuo habent, ut &  $\acute{\sigma}\acute{\iota}\nu\tau\omicron\omega\nu, \acute{\tau}\acute{\upsilon}\omega\nu\tau\omicron\varsigma$ , & huius generis alia participia, siue sint contracta, siue non, quia regula loquitur de nominibus, & quidem Barytonis tantum. Hinc  $\acute{\omicron}\ \text{μαῖς}, \text{Ἰμεῖντ\omicron\varsigma}$ , vocatiuū habet similem nominatiuo, quia est oxytonum.

Quo fit ut reiciantur etiam nomina contracta. Hinc  $\acute{\omicron}\ \text{πλαγκῶς}, \text{πλαγκῶντ\omicron\varsigma}$ ,  $\acute{\omicron}\ \text{σιμῶς}, \text{σιμῶντ\omicron\varsigma}$ , cum sint contracta, vocatiuum non faciunt in  $\omega\nu$ , sed secundum aliam quandam regulam de qua postea, in  $\epsilon$ , quamvis non desint viri docti, & in his Renatus Guillonius, qui vocatiuos illos,  $\acute{\omega}\ \text{σιμῶν}, \acute{\omicron}\ \text{πλαγκῶν}$ , agnoscant. Ego tamen nō video, quomodo hæc illorum sententia cum eorundem verbis cōhæreat, cum autem: *Nota in contractis prædictam exceptionem non habere locum, certe simēs & πλακῶς contracta sunt, nisi quis dicat πλαγκῶν & σιμῶν, esse vocatiuos contractos, pro πλαγκῶν, σιμῶν.*

Quamobrem nec  $\pi\acute{\mu}\epsilon\varsigma, \text{δευφῆς}$ , licet flexa per  $\nu\tau\omicron\varsigma$ , formabunt suū vocatiuum ablatο  $\tau\omicron\varsigma$ , sicut nec  $\kappa\lambda\acute{\eta}\mu\epsilon\varsigma, \text{κλῆμῶντ\omicron\varsigma}$ , nec  $\acute{\epsilon}\pi\lambda\eta\epsilon\varsigma, \acute{\epsilon}\pi\lambda\epsilon\iota\nu\tau\omicron\varsigma$ , sed tantum nomina in  $\mu\epsilon\iota\circ$  &  $\omicron\nu\tau\circ$ , qualia ante descripsimus, licet non ignorem esse nonnullos, inter quos Lascaris, qui vocatiuos

πρῶτῳ & δαφνῶ affertant, qui tamen potius videntur contracti ex πρῶτῳ & δαφνῶ.

Solent porro Poetae ex huiusmodi vocatiuis litteram v abicere, ὁ Αἶψά, ὁ δαῖς, ὁ λαοδάμας, quos Latini imitati dixerant, ὁ Παῖς, Ἀεὶδάμνα Παῖς, Calchatis, ὁ Calcha apud Troad. Vide Breviorem uel in altera declinatione.

Excipe secundō alia quadam nomina Barytona, quae obliato genitui *ος* vel *ου* formant suum Vocatiuum, ut adiectiua in *λω* & *εις*, quorū neutra in *ον*, & barytona in *ω*, & in *ας*, *ανος*, & in *ων*, *ον*, & *ου*. ut ὁ χήν ἡ τέγλω, tenera, τέγην & ὦ τέγην, ὁ χήν ἡ ἄρστω, masculus, μαῦcula, ἄρσεν & ὦ ἄρσεν, ὁ χαιρῖς gratiosus, χαιρέντος, ὦ χαιρέν. ὁ πικῖς, huiusmodi, πικέντος, ὦ πικέν. ὁ λαφνῖς, latus ad modum crassa, πλάχέντος, ὦ πλάχέν, & substantiū, ὁ Σιμός, Simois nomen fluminis, σιμέντος, ὦ σιμέν. ὁ νέστωρ, νέστωρ & ὦ νέστωρ, Νέστωρ. ὁ ἐκτωρ, ἑκτωρ & ὦ ἐκτωρ, ὁ παντοκράτωρ, omnipotens, παντοκράτωρ & ὦ παντοκράτωρ, ὁ μέλας, niger, μέλαν & ὦ μέλαν, ὁ πάλας, miser, πάλας & ὦ πάλας, ὁ δαίμων, daemon, δαίμων & ὦ δαίμων, passim apud Orpheum, ὁ καὶ ἡ ἐλεῖμων, miseriors, ἐλεῖμην & ὦ ἐλεῖμην. ὁ καὶ ἡ οἰκτιρῖς, misericors, οἰκτιρῖς & ὦ οἰκτιρῖς.

#### ANNOTATIO.

Non comprehenduntur sub hac exceptione participia in *ας*, ut ὁ πεφθῖς, verberatus, πῖς, ponens, πῖς, resistens. Item enim horum Rectus & Vocatiuum. Plautus formant etiam Vocatiuum in obliato *ος*, Recti, χαιρῖς, ὦ χαιρῖς. Quod si in obliato s. d. s. obliato aliquando Vocatiuus est similis Nominatiuo, id per Accusatiuum vel Poeticam licentiam fieri censendum est.

Ex ci-

Excipe tertio composita nonnulla polysyllaba in *ων*. quæ vocatiuum faciunt in *ον*, licet quædam illorum forment Genitiuum in *ωνος*, retracto accentu in antepenultimā, ὁ Διότλων, *Apollo*, Διότλων, ὡ ἀπὸ τλων. ὁ Περσίδων, *Neritinus*, Περσίδων, ὡ Περσίδων. ὁ ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνωνος, ὡ ἀγαμέμνων. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, *infelix*, κακοδαίμωνος, ὡ κακοδαίμων. Idem comparatiuis accidit, ὁ βελτίων, ὁ ἀριεῖων, *melior*, ὡ βέλτιον, ἀριεῖον.

## ANNOTATIO.

Composita polysyllaba quorum genitiuus exit in *ον*. nihil differunt in formatione vocatiui à simplicibus in *ων*, *ον*, de quibus in secunda exceptione; nisi quod accentum in antepenultimam retrahunt, quod amen non fit in omnibus. Dicimus enim ὁ Λακεδαιμόνιος, *Lacedæmon*, Λακεδαιμόνιος, ὡ Λακεδαιμόνιος. ὁ Παλαμίων, *Palæmon*, Παλαμίων, ὡ Παλαμίων. ὁ καὶ ἡ Δαΐδρων, *prudens*, Δαΐδρων, ὡ Δαΐδρων. ἡ ἀΐφρων, ἡ ἀζανόφρων, *lens*, *mitis*, ἀζανόφρων, ὡ ἀζανόφρων.

Excipe quarto grauitona in *ηρ*, hæcenim *ερ* habent. ἡ μήτηρ, *mater*, ὡ μήτηρ. ἡ θυγάτηρ, *filia*, ὡ θυγάτηρ. ἡ δούλη, *serua*, ὡ δούλη, *Ceres*, ὡ δούλη, *quod* in his quoq; oxytonis fit; ὁ πατήρ, *pater*, ὡ πατήρ, *saluator*. ὁ βασις, *leuis*. ὁ ἀνὴρ, *vir*, ὡ πατήρ, ὡ πατήρ, ὡ πατήρ, ὡ πατήρ, quibus etiam accentus retrahitur.

## ANNOTATIO.

Inuenitur tamen aliquando ὁ πατήρ. Legem hanc barytonorum non sequitur hoc barytonum ὁ πῆρ, πῆρ, πῆρ.

Excipe quinto nomina in *εος* & *ως*, quæ σ deponunt, ὁ Βασιλεὺς, *Rex*, ὡ Βασιλεὺς. ὁ Βεῖς, *bos*, ὡ βεῖς. ὁ Πλάκωρ, *placens*, ὡ Πλάκωρ.

D S

piæter



præter, ὁ πᾶς, pes, ὦ πᾶς, ὁ ὅδ' ὅς, dens, ὦ ὅδ' ὅς. ὁ καὶ ἡ  
πᾶς, puer, puella, cum suis cōpositis, ὁ καὶ ἡ ἀπᾶς,  
sine liberis: ὁ καὶ ἡ ἀπᾶς, felix liberis.

## A N N O T A T I O.

Non videtur idem dicendum de compositis à ποδς, vt  
διπῶς, τελέπῶς, πολύπους. Nam Statius Porta Lat. nus ali-  
quoties vtitur vocatiuo, μελάμπου, id imitationē certe  
Græcorum. Vide Emmanuelem in tertia declinatione.  
Et si πᾶς suum σ in vocatiuo retinet, vt distinguatur ab  
aduerbio πᾶ, causa nulla erit, cui id in vocatiuo compo-  
sita retineant.

Excipe sexto grauitona in ις, & υς, amittunt  
enim σ in vocatiuo, ὁ ὄφις, serpens, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς,  
botrys, ὦ βότρυ.

Idem accidit adiectiuis oxytonis in υς, ὁ ὀ-  
ξύς, acutus, ὦ ὀξύ. Et monosyllabis, ὁ μῦς, mus, ὦ  
μῦ. ἡ ὀλῦς, quercus, ὦ ὀλῦ. & Poetice oxytonis in  
ις, ἡ ἀμαρυλλίς, ὦ ἀμαρυλλί, Amaryllis.

## A N N O T A T I O.

Idem fit apud Lat. nos in huiusmodi oxytonis. Virg.  
Mirabar quid mæsta Deos Amarylli vocares.  
Vide Emmanuelem proxime nominato loco.

Substantia oxytona in υς, vt χλαμύς, chlamys, & lin-  
gua communia omnia oxytona in ις tenent σ in Vocati-  
uo, ἡ ἐλπς, ὦ ἐλπς, spes.

Excipe septimo vocabula in ις primæ contractorū,  
quorum Vocatiuus in ις & nominā in ω, & ως quæritur,  
quorum vocatiuus in οι exit, Δημοθένης, ὦ Δημοθένης,  
Demosthenes, ἀληθής, verus, ὦ ἀληθής, ἡ λητώ, ὦ λητώ, La-  
tona.

## DE DATIVO PLVRALI.

Fit à datiuo singulari polito σ ante ι, τῷ βί-  
τῃ, πῇς βίτῃσι, reiectisque literis δ. θ. ν. τ, si  
occurrant in singulari, τῇ λαμπάδι, τῇς λαμπά-  
σι, ἑνὶ θι, ὁνισι, πένθι, πένθισι, λέβητι, λέβησι.  
Quod

Quod si reiecta aliqua ex prædictis literis, dativus pluralis corripereetur, cum longus fuerit positione in singulari, diphthongus facienda est adscita vocali, λέοντι, λέεσι, non λέοσι, πέντι, πιδέσι, non πιδέσι.

## ANNOTATIO.

Causa huius rei est, quod dativus pluralis eiusdem quantitate esse debeat cuius singularis, si hoc brevis sit, *πιδέσι, λαμπάδι*, brevis erit & ille, *πιδέσι, λαμπάσι*. si vero sit longus, longus erit & ille, *πιδέσι, πιδέσι, πιδέντι, πιδέσι, ισάδτι, ισάδτι*.

Accidit tamen al quando v. dativus si singularis sit brevis, pluralis longus, & hoc potissimum in vocabulis per obliquum habentibus, potest enim pluralis dativus maior esse quantitate quam singularis, sed nunquam minor, *ὁ ῥήτωρ, ῥήτορες*. *Rhetor. ὁ μάγιστρος, μάγιστροι, μάγιστροι*, *Mar yr, testis, ὁ ἀλός, ἀλός, ἀλός, ἀλός*.

## EXCEPTIONES.

Excipe primo nomina in ξ, ψ, & in diphthongū de sinetia. Hæc enim dativus pluralē à nominatio singulari formantur adiecto iota, *ὁ κέρας, κέρασι*, *cornus, ὁ ἄραξ, ἄραξι*, *Arabs. ὁ βασιλεύς, Rex, βασιλεύσι*, *βῆς, bos, βῆσι*. At *πῆς, pes, πῆσι*. *τῆς, ὠτί, auris, ὁ υἱός, filius, υἱέσι*. *ὁ δρομέτης, cursor, δρομέται*. Neq; invenitur *υἱέσι*, *δρομέται*, ut restatur Antesignanus.

Excipe secundo nomina in η in obliquis syncopen pati solita, hæc enim dativus pluralē in ασι faciunt, *ὁ πατήρ, ἡ μητήρ, ὁ ἀνὴρ, πατέρι, πατρί, πατράσι*, *ἡ δούλη, μητράσι*. *ἡ θυγάτηρ, θυγατρί, θυγατράσι*, sic *ὁ υἱός, filius, τοῖς υἱάσι*, in ierto α προῖσι, *χατῆρ, ta-*

men, venter, facit *χατῆρ, χατῆρ*, ut quidam volunt.

DE DIALECTIS QVINTÆ DE-

clinationis.

Voca-

Vocatiuus omnia uin nom num in *ων*, etiam oxytonorum, quæ per *ων* declinantur, feruntur *Æoles* in *ων*, *αἰόλων*, *clætes* *γεντίων*, *ήλιδων*, *lusciniæ*, *ἀηδῶν*, *ἀηδῶν*, communiter *ὁ ἀηδῶν* *χελιδῶν*, *hirundo*, *χελιδῶν*, *ὁ χελιδῶν*, communiter *ὁ χελιδῶν*.

Additur quoque nominibus quintæ declinationis *συλβαφι* vel *φιν*, & in neutris quidem in *ων*, uertitur *ὁ αν*, in iocuminis uero in *ων* formato genitiuo abiciendum est *σ*, & in aliis alia mutanda sunt, ut in his exemplis uides.

τὸ σῆδ <i>ων</i>	pectus,	τῆτισφι.
τὸ ὄρ <i>ων</i>	mons,	ὄρεσφι.
τὸ ὄχ <i>ων</i>	euittia,	ὄχισφι. (ληδονίφι.
ἡ κοτυληδῶν,	corax,	κοτυληδῶνος, κοτυ-
ἡ χελιδῶν,	hirundo,	χελιδῶνος, χελιδονίφι.

Inueniuntur etiam *liad*. 9. *ἡ ἑρέβουφιν*, pro *ἡ ἑρέβος*, ex *Erbo*. genitiuos a nomine τὸ σῆδ *ων*. Et *liad*. 12. *παυφιν*, pro *παῦν* *ων*, ἀ *ναυίτιος*.

Accidit quoque huic declinationi apocope, δὲ pro δῶμα, *domus*, id quod fit in omnibus casibus singularis numeri; ut in hoc schemate cernis.

In Nom. τὸ	<i>σέπαι</i> <i>ῥφα</i> <i>δῶ</i>	pro	<i>σέπαισφι</i> , <i>segmen</i> . <i>ῥφισσφι</i> , <i>nextum</i> . <i>δῶμα</i> , <i>domus</i> .
In Genit. ῥ	<i>Αἰων</i> <i>ῥων</i>	pro	<i>Αἰωντῶ</i> <i>ῥωντῶ</i> Vel etiam <i>Αἰα</i> , <i>ῥῶα</i> , ut placet Lascari.
In Dat. τῷ	<i>δαί</i> <i>τιν</i> <i>μῶσι</i> <i>παρὰ κρείπιν</i> <i>τῷ ἰσφί</i> <i>Ἀπόλλων</i>	pro	<i>δαίδι</i> , <i>pugna</i> . <i>τινιδί</i> , <i>Thetidi</i> . <i>μῶσιν</i> , <i>scutica</i> . <i>παρὰ κρείπιδι</i> , <i>uxori</i> . <i>ἰσφί</i> , <i>sudori</i> . <i>Ἀπόλλωνα</i> , <i>Apollinem</i> .
In Acc. τὸν	<i>πρωτῶν</i> <i>ἰσφί</i>	pro	<i>πρωτῶντα</i> , <i>Neptunum</i> . <i>ἰσφίτι</i> , <i>sudorem</i> .

## SIMPLICIVM.

61

In Vo-	{ λαοδάμην	pro	{ λαοδάμην, Laodamas.
cat. α	{ πολυδάμην		{ πολυδάμην, Polydamas,
	{ Αἶα		{ Αἶαν, Αἶακ.
	{ Θῶα		{ Θῶαν, Thoas.

Genitiuus & dativus duales crescunt interdum additione vnius syllabæ: ποδῶν pro ποδῶν.

Dativum pluralem formant Poetæ à nominativo plurali additio ια, Αἰάντες, αἰάντεσι, λεβήτες, λεβήτεσι, & duplicato σ, λεβήτεσι, πρῶτες ο & ε im. n. necessitas exigat, βήματα, θρησκῆτεσι στήματα, στήματεσι, mutato αι in ε & addita syllaba στήματα, ἐπείεσι, ἐπειέεσι, τρεπείχεσι, τρεπείχεσσι.

Cæterum nominibus, participiis & verbis in a vel e desinentibus, adici solet consona subsequente in altera dictione vocali vel diphthongo, τίπτεσιν ἐκείνοι, verberat illum, λέξαν ἐκείνοις, leonibus illis, ἔτυπεν αὐτόν, verberabat illum, quod Poetæ non raro faciunt verius græcia, etiam si consonans sequatur, & hæc de declinationibus simplicibus.

## CAPVT. V.

DE DECLINATIONIBVS CON-  
TRACTIS.

Quinque sunt harum declinationum, ortæ à quinta, & ita appellatæ, quod in nōnulis calibus contrahantur, duabus syllabis in vnam coalescentibus. Et prima quidem declinatio continet masculina, fæminina & communia in ης & neutra in ες & Θ. ὁ Δημοθένης Demosthenes, ἡ τριήρης, triremis. ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, verus, vera, verum, τὸ τέχνη, murus.

## PARADIGMA PRIMAE DECLINATIONIS.

Sing. ὁ δημοθένης. ἡ δημοθένης Θ, δημοθένης.

τῷ



62 DE DECLINATIONIBVS

τῷ δημοσθένει, ὁθένει, τὸ δημοσθένα, ὁθένη. ὧ δὲ ἡ μόσθενες.

Dual. τῶ & ὧ δημοσθέεε, ὁθένη, τοῖν δημοσθένέοιν, ὁθένοιν.

Plur. οἱ & ὧ δημοσθένεες, ὁθένεις. τῶ δημοσθένέων, ὁθένων, τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, ὁθένεις.

Sic ἡ τειρήης, τὴ τειρήε, τειρήες. ὅς ἡ ἀληθής, ἡ ἀληθὲς, ἀληθεῖς, τὸ τεῖχ, τεῖχε, τεῖχες. τῷ τείχεϊ, τείχει.

Neutra in plurali contrahuntur in η, τὰ τείχεα, τείχη, τὰ ἀληθέα, ἀλήθη.

Datiuus pluralis in nulla declinatione contrahitur.

ANNOTATIO.

Accusatiuus in η contrahitur in η, si d quorum Rectus defuit in η purum; contrahuntur etiam in α, ut ὁφθαλμός ingeniosus τὸ ὁφθαλμὸν vel ὁφθαλμῶ, sic ὁφθαλμός, sanus. Quamvis sint qui velut solum accusatiuum in α esse viderunt.

Quædam nomina primæ contractorum habent: nonnunquam terminationes primæ simplicium, τὸ Δημοσθένει, τὸ Αἰσιφάνει, τὸ Σωκράτει & ὁ Σωκράτη, οἱ Αἰσιφάναι, οἱ τοὺς Αἰσιφάναι. De quibus plura, cum gemus de Heteroclitis.

Ne in reris, inquit Priscianus lib 6. si quando apud Latinos legis, ὁ Σοκράτη: Nam Attici propria nomina primæ declinationis contrahuntur, ut Σωκράτης, accusandi & vocandi casu instat nomini primæ declinationis declinant, τὸ Σωκράτει, ὁ Σωκράτη. Cicero in Protagora apud eundem Priscianum eodem libro: Qui ita, vnde tandem propter, ὁ Σοκράτης? Quædam neutra dualis nomen contrahuntur etiam in ει, τῶ σκέλει, σκέλει, καὶ σκέλεσσι, crura. Interdum alterum spera per o opeu tollitur, ὁσπερ ὁσπερ, ὁσπερ, oculi. Quamvis autem casus huius declinationis dicto modo contrahantur, vsuantur tamen ac si res solutæ

solutæ orationis subinde casus non contracti s, vt in duali, συγγένες, cognati κερδίων, lucrorum. αἰθίων, florum. ὀρέων, montium.

DE COMPOSITIS .A NOMINE

κλέος.

Duplicia ab hoc nomine veniunt vocabula, quadam adiectiua & communia, ὁ ἢ ἡ δούκλες, gloriosus, gloriosa, ὁ ἢ ἡ ἀνκλές, inglorius & ingloria. Quedam propria, ὁ σόφοκλές, Sophocles, ἡρακλές, Hercules, ἡ φικλές, Iphicles. & alia plurima.

Priora eandem habent declinationem, quā Δημοσθένες, ὁ δούκλες, ὁ δούκλεος, εὐκλεῖς, τῷ δούκλεϊ, εὐκλεῖ. posteriora quæ propria sunt, varie contrahuntur, vt vides in hoc exemplo.

P A R A D I G M A.

Nom. ἡρακλές, ἡρακλῆς.

Gen. ὁ ἡρακλέος, ἡρακλέως, ἡρακλῆς. Et Ionice ἡρακλῆος καὶ ἡρακλέως.

Dat. ἡρακλεῖ, ἡρακλέε, ἡρακλεῖ, ἡρακλεῖ, καὶ ἡρακλῆϊ.

Acc. ἡρακλέα, ἡρακλέα, ἡρακλῆ, ἡρακλέη, ἡρακλῆα, καὶ ἡρακλείω, ἢ ἡρακλίῳ.

Voc. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς, ἡρακλες, ἡρακλῆς, ἡρακλῆ.

Dual. τῷ & αὐτῷ ἡρακλέε, ἡρακλέε, ἡρακλέη, ἡρακλῆ.

Gen. & Dat. τῶν ἡρακλεῶν, ἡρακλέων, ἡρακλῶν, ἡρακλῶν.

Plur. Nom. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλέες, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆς.

Gen. τῶν ἡρακλεῶν, ἡρακλέων, ἡρακλῶν, ἡρακλῶν.

Dat.

Dat. ἡρακλέεσι, ἡρακλέσι, ἡρακλέσι.

Acc. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλέας, ἡρακλεῖς, ἡρακλήας, ἡρακλᾶς.

Vocatiuus similis est nominatiuo.

Eodem modo declinantur Θεμιστοκλῆς, Themistocles, Σοφοκλῆς, Sophocles, Περικλῆς, Pericles, & similia.

## SECUNDA DECLINATIO.

Est masculinorum & fæmininorum & cõmunium in ις, & neutrorum in ι, ὁ ὄφις, serpens, ἡ πόλις, ciuitas, ὁ ἡγὼ ἡ νῆψις, ieiunus, ieiunna, τὸ σῖνῆπι, sinapi.

## PARADIGMA SECUNDAE DECLINATIONIS.

Sing. ὁ ὄφις. ὁ ὄφις. τῷ ὄφει, ὄφι, τὸν ὄφιν. ᾧ ὄφι.

Dual. τοῖ & ᾧ ὄφιε. τοῖν ὄφίοιν.

Plur. οἱ ὄφιες, ὄφεις. τοῖς ὄφισι. τοὺς ὄφιας, ὄφεις. ᾧ ὄφιες, ὄφεις.

Sic ἡ πόλις, πόλις, τέρεψις, τέρεψις, delectatio, & similia.

Neutrum, τὸ σῖνῆπι. Plur. τὰ καὶ ᾧ σῖνῆπια, σῖνῆπι.

Crasis huius declinationis tantum fit in ι longum, in ις videlicet casibus, quos tibi paradigma exhibet.

## DIALECTI HVIVS DECLINATIONIS.

ὁ ὄφις. Genit. ὄφιος. Ionice. ὄφιος Attice, sic πόλις, πόλις, πόλιος & πόλιος. apud Poetas, & πόλις seu πόλιος qui est genitiuus contractus Doricus, ab illo Ionico πόλιος. Dat. τῷ ὄφει ὄφει. Nam in his Ionicis casibus eadem est contractio, quæ in prima declinatione. sic in duali

# CONTRACTIS.

65

duali, πῶδες, ὁφείσσι & ὁφείσ, ὁφείσσι; πῶς ὁφείσ, ὁφείσ. Reliqui casus non contrahuntur.

Sunt autem casus ita contracti vltiores quam communes aut Ionici, πολλῶν enim, exempli causa ad Atticos & πόλεις apud Demotrium, & eius si ailes reperiuntur: πῶς vel πῶς, nec πόλεις, πολεῖς, πολῖς, πόλεις, nisi apud Herodotum, Hippocratem & alios, qui Ionice loquuntur.

Genitiuus & datiuus dualis Atticus, ὁφείσιν. Plur. ὁφείσιν accentum ante penultimū.

Ceterum ab Iogentuo πόλιν, urbem, si Dat. πῶς, πόλιν. Et duali πῶς. Et in plurali πόλεις, ἢ πολλῶν, πόλιν, πῶς, πόλιν. Quis omnes casus confirmat Lascaris Poteratū testimonio.

Neutra quoque, πῶς & πῶς, σιγήσιν, σιγήσιν, & in plurali σιγήσιν, σιγήσιν. Et hæc ex communi Grammaticorum sententia.

## AN NOTATIO.

Alii putant terminationes illas πόλιν, ὁφείσιν, ὁφείσ, quis pro communibus attulimus, non esse communes, sed Ionicas; cum is utatur Herodotus Ionicus scilicet, apud quem πόλιν, & contr. datiuus πῶς. & Nom. Plur. πόλεις, & contr. itiuus πολῖς legitur. Neque recte hoc est, loquuntur; eum qui ex ista Ionice in Duali contractum sit, communem hic locum in scriptis voluisse. Vt ut sit, non videtur in communem Grammaticorum opinionem recedendum esse.

Vocabulum ὁφείσιν, ὁφείσ, peculiarem contractionis modum habet. In omnibus enim casibus contrahitur, ὁφείσιν, ὁφείσιν, ὁφείσιν, ὁφείσιν, ὁφείσιν. Et in plurali αἰσὶν & αἰσὶν, ὁφείσιν, ὁφείσιν, ὁφείσιν, & facta contractione ὁφείσιν. Dicitur etiam αἰσὶν, αἰσὶν.

## TERTIA DECLINATIO.

Continet masculina in ὁφείσ. Gen. ὁφείσιν communis, Attice ὁφείσιν, Ionice ὁφείσιν. contrahitur in iis casibus, quos in hoc paradi-gmate cernis.

E. Sing.







τὴν αἰδᾶ, αἰδᾶ. Ionicè definit accusatiuus in ἔν. ποιφένι  
& Ἄολις in ᾧν, sicut genitiuus Ἄολις & Laconice in  
ᾧς.

### QVINTA DECLINATIO.

Complectitur tantum neutra in *ας*, Genitiuus communis *ατος*, Ionicus *αθ*, ex quo fit crasis *Ατrica ως*; vt vides in hoc exemplo.

Sing. τὸ κρέας, caro. Ἐ κρέατος, κρέαθ, κρέως. τῷ κρέατι, κρέατι, κρέα, τὸ κρεῖ ὦ κρέας.

Dual. τῶ κρέατε, κρέαε, κρέα. τοῖν κρέατοιν, κρέαοιν, κρεῶν.

Plur. τὰ κρέατα, κρέαα, κρέα. τῶν κρεάτων, κρεάων, κρεῶν. τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, vt in nominatiuo.

### ANNOTATIO.

Videtur κρέας etiam contrahi in nominatiuo Dorice. in κρεῖς apud Theocritum Idyll. 1.

Substituunt quoq; Iones interdum ε in locum α. Hinc apud Herodotum γεγεα pro γέγα α γέγας, *munus*.

Datiuus pluralis Portice γεγέπσι, & aliquando γεγέσσι, à γέγεα, quasi esset γέγας.

### CAPVT. VI.

### DE NOMINIBVS SIMPLICIVM DECLINATIONVM CONTRA- hi solitis.

IN omnibus declinationibus simplicibus, præter quartam, inueniuntur nomina, quæ vel in omnibus, vel certis quibusdam casibus contrahi solent, vt in prima, ὁ ἐγμῆας vel ἐγμῆας, ἐγμῆς.

# CONTRAHI SOLITIS. 69

ἐριμῆς, Mercurius, ἐριμέης, ἐριμῶ. ἐριμέας, ἐριμῶ. ἢ ἐριμέαν, ἐριμῶ. Et ita deinceps per oēs numeros & casus. ἐριμέας, ἐριμῶ, in duali; ἐριμέας, ἐριμῶ, in plurali.

Sic ὁ ἀπελλέης, Apelles, ἀπελλέης, ἢ ἀπελλέας, ἀπελλῶ, ἀπελλῶ. Nam circumflexa in ης, ut multis placet, formant genitium ablato σ.

Contractio secundæ simplicium fit in ᾱ & ῥ.

In ᾱ dupliciter, primo ex ᾱα, ut μινᾱα, mina, μινᾱ.

Ἀθηνᾱα, Minerva, Ἀθηνᾱ. Ναυσικᾱα, Nausicaa, Ναυσικᾱ.

Secundo ex εα, si ante e præcedat vocalis aliqua, aut liquida g; ut ἐριμέας, lana, ἐριῶ. ἀργυρέας, argētea, ἀργυρέῳ. πορφυρέας, purpurea, πορφυρέῳ.

Contractio in η itidem fit dupliciter. Primo ex εα, si ante e præcedat alia consonans quam g; ut γέα, γῆ, terra, χρυσέας, aurea, χρυσῆ. λεοντέας, leonina, nempe pellis, λεοντῆ.

Secundo ex όη, ut ἀπλόη, simplex vel simpla, ἀπλόῃ, διπλόη, duplex vel dupla, διπλόῃ & alia huiusmodi. contrahuntur autem in omnibus numeris & casibus.

Nomina in ο tertiae declinationis per omnes casus & numeros cōtrahūtur: ut ὁ νόος, νόος, mēs, νόος, νόος. τῶ νόω, νόω. ἢ νόον, νόον, ὦ νόε, νόε.

Dual. τῶ καὶ ὦ νόω, νόω. acuto accentu. τοῖν νόοιν, νοῖν.

Plur. αἱ καὶ ὦ νόοι, νοῖ. ἢ νόων, νόων. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νόους.

Sic composita ἀνεός, ἀνεός, amens. ἔνεός, ἔνεός, beneuolus. ἀνεός, ἀνεός.

Eadē est ratio huius vocis ῥόος, fluxus, πλόος, nauigatio, ῥοός, lanugo, ῥόος, cutis, seu corp⁹ amidiū cute, cum cōpositis κατάρροος, κατάρροος,

E 3 deflu-



defluxus, καλὶ βίος, pulchra fluentia habens. ἐκπλοος, enauigatio, ὅτι πλοοῖ, nauigatio aduersus aliquem. ἄχνο, ἄχνης, expers lanuginis, ῥοδόχνης, ῥοῖο colore infectus. Quib⁹ adde ἀπλό, simplex, ἀπλῆς, ἀπλόη, ἀπλή, ἀπλόν, ἀπλόν, τὰ ἀπλόα, ἀπλόα, sic διπλό, duplex, διπλόη, διπλόον, τριπλόος, triplex, τετραπλό, quadruplex. Et composita ex Ionico μινέα, pro μινά, mina, δίμνης, τρίμνης, τετράμνης, duarum, trium, quatuor minarum.

Spectant etiam huc χρύσε, χρύρε, χάλκε, aureus, arseteus, aureus. χρυσῆς, χρυρῆς, χάλκῆς, σιδήρε, σιδηρῆς, ferreus. Φοινίκεος, Φοινικεύς, puniceus, ἰαλῆος, ἰαλῆς, vitre⁹, & alia multa in eos.

Fœm. χρυσή, χρυσή, χρύσειον, χρυσῆν. χρυρεά, χρυρεά, χρυρεόν, αργυρεῖν.

Excipe ὀδο, ὀγδοή, ὀγδοον, octauus. Nusquā enim contrahitur.

Σά, saluus, integer, contrahitur contractio ne Attica in nominatiuo singulari. σά, σῶς, & in accusatiuo plurali σαῖς, σῶς, & in neutro π σάον, σῶν, saluum. In plurali τὰ σάα, σῶα apud Suidam. Dicitur etiam pro σί, σῶ, ἢ τὸ σῶον. In plurali σῶσι, per contractionem σῶσι, teste Suida. In accusatiuo plurali generis fœminini σῶς pro σῶας, teste Thoma in Eclogis Atticis. At vero σός, nō cōtrahitur; nisi quis neutrū illud τὸ σῶν & τὰς σῶς, hinc deducere velit, pro σάα & σαῖα.

Contrahuntur præterea in tertia declinatione neutra in εον, idq; ad hunc modum.

Sing. τὸ ἔω ὀσέον, ὀσῆν, ὀς, ὀσίς. ἔ ὀσέν, ὀσῆν, τὰ ὀσέω, ὀσῶ.

Dual

## 71

(05E015, 05015.)

ν, ὅς ᾤν. τοῖς

athus. Item  
8. C. 11:

εὐλαΐ.

ANS, NO CIL CO-  
AM INGE NOR

ou (aspri)

τ, ο αὐτοῦ, νῆρ,

ἀνὴρ Θ, ἀνδρὸς, ἀνέρες, ἀνδρες, ἀνέραν, ἀνδράν. ὁ νεφ  
 ἢ κύων, canis. κύων Θ, κύως, κύωνι, κύωι. ἡ θυγάτηρ, fi-  
 lia, θυγάτηρ Θ, θυγατρὸς, θυγατέρι, θυγατρί, θυγατέ-  
 ρει, θυγατέρι, ᾧ θυγατέρι. Et sic in alius numeris.

## ANNOTATIO.

Πατρὸς, γαστρός, μήτρός, tantum habent syncopen in geni-  
 tiuo & datiuo linguarum, ut pleuq; r & c. volun: l cet, ut  
 inquit Renatus Gossion us, sin: qui dissimulant, asserētes,  
 posse dici in duali, πῶ & ᾧ πατρί, πατρί, πατρίων, πατρίων.  
 & in plurali, πατέρες, πατέρες. In genitiuo & accusatiuo  
 πατρίων & πατέρας tum ad d. & c. enuam genitiuiou  
 & accusatiuiouum nominis πατέρα, patria. E. demq; ratio  
 est nominum μήτρός & γαστρός.

Neutra in u per e Θ, contrahuntur in datiuo  
 singulari; ἄστυ, urbs, ἄστυ Θ, ἄστυ, ἄστυ, & in accusa-  
 tiuo plurali; ἄστυ, ἄστυ, apud Isocratema in Pane-  
 gyr. & apud Euripidem in suppl.

Acuta in us, e Θ, cōtrahuntur in datiuo sin-  
 gulari, nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo,  
 plurali masculini generis. ὁ ἡδύς, ἡδέ Θ, ἡδέι, ἡ-  
 δῆ, ἡδέες, ἡ, ἡδέας, ἡδέας, suavis; sic ὁ δξύς, acutus, ὁ  
 δερμύς, acerbus, & similia. Neutra horum non  
 contrahuntur in plurali.

Nomina in us, u Θ, contrahuntur in nomi-  
 natiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ βότρυς  
 racemus, βότρυ Θ, ci & ᾧ βότρυες, βότρυας, βότρυς.  
 crasi facta in u. sic αἶχλος, spua, vēxus, mortuus. In  
 iisdem casibus contrahitur βῆς, οἱ ἡ βῆες, τοὺς  
 βῆας, βῆς, & Dorice βῶς. Item ναῦς, nauis, αἱ ἡ  
 καὶ τὰς ναῦς, naues. sic γέρων, anus, vetula.

Comparatiua in ων contrahuntur in accu-  
 satiui singulari masculini & fœminini generis,  
 & in

CONTRAHI. SOLITIS. 71

& in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, & in genere neutro plurali, ὁ καὶ ἡ μείζων, maior. ἢ καὶ τὴν μείζονα, μείζονα, μείζω. οἱ αἱ καὶ ᾧ μείζονες, μείζονες, μείζους, τοῖς ἔ τοῖς μείζονας, μείζοντας, μείζους, ἢ τὰ μείζονα, μείζονα, μείζω. Aliquando truncantur per syncopen; ὁ χερσίον, deterior. Dat. χερσίονι, χερσί, & mutato εἰν ε, χερσί. Iliad. ἰ ἀνδρὶ χερσί, viro deteriori, inferiori. Sic χερσὶ pro χερσίονα.

Ceterum nomina, quæ in omnibus casibus contrahuntur, appellant Grammatici ὀλοπιθῆ, quæ vero tantum in quibusdam, ὀλιγαπαθῆ.

CAPVT VII.

DE HETEROCLITIS.

Quædā Heteroclitæ variant genere, quædam declinatione, quædam terminatione, quædam aliis modis.

Genere variant hæc: δεσμός, vinculum, ἔρεμός, remus, ζυγός, iugum, κύκλος, circulus, λύχνος, lucerna, μοσχλός, vectis, νῶτος, dorsum, σταθμός, statio, τεάχην, collum. In singulari enim masculina sunt; neutra in plurali, τὰ δεσμά, ἔρεμα.

ANNOTATIO.

Vsarpantur tamen in masculino quoque genere. εἰ δεσμός, εἰ μοσχλός, εἰ λύχνος, εἰ τεάχην. Leguntur etiam apud poetas μηδὲ pro μηδὲ, ἡμεῖς pro ἡμεῖς, πῶς pro πῶς. Masculinis præd. etis addendum est ἑ δις, εἰς, curus biga, quamvis multi velint esse communium.

Communium κελός, riu & commune ὅ καὶ ἢ πάστας, neutra sunt in plurali, κελά, παρῶ. Inuenias etiam κελάτους.



ἡ γυνή, ὁ δὲ, πόλις, χεῖρ, *mulier, via, civitas, manus*; masculina sunt in nominatio, & accusatio qualis numeri, τῷ γυναικέ, ὁδῷ, πόλει, χεῖρε.

## ANNOTATIO.

Item in aliis quoque accedit; legimus enim τὰ φύσιν, τὰ ἡμέτερα, τὰ τεχνά, imo Euripides in singulis Ἑστιάς, & Synælis, Ἑστυφορέας, & Sophocles Ἑστιάπυργος dixit. Quidam putant hæc & similia vocabula vere esse & manere generis loci nominis; & tantum in articulo esse mutationem generis. Atticos enim vii. parte articulum masculinum τῷ pro fœminino τῇ

Heteroclitica quæ declinat one variant, vel unus sunt in nominatio terminationis vel diversæ.

Vnius  
termi-  
natio-  
nis.

ὁ δαίμων, δαίμων, δαίμονος, Dares. ὁ λάχης, λάχης, λάχονος, Laches. ὁ θαλῆς, θαλῆς, vel θαλῆς, θαλῆτος, Thales. sic ὁ χρέμης, Chremes, ὁ μύκης, fungus. ὁ ἀρης, ἀρης, Ionice Ἀρεω, Mars. Ἀρης, ἀρετός, Ἀρετός, ἀρετός, ἀρετός. ὁ νῆς, mens, τὸ νῆ, καὶ τὸ δνοῦς, νοί. ὁ δλίπους, δλίπου, δλίποδος, bipes. τρίπους, τρίπου, τρίποδος, tripes. sic cætera à πούς composita, ut οἰδίπους, Oedipus. οἰδίπου, οἰδίποδος, dicitur etiam ὁ οἰδιπόδης. ὁ μίνως, Minos. τὸ μίνω, μίνωτος, ὁ γέλως, risus, γέλω, γέλωτος, ὁ πάρις, Paris, πάριδος, & πάρις. τὸ γάλα, lac, γάλακτος, ab inusitato γάλαξ.

ἡ γυνή, γυναικὺς, γυναικί, γυναικά, ὡ γύναι. Dat. Plur. γυναιξί ab inusitato γύναιξ, *mulier*.

Μέγας

DE HETEROCLITIS. 75

Μέγας & πολὺς, *magnus & multus*, accipiunt suos obliquos per omnia genera, omnesque numeros ab inusitatis, μεγάλῳ, & πολλῷ, præter accusatiuum singularem masculinum, nominatiuique & accusatiuum neutrum, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, τὸν μέγαν.

Fœm. ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, τῇ μεγάλῃ, τὴν μεγάλην.

Neut. τὸ μέγα, τῆς μεγάλης.

ὁ πολὺς, ὁ πολλῷ, τῷ πολλῷ, τὸν πολύν.

Fœm. ἡ πολλή, τῆς πολλῆς.

Neut. τὸ πολὺ, τῆς πολλῆς. Usurpant tamen

Vnius terminatio-  
nis.

Poetæ rectos, πολλὸς & πολλόν. iidem regulariter declinant ὁ πολὺς, τοῦ πολλοῦ. Hinc accusatiuus πύς πολέας, *multos*.

ἡ χεὶρ, *manus*, χειρὸς, Poetice χειρός. Unde datiuus pluralis χερσὶ, & genitiuus dualis πῶν χερσῶν.

ὁ ζῆς, διὸς, δι, διᾶ, ὦ ζεῖ, *Iupiter*. τὸ ὕδωρ, ἰδατος, *aqua*.

ὁ Ἀριστοφάνης, Ἀριστοφάνει, τὸν Ἀριστοφάνην, οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφάνας. Nam quædam propria nomina primæ contractorum habent interdum casus parisyllabicos primæ simplicium, vt diximus. capite quinto, quod etiam accidit

com-

Vnius { compositis ab ετθ, annus, ἐπιάτης, se-  
 termin- { ptennus. οἱ ἐπιάται, τοὺς ἐπιάτους. διέτης,  
 natio- { biennus. τρεῖς, triennus. ἑξέτης, sexennus;  
 nis. { vel διετής, τριετής. Vtroq; enim modo  
 à doctis scribitur.

## ANNO TATIO.

Propter hanc diversitatem Heteroclitorum sub una  
 terminatione nasci tamen etiam apud Latinos quædam di-  
 versitas, dum Dares, Daris, Daretis, Darem, Daretem,  
 seu Daretæ, & ὁ Dares, vel Dare usurpant. Sic Chremes,  
 Chremæ, vel Chremis, Chremetis. Et idem iudicium es-  
 to de aliis his similibus.

Sic composita nonnulla à πούς, dupliciter declinant,  
 Oedipus, Oedipi, vel Oedipodis, polypus, polypi, poly-  
 podis.

Heteroclitæ diversæ terminationis hæc  
 sunt.

{ Μωσῆς, Ἐμωσῆ, Moyses.  
 ο { μωϋσῆς, Ἐμωϋσῆ.  
 { μωσεύς, Ἐμωσέως.  
 { μωϋσεύς, μωϋσέως.  
 τὸ { γόνυ, γένυθ, genu, & metathesi, γυνός.  
 γόνας, γόνατθ.  
 { Δένυ, ἡύλη, δένυθ, metathesi, δερός.  
 { δόρας, δόρατθ.  
 τὸ { δέρας, δέρατθ.  
 { δόρθ, δόρεθ, δόρας.  
 { λᾶας, λαρῖς, λάαθ, & crasi, λαᾶθ.  
 ἡ { λαᾶθ, Ἐλαᾶς, τὸν λαᾶον.  
 { λᾶας, Ἐλάα, τῷ λαᾶ, per primam simpli-  
 cium.

πὶ λαᾶθ, Ἐλάεθ. ὁ λαῖς, λαίθ, ὁ λαῖ, Ἐλαῖς.

ὁ ῥός,

[illegible]

ἡ δὲ, ἔπειτα.

Σμάρτυρ, μάρτυρ, & Martyr, testis.

ὁ μαρτυροῦν μαρτυρῶ.

(ψιθυρ, ψιθυρ @, susurro.

ὁ ἰσχυρὸς, ψυχρὸς, sapie enim à genitio im-  
 parisyllabo, formatur nominatiuus, qui decli-  
 netur parissyllabice: genere nōnūquā diuersus;  
 ἡ καλὴ, καλὸς, ἡ καλὴ, καλὸς, calyx, flos rosæ  
 nō ex parissyllabis, folliculus, ἡ χλωή, χλωή, ὁ  
 nica, τὸ δακτυλόν, lachryma, ὁ δακτυλόν, τὸ δακτυλόν.

Tribus casibus fleōtur, ἀπὲρλωι, ἀπὲρλωις, ἀπὲρλως. Fem. ἀπὲρλων, ἀπὲρλως, ἀπὲρλως. Neut. ἀπὲρλων, ἀπὲρλωις, ἀπὲρλω. Exponitur per aduerbia, *in*uicem, *in*uicem; per nomina, *alter*, *alterum*, *alii*, *alios*.

Plurima alia apud Græcos sunt, quæ cum idem significant, duplicem tamen terminationem, & sæpe duplex genus habent, ὁ δῖλος, & δῖλος, lucus. τὸ ἑλεῖν, & ἑλεῖν, & τὸ δοῦναι, δοῦναι, πρὸς δοῦναι, δοῦναι, domus: ἡ ναῖναι, πρὸς εἶναι, & ἡ ἀσπασμα, & τὸ ἀσπασμα, salutatio. Et alia huius notæ.

A N N O T A T I O.

Zōs, & dōs, sunt qui decem huius nominis remini-  
tiones adferant, Ζῶς, Ζῆλος, Ζῆμιος, Ζῆσις, & Ζανός, Ζῆς, Ζαῖς, δαῖς,  
Βδύς, δῖς, à quo proprie δῖος, δῆλος, δαῖν.

DE LICENTIIS POETICIS CIR-  
ca mutationes declinationum.

Poetæ dativum singularem secundæ declinationis  
simplicium, & dativum li. gularem & pluralem testis, &  
accusa-

accusativum singularem eiusdem per metaplasinum sepe immutant, ut in subiectis exemplis cernere licet.

τῇ	ὕμνῳ	} pro	ὕμνῳ	ὕμνῳ, bellum, pugna.
τῷ	ἀλλὰ		ἀλλὰ	ἀλλὰ, robur.
	κλαδί		κλαδί	ὁ κλαδί, ramus.
τῇ	πολυπλά-	} pro	πολυπλά-	πολυπλάταγος, multistrepus.
	ταγ-		τάγῳ,	μιλικροῦ,
	μιλικροῦ		μιλικροῦ	μιλίσμῳ.
τῇ	τῇ παρθένῳ	} pro	παρθένῳ	παρθένη, virgo.
	λιτῇ		λιτῇ	λιτῇ, pannus line-
	τὴν ἐκπῆν		ἐκπῆν	ἐκπῆν, milium,
			repentur tamen,	ὁ ἐκπῆν.
τῷ	ἄστροις	} pro	ἄστροις	ἄστρον, sidus.
	ἐγκροῖς		ἐγκροῖς	ἐγκροῖς, intestinum.
	ὠσβάτοις		ὠσβάτοις	ὠσβάτον, ovis.
τῷ	πίτελοις	} pro	πίτελοις	πίτελον, folium.
	ἀνδραπό-		ἀνδραπό-	ἀνδραπόδον, man-
	δοῖς		δοῖς	rium.
τῷ	ἀνδρῶπις	} pro	ἀνδρῶπις	ἀνδρῶπον, perso-
				na.
	δένδροις		δένδροις	δένδρον, arbor.
	κλαδέις		κλαδέις	ὁ κλαδί, ra-
				mus.

Reperitur quoque τὰ κελίνα, lilia, à κελίον, τὰ ἀνδρῶπις, à ἀνδρῶπις, persona facies, à ἀνδρῶπον, à μηλάτων, pro μῆλον, à μῆλον, ovis, seu malum.

Æoli pro dativis quædam, usurpant dativos tertiar, τῷ γέροντι pro γέροντι, senibus, τοῖς διλημμοῖς, παρημμοῖς, pro διλήμμοις, παρημμοῖς. Quos Latini videntur imitari dum dicunt, Dilemmatis, Epigrammatis.

Quædam nomina nullam declinationem sequuntur, ut diminutiva circumflexa in ὕς, ὁ καμῦς, τὸ καμῦ, τὸ καμῦ, τὸ καμῦ, Camylus. ὁ διονῦς, Bacchulus. & Sacrofan-ctum nomen, ὁ ἱεροῦς, ὁ ἱεροῦς, τὸ ἱεροῦ, τὸ ἱεροῦ, ὁ ἱεροῦ. Et hæc de heteroclitis.

CAPUT



CAPVT VIII.  
DE FORMATIONIBVS ADIE-  
CTIVORVM.

**M**asculina in Θ faciunt fœmininum in η,  
neutrum in ον, ὁ καλὸς, ἡ καλή, τὸ καλόν, pul-  
cher, pulchra, pulchrum.

Excipe finita in Θ purum, aut ; Θ, hæc enim  
habent fœmininum in α, ὁ ἄγιος, sanctus, ἡ ἀγία,  
τὸ ἅγιον. ὁ ἀνθεὶς, floridus, ἡ ἀνθερίς, τὸ ἀνθερόν.  
πρæter ὁ ὄγδοΘ, octauus. ἡ ὀγδοή, τὸ ὀγδόον. ὁ ἀ-  
πλῆΘ, simplex, ἡ ἀπλόη, τὸ ἀπλόον, & reliqua à  
πλῆΘ composita.

Excipe secundo, ἄλλΘ, ἄλλη, ἄλλο, alius, &  
alia nonnulla, quorum neutrum in ο exit, de  
quibus supra cap. 4.

ANNOTATIO.

Aliqui excipiunt etiam ὁ χρύσιΘ, aureus, ἡ χρυσή, τὸ  
χρυσόν. ὁ χαλκεΘ, æreus, ἡ χαλκή, τὸ χαλκόν. Verum a-  
lii dicte volunt, non esse cōmunes terminationes, sed lo-  
nicas; χρυσία enim χαλκεία sunt communia fœminina;  
Illa vero χρυσή aurea, ἡ χαλκή vitrea, χαλκή ἀερα, & similia  
regularia sunt à contractis χρυσούς, χαλκούς, ὑδαίς.

Apud Atticos nomina in Θ, habentur cō-  
munia, maxime si sint composita, & derivata,  
ὁ καὶ ἡ φιλόσοφΘ, philosophus. πάμφιλΘ, omni-  
bus charus, ὁπρεΘ, parabilis, dives; ὁ καὶ ἡ κάσμι. Θ,  
ἀκάσμιΘ, modestus, mundus. ὁ καὶ ἡ φρονιμΘ, φρι-  
dens, χερίσιμος, utilis, ἐνδεξος, gloriosus.

ANNO.

## ANNOTATIO.

Poetae plus sibi permittunt; praedictis enim non contenti pleraque etiam simplicia usurpant tamquam communia sub eadem terminatione, ὅς ἢ κλυτὸς, *illustris*, *inclutus* & *incluta*: *παῖλ* & *piger*, *ναῦσι*, *κῆνδος*, *communis*, *δυσλῶτος* & *miserrimus*, & *miserrima*, apud Euripidem in suppl

Quartae declinationis commune *ως*, neutrum habet *ων*, ὁ κῆρ ἢ δ' ἡρως, τὸ δ' ἡρων, *fertilis*, *fertile*.

Nomina quintae in *ας*, foemininum habent in *αινα*, neutrum in *αν*, ὁ μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*. *τάλας*, *τάλαινα*, *τάλαν*, *miser*.

Excipe cum compositis *πᾶς*, *πᾶσα*, *πᾶν*, *omnis*. Et participia in *ας*, *τύφας*, *τύφασα*, *τύφαν*. *ἰσᾶς*, *ἰσᾶσα*, *ἰσᾶν*: *μέγας*, tertiae simplicium, foemininum habet, *μεγάλη*, neutrum *μέγαλ*.

Nomina in *λω*, foemininum *εινα*, neutrum *εν*. ὁ τέρλω, ἡ τέρεινα, τὸ τέρεν, *tener*. Quamvis sub eadem terminatione, ὅς ἢ ἄρλω seu ἄρλων usurpetur neutrum, τὸ ἄρρεν, sicut etiam ὅς ἢ τέρλω.

Participia passiva & activa in *εις*, foemininum *εισα*, neutrum *εν*, *τυφθεις*, *τυφθεισα*, *τυφθέν*, *τυπεις*, *τυπείσα*, *τυπέν*. *verberatus*. *πιθεις*, *πιθεισα*, *πιδέν*, *θεις*, *θεισα*, *θέν*, *ponens*.

Commune in *ης* neutrum *ες*, ὅς ἢ ἀληθής, τὸ ἀληθές, *verus*.

Masculina *εις*, foeminina *εσσα*, neutrum *εν*; *χαρίεις*, *χαρίεσσα*, *χαρίεν*, *gratiosus*. *πρῆεις*, *πρῆεσσα*, *πρῆεν*, *honoratus*, *pretiosus*. Et per contractionē, *πρῆς*, *πρῆεσσα*, *πρῆν*, *μελιτῆς*, *μελιτῆσσα*, *μελιτῆν*, *melleus*, *πρ μελιτόεις*, *μελιτόεσσα*, *μελιτόεν*.

Exci-

Excipe *ἄς, μία, ἐν, vnus, vna, vnum.*

Commune *is, neutr. ι, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρα, amans patriam. ὁ καὶ ἡ πῖς, πῖ, quis, quæ, quod.*

Participia præteriti temporis actiua vel media in *ως, fœmininum in α, neutrum in ος, πετυφώς, qui verberauit, πετυφῆα, πετυφός. πετυπώς, πετυπῆα, πετυπός.*

Masculina in *ς, fœmininum εια, neutrum υ, ὁ γλυκὺς, γλυκεῖα, γλυκύ, dulcis, & dulce. ὁ ξύς, ὁ ξῖα, ὁ ξύ, acutus. ἡ μισυς, ἡ μισία, ἡ μισυ, dimidius.*

Commune *υς, neutrum υ, ὁ καὶ ἡ ἀδάκρυς, sine lachrymis, τὸ ἀδάκρυ.*

Commune *ων, neutrum ον, ὁ καὶ ἡ βυδάιμων, felix, τὸ βυδάιμον.*

Sic cōparatiua ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μείζον, maior, maius. ὁ καὶ ἡ κάλλιων, καὶ τὸ κάλλιόν, pulchrior, ἀκων tamen facit ἀκωυσα, τὸ ἀκων, inuitus, a, um, sic ἐκων, lubens, ἐκωυσα, ἐκόν.

Commune *ς, neutrum υν, ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπω, multipes. sic ὁ καὶ ἡ εὖνυς, τὸ εὖνου, benivolus.*

Commune *ωρ, neutrum, ορ, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, sine patre, τὸ ἀπάτωρ, sed hoc neutrum raram est. ὁ καὶ ἡ φιλόπαγς, amans liberorum, & similia carent neutro.*

Omnis generis sub vna terminatione dicitur esse, ὁ καὶ ἡ, τὸ μάκαρ, beatus.

Alij putant nulla huius generis reperiri. Apud Orpheum legitur fœmininum μάκαρις.

CAPVT IX.  
DE FORMATIONE SVBSTAN-  
TIVORVM.

**A** Substantiis quibusdam masculinis formantur quædam substantiua fœminina, idq; in pluribus declinationibus.

Anominibus primæ simplicium hæc & similia in ια, ὁ ψάλτης, cantor, ψάλτεια, cantatrix. ὁ ποιητής, ἡ ποιήτεια, poetria, vel ἡ ποιητής, ποιητὶς, poetis, poetidos. ὁ τυμπανιστής, qui tympana pulsatur, ἡ τυμπανίστρια, αὐλητής, tibicen, ἡ αὐλήτρια, vel αὐλητρίς, tibicina.

Vel in ης, ὁ προφήτης, Propheta, ἡ προφήτις, ἰδθ, Prophetissa, Prophetus. ὁ ἀδελφεός, maritus, ἡ ἀδελφή, vxor. ὁ δεσπότης, dominus, ἡ δεσποτὶς, domina. ὁ μάγισ, vates, ἡ μάγισ, vates, mulier. ὁ σκυθίς, ἡ σκυθίς, mulier ex Scythia.

Vel in εια ὁ προφήτης, ἡ προφητεία, prophetia. λάτεις, cultor, seruus, λατρεία, seruitus, cultus. δεσπότης, dominus, δεσποτεία, dominatio.

Vel in αινα & οйна: ιχθυοπώλης, piscium venditor, ιχθυοπώλαινα, piscium venditrix. δεσποτής, δεσποίνα herus, hera.

A nominibus tertiæ simplicium sũt hæc & similia in αινα, ὁ μάγισ, cocus, μαγίσαινα, coqua. ὁ σκορπιός, ἡ σκορπιαινα, scorpius. Θεός, Deus, Δέαινα, dea. λύκος, λύκαινα, lupus, lupa: vel in α & η-Θεός, Deus, Θεά, dea. δῆλ, seruus, δῆλη, serua: vel in ις ἀμνός, agnus, ἀμνίς, agna. κυνηγός, venator, κυνηγίς, venatrix.

Vel

SVB STANTIV ORVM.

83

Vel in εα, ὁ δούλος, δούλεια, servus, servitus. ὁ μοιχός, μοιχεία, adulter, adulterium.

A nominibus quintæ declinationis hæc & alia huiusmodi, in αινα, ὁ τέκτων, τέκτινα, fabricator, fabricatrix: ὁ λέων, λέαινα, leona, ὁ θερίπων, famulus, θερίπινα, famula, vel θερίπωνις, ὁ λάκων, ἡ λάκαινα, Lacæna.

Vel in σα, ὁ ἀναξ, Rex, ἀνασσα, regina, πένης, pauper, ἡ πένησσα, pauper. Et gentilia, ὁ θρεξ, ἡ θρεσσα, Thrassa vel Thressa, κρησσα, Cretensis, Cressa, λίβυς, λίβυσσα, Libys, Libyssa. φοῖνιξ, φοινισσα, Phœnix, Phœnissa.

Vel in ερεξ, ὁ δότης, dator, ἡ δότηρεξ, datrix; quamvis etiam formari possit à δότης.

A nominibus tertię contracturum variâ quoq; formâtur substantiua: ὁ βασιλεὺς, Rex, βασιλίσσα, βασίλινα, βασίλεια, regina, & βασιλεία, regnum, ἱερεὺς, sacerdos vir, ἱερεῖα, sacerdos fœmina.

Ab adiectivis primæ declinationis cōtractæ fiunt vtitatissima substantiua in εα, proparoxytona: ὁ ἢ ἀληθής, ἀλήθεια, veritas. ὁ ἢ ἄσελγής, ἀσελγία, impuritas. ἀσελής, ἀσέλεια, impietas. ἀμαδής, inductus, ἀμάθεια, inscitia & ἀμαθία, sicut ab ἀτυχής, ἢ δυστυχής, infelix, σελίχ, ἀτυχία, infelicitas. εὐτυχία, felicitas.

Ab adiectivis in σς, tertię, fiunt substantiua proparoxytona in οια. εὐνός, εὐνοια, benivolentia. ἀνός, ἀνοια, amentia. μένός, μένοια, mens. ῥέπωνός, ῥέπωια, profluvium.

F E D E

Vel



DE FORMATIONE POSSESSIVORVM ET SIMILIVM  
nominum.

Formantur præterea adiectiua à substantiuis, quorum alia possessionem significant, alia materiam & similitudinem seu affectionem quandam, alia copiam; & hæc exeunt partim in κός acutum, ἀνθρωπός, ἀνθρωπικός, *humanus*. ὁ πλάτων, πλατωνικός, *Platonicus*. Αχαιός, *Achaicus*. ῥητορικός, *Rhetoricus*; partim in εἰος, ἀνθρωπός, Αχιλλεύς, *Achilleus*. ἠσιόδευς, *Hesiodus*; partim in εἰος ἐκτόρεος, *Hectoreus*. χρύσεος, ἀργύρεος, *aureus, argenteus*; partim in ινός, ὁ λίθος, *lapis*. λίθινος, *lapideus*, τὸ ξύλον, *lignum*. ξύλινος, *ligneus*. θαλάσσιος, *mare*. θαλάσσιος, *marinus*; partim in ὠδης, λιθώδης, *lapideus*. Item in ὠος & πατρός, *paternus*. νόμιμος, *aquus, iustus*.

Spectant huc etiam quæ denominatiua à Grammaticis appellantur, ὁ φίλος, *amicus*, à quo ὁ φίλων, *Philo*: φιλία, *Philότης, amicitia*: σωφρων, *temperans*, à quo σωφροσύνη, *temperantia*.

Ab adiectiuis fiunt quoq; alia adiectiua, ἀπρόσ, *immensus*, ἀπρόρεσις, vel ἀπρόείσις.

A substantiuis vero substantiua, ὁ οἶκος, οἰκέτης, *seruus, domesticus*, δῆμος, *populus, tribus*, δημότης, *popularis, tribulis*.

Nomina quæ gentem, nationem, patriamve significant, formantur partim substantiua à substantiuis: πᾶσις, *Sparta*, πατριάς, *Spartiatia*. ἡ πέλος, *Epirus*, ἡ πρώτης, *Epirota*, Σαμαρείας, *Sama-*

*Samaria*, Σαμαρείτης, *Samaritan*<sup>9</sup>, Νεάπολις, *Neapolis*, Νεαπολίτης, *Neapolitanus*; partim vero adiectiua à substantiuis ῥώμη, *Roma*. ῥωμαῖος, *Romanus*, Ἀθῆναι, *Athene*, Ἀθῆναιος, *Atheniensis*.

## DE DIMINUTIVIS.

**F**ormantur ab appellatiuis, variâsq; habent terminationes, ὦν, αῖ, αῖς, ος, ος, λος, ὦς. Βάκχων, *Bacchulus*, μωρέων, *stultulus*, ῥόδαξ, *Rhodius*. ὁλίθαξ, *lapillus*. ἑλώας, à ἑλωόδωρος, *Zenodorus*<sup>9</sup>. νεανίσκος, *adolescens*, ναυτίλος, *nautila*, διονύσιος, *Dionysius*.

Fœminina desinunt in ὦν, ις, ος, vel generalius, ἡ ὕψων, ab ὕψιπύλη, *Hypsipylula*, ἡ ἑγλώις, *fonticulus*, πωδίσκος, *puellula*, πολίχνη, *ciuitatella*.

Formatio in ἰον neutrorum est, & vñtatissima τὸ κέριον, κερίδιον, κερίσκιον, & κερέσιον, *puellula*. ἀνδρώπιον, ἀνδρωπάριον, *homuncio*, *homulus*. γνωμίδιον, *sententiola*, πολίχνιον, *parvula ciuitas*. χιτώνιον, χιτωνάριον, χιτωνίσκιον, *tunicella*. Et sic de cæteris: à multis enim non vnum duntaxat oritur diminutium, sed plura, tria scilicet, aut etiam quatuor: ὁ ἀνδρωπός, *homio*: ἀνδρώπιον, ἀνδρωπάριον, ἀνδρωπίσκος, *homulus*, *homuncio*, *homunculus*, sic à κέριον, præter quatuor paulo ante dicta, fit etiam κερίσκος, & à χιτών, χιτωνίσκος.

## ANNOTATIO.

Circa has nominum formationes observa nō quoduis à quouis deduci, sed videndū esse, quid vsus ferat; datur tamen subinde noua quoq; fingendi licentiā, sed prout

denter sumptam. Diligenter porro addiscenda sunt istæ nominum derivationes, vt vno vocabulo in plura diducto, copiam Græcicarum vocum nobis paremus. Et quamuis alii nonnulli multo plures diminutorum species adferant, istæ tamen iuuentuti sufficient. De verbalibus agemus suo loco, & de patronymicis lib. 3.

## CAPVT X.

## DE GRADIBVS COMPARATIONIS.

Comparatio duplex est, regularis & irregularis. Regularis habet has in positiuo terminationes, *ας, ης, υς, εις, &ς, ων*.

Comparatiuus masculinus in *περ*, superlatius in *τατος*; Fœmininus in *τέρεα* & *τάτη*; Neuter in *περον* & *τατον* exit, vt in sequentibus exemplis apparet.

*Μέλας, μελάντερ, μελάντατος, niger.*

*Μέλαινα, μελαντέρεα, μελαντάτη, nigra.*

*Μέλαιν, μελάντερον, μελάντατον, nigrum.*

Eodem modo comparatur *ὁ πάλας, μίσηρ.*

*Ἀληθής, ἀληθέσερ, ἀληθέσατος, verus.*

*Εὐρύς, εὐρύτερ, εὐρύτατος, latus.*

*Χαρίεις, χαριέσερ, χαριέσατος, gratiosus.*

*Σοφός, σοφώτερ, σοφώτατος, sapiens.*

*Ἀπλῆς, ἀπλῆσερ, ἀπλῆσατος, simplex.*

*Εὐδαίμων, εὐδαιμονέσερος, εὐδαιμονέσατος, felix.*

Plures adiectiuorum quæ regulariter comparantur, non sunt terminationes. Nam *μακρότατη*, à *μάκαρα*, rarum & extraordinarium est.

COMPARATIONIS.  
ANNOTATIO.

87

Ex Θ cum vocalis longa natura vel positione, aut diphthongus præcedit, fit οτερΘ, οτατος, περὶ μικρόν, ἐν δόΘ, ἐνδοξότερΘ, ἐνδοξότατος, gloriosus, περὶΘ, περὶότερΘ, περὶότατος, mitis.

Αι si vocalis brevis præcedat, fit ωπερΘ & ωπτατος, περὶ μάλα σοφός, σοφώτερΘ, σοφώτατος, sapiens.

Excipe, κεινός, κεινότερΘ, κεινότατος, vacuus, σενός, σενότερος, σενότατος, angustus. Repertur tamen σενάπερον & κενάπερον.

Sunt & alia nonnulla quæ utroque modo scribuntur, cum scilicet vocalis, quæ præcedit Θ, anceps est, id est, modo brevis, modo longa in eadem dictione: ἴσος, ἰσότερος, vel ἰσώτερος, æqualis, sic αἰῖσος, ἀναqualis, ἰκανός, ἄριστος, ἰσφύσις, ἰκανώτερος, & ἰκανότερος, quia horum vocalis, modo brevis est, modo longa, quæ tamen non fit in omnibus.

Irregularis cōparatio illa dicitur, quæ non tantum in nominibus adiectiuis, sed etiam in aliis fit modo non consueto, & certa lege, cuiusque comparatiuis cum superlatiuo sæpe aliter quam in περος & τατος exit. Exempla nominum adiectiuorum hæc sunt.

Αγαθός, bonus. Comparat. ἀμείνων, ὀφείων, βελτίων, κρείττων, λωτίων, melior.

Superlat. ἀέλσος, βέλτιστος, κρείττιστος, λωτίστος, & quandoque ἀγαθώτατος, optimus.

Κακός, malus. Comparat. κακίων, χείρων, χερείων, peior. Superlat. κάκιστος, χείεστος, pessimus. Inuenitur etiam κακώτερος. Fœm. κακή, κακίων, κακίστη. Neut. κακόν, κάκιον, κάκιστον.

Μικρός, paruulus, ἐλάττων, ἥττων, μέϊων, minor & quandoque μικρότερος, μικρότατος, ἐλάχιστος, minimus.

Καλός, pulcher. καλλίων, κάλλιστος, pulcherrimus,

aliquando etiam καλλιῶπερον, *pulchrius*.

Αἰσχροῦς, αἰσχρίων, αἰσχρῖς, *turpis*.

Ἐχθροῦς, ἔχθρίων, ἔχθρῖς, *inimicus*. Nonnunquam ἔχθρότερος, ἔχθρότατος.

Φίλος, φίλος, φίλος, *amicus*. Poetice, φίλῖς, pro φιλωτέρως, φιλωτάτως. Attice φιλαίπερος, φιλαίτατος, quæ terminatio in aliis quoque usurata est, ut ἰδίος, ἰδιαιτέρως, ἰδιαιτάτως, *proprius*. ἡσυχῶς, ἡσυχαιτέρως, ἡσυχαιτάτως, *quietus*. Sic ἴσος, *aqualis*, μέσος, *medius*, πλησίος, *propinquus*, ὀψίος, *seruus*.

Μέγας, μέγας, μέγιστος, *magnus*.

Πολύς, πλείων, πλείεστος, *multus*.

Ράδιος, ῥάδιος, ῥάδῖς, *facilis*, Ionice ῥηίδιος.

Λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax*.

#### ANNOTATIO.

Attici multa alia per ἰτερως & ἰστατως comparant: λαγνῶς, λαγνίστερος, λαγνίστατος, *libidinosus*, ὀλιγῶς, ὀλιγίστερος, ὀλιγίστατος, & ὀλιγῖς, *paucus*, ἀλαζῶν, ἀλαζονίστερος, ἀλαζονίστατος, *superbus*.

Nonnulla etiam in ἑστέρως & ἑστατώως exeunt apud Atticos, pro πέρως & πέρτατως, ἀφρονῶς, ἀφρονίστερος, ἀφρονίστατος, *abundans*, ἀκραιῶς, ἀκρατίστερος, ἀκρατίστατος, *rimus*. σπουδαῖος, σπουδαίστερος, σπουδαίστατος, *studiosus*.

Quædam in υς, oxytona, ut βαθύς, *profundus*, βραδύς, *tardus*, γλυκύς, ἡδύς, *dulcis*, σικκίς, *suauius*, παχύς, *crassus*, ὠκύς, *celer*, comparantur, per ὑπερώς, & ὑπερτάτως, & per ἰων & ἰς. βαθύς, *profundus*, βαθύτερος, βαθύτατος, vel βαθύων, βάθῖς. Fæm. βαθῖτα, βαθύτερα, βαθύτατα, vel βαθίων, βαθίστη. Neut. βαθύ, βαθύτερον, βαθύτατον, vel βάθιον, βάθιστον.

Fiunt quoque à comparatiuis & superlatiuis

alia



alia comparatiua & superlatiua: χείρς, *pes-*  
*simus*, χείρς τε, *κύδις*, *maximus*, *illustrissimus*,  
 κύδις τε, *ἐχάτος*, *ultimus*, *ἐχάτωτατος*, *ἐλάχστος*,  
*minimus*, *ἐλάχστερος*, *λῶϊων*, *λῶϊτερος*, *melior*.

Πρότερος, *prior*, *πρότερος*, *ῥαδίον*, *facilior*, *ῥαδίον*, *Ionice ῥηίτερον*.

Neq; tantum adiectiua, sed & substantiua  
 comparantur, *κέρδις*, *κέρδιον*, *κέρδις*, *lucrum*,  
*lucrosior*, *lucrosissimus*.

ὁ κλέπτης, *fur*, *κλεπίστατος*, *furacissimus*. ὁ βασι-  
 λῆς, *Rex*, *βασιλῆς*, *regalior*, *βασιλῆτατος*,  
*regalissimus*.

Secundo, verba: βάλλω, *mitto*, βέλτερος, *vel*  
*βελτίων*, *βέλτερος*, *βέλτατος*, *melior*, *optimus*.

Φέρω, *fero*, *φέρτερος*, *praestantior*, *φέρτατος*, *φέ-*  
*ειστος*, *φέρειστος*, *praestantissimus*.

Tertio pronomina: αὐτός, *αὐτότατος*, *ipsissi-*  
*mus*.

Quarto, participia: ἔρρωμαι, *robustus*, *ἔρρω-*  
*μότερος*, *ἔρρωμότεστατος*, *robustissimus*.

Deducuntur etiam ab aduerbiis nomina  
 comparatiua & superlatiua: ἄνω, *supra*, *ἀνώτερος*,  
*superior*, *ἀνώτατος*, *supremus*.

Κάτω, *infra*, *κατώτερος*, *inferior*, *καλώτατος*, *in-*  
*ferimus*.

ἐγγύς, *prope*, *ἐγγύτερος*, *propior*, *ἐγγύτατος*, *vel*  
*ἐγγίων*, *ἐγγιστος*, *proximus*.

Et à prepositionibus ὑπέρ, *supra*, *ὑπέρτερος*,  
*ὑπέρτατος*, *supremus*.

Πρὶν, *ante*, *πρὶντερος*, *prior*, *πρὶντατος*, *πρῶτος*,  
*primus*.

## CAPVT XI.

## DE NVMERALIBVS.

**N**Vmeralium quædam sunt cardinalia, quædam ordinaria.

Priori genere censentur *ἓς, vnus, δύο vel δύο, duo, τρεῖς, tres, τέσσερες, quatuor*, quæ sic inflectuntur.

Mascul. *ἓς, ἐνός, ἐνί, ἕνα, vnus.*

Fœm. *μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν, vna.*

Neut. *έν, ἐνός, ἐνί, έν, vnum.*

Eodem modo declinantur composita ab *ἓς, & δύο, & μηδείς, nemo, nullus, μηδεμία, & δεμία, & δύο, & εν, μηδεέν.*

## ΔΥΟ.

*Δύο, duo, dualis numeri, Attice δύο, genitiuo & datiuo δύοιν & δύοιν, inuenitur etiam in plurali δύοιν & δυοί, Poetæ δαίω & δαίωι vsurpant.*

*Τρεῖς.*

Plur. Gen. Com. *τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς, tres.*

Neut. *τρία, τριῶν, τρισί, τρία, tria.*

*Τέσσερες.*

Plur. *οί, αἱ, τέσσερες, quatuor. Neut. τὰ τέσσαρα, & πασάων. τοῖς τέσσασι. τὰς τέσσαρας. Ionice τέσσερες. Dorice τέτορες. Poetice πῆσες.*

A quatuor vsq; ad centum non declinantur numeralia, nisi constet particulis declinabilibus, πέντε, ἑξήκοντα, ἑνέα, δέκα, decem, ἑνδεκά, δώδεκα, δεκατρία, δεκατέσσερα, δεκαπέντε, εἴκοσι, viginti. εἴκοσιέν, εἴκοσιδύο, & c. τριάκοντα, triginta, τεσσαράκοντα, quadraginta, πενήκοντα, quinquaginta, ἑξήκοντα, sexaginta, ἑβδομήκοντα, septuaginta

ginta, ὀγδοήκοντα, octoginta, ἐνενήκοντα, nonaginta, ἑκατὸν, centum.

Quæ numerum centenariū sequuntur, declinabilia sunt: οἱ Ἀχκόσοι, αἱ Ἀχκόσαι, τὰ Ἀχκόσια, *ducenti*. τριακόσοι, πεσσερχόσοι, πεντακόσοι, ἑξακόσοι, ἑπτακόσοι, ὀκτακόσοι, ἐννεακόσοι, χίλιοι *mille*, διαχίλιοι, *bis mille*. τριαχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀκτακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μυῖοι, *decies mille*, δισμύοι, τρισμύοι: & sic deinceps.

Ordinaria illa sunt, quæ non absolute numerum, sed numerum cum ordine significant, & ad interrogationem πόσος, quotus, apte respondetur, πρῶτος, *primus*, δεύτερος, *secundus*, τρίτος, *tertius*, τέταρτος, *quartus*, πέμπτος, *quintus*, ἕκτος, *sextus*, ἑβδομος, *septimus*, ὀγδοος, *octauus*, ἐννατος, *nonus*, δέκατος, *decimus*, ἐνδέκατος, *undecimus*, δυοκαίδέκατος, *duodecimus*, τρεῖς καὶ δέκατος, *decimus tertius*, πεσσερς καὶ δέκατος, &c. εἰκοσός, *vigesimus*, εἰκοσός πρῶτος, *εἰκοσός* δεύτερος, &c. τριακοσός, πεσσερς καὶ τριακοσός, ἑξακοσός, ἑβδομνηκοσός, ὀγδοηκοσός, ἐννεηκοσός, ἑκατοκοσός, *centesimus*, Ἀχκοσός, τριακοσός, &c. χίλιος, *millesimus*, διαχίλιος, μυριοσός, *decies millesimus*, δισμυριοσός, *vicies millesimus*, & sic deinceps. Ab his non multū discrepant illa numeralia, quæ à nonnullis tēporalia vel dialia appellantur, τριῦνος, τετάρτος, πέμπτος, ἑκτὸς, ἑβδομάς, quæ interdū idem significant quod τρίτος, τέταρτος, interdum triidānum, quartanum; τριῦνος, & τρίτος, *tertianus*, id est, tertio die venit,

τρι-

τριῦ, πυρετός, tertiana febris. Et hæc apte redduntur ad interrogationem ποῦ, quotodie.

Deriuntur ex numeralibus alia quoque nomina in ὡς, ἅσι, ας, διὡς, τριὡς, τετραὡς, duplex, triplex, quadruplex, quæ respōdēt interrogationi ποσαὡς, quotuplex. διἁσι, duplus, τριἁσι, triplus, τετραἁσι, quadruplus, & similia, quibus responderetur in interrogationi ποσαἁσι, quotuplus.

Quæ in ας exeunt substantiua sunt abstracta, μονάς, μονάδ, δυάς, δυάδ, τριάς, τριάδ, Trinitas, τετρας, ἑξέδομας, ἑνεας, δεκάς. & similia, χιλιάς, μυριάς. De notis Arithmeticeis Græcorum dicemus in prosodia.

## CAPVT XII.

## DE PRONOMINE.

**T**Ria sunt pronomina primitiua, ἐγώ, ego, σύ, tu, ἔ, sui.

## PARADIGMA PRIMAE PERSONÆ.

Sing. ἐγώ, ego, ἐμῆ, mei, ἐμοί, mihi. ἐμέ, me. per aphæresin ἐμῆ, μοι, μέ.

Dual. ὡ, nos duo. ὧν, nostrum duorum, vel nobis duobus.

Plur. ἡμεῖς, nos, ἡμῶν, nostrum, vel nostri, ἡμῖν, nobis, ἡμαῖ, nos.

## DIALECTI HVIVS PRONOMINIS.

**A**Trice ἰῶν, quod sit in omnibus casibus singularis numeri reuactō accentu in antepenultima in, ἐμῶν. Dorice, ἐῶν, ἐῶνι, ἐῶνι, ἐῶνι. Bæotice, ἰῶν & ἰῶνι

# DE PRONOMINE.

93

& ἰών, Æolice, ἐζών. apud Poetas inuenitur etiam ῥω peraphæsi fin. 7. Gen. timo Ionice ἐμείο & Poetice ἐμείο, & aphæresi μείο, μείο, ἐμείοθεν, μείοθεν. & o lablato μείθεν. Dorice ἐμείδ vel μείδ. Datiuo Dorice ἐμείν & μείν & plenafmo syllabæ ηῖ, ἐμείονη, vt ἐζώνη.

Dual. Nom. & Accus. νῶϊς nos duo, vel nos duos, Æol. & Dor. ἄμμι, quod Poetæ sæpe accipiunt pro accus. plurali ἡμῶς. Gen. & Dat. νῶϊν. Nostrum duorum, vel nobis duobus. Poetæ metri gratia vntedum abiciunt, vt νῶϊ, sit Gen. & Dat. dualis. Plur. Nom. Ion. ἡμεῖς, nos Poet. ἡμῖς. Dor. ἄμεις vel ἄμμεῖς. Æol. ἄμμεῖς. Gen. ἡμῶν, ἡμείων, & ἡμῶν ἄμῶν, ἄμείων, ἄμμείων, vel ἄμμεῶν. Dat. ἡμῖν. acuta vltima, Ion. & A. εἰμῖν, ἄμῖν & ἄμῖν, ἄμμεῖν, seu ἄμμεῖν Accus. ἡμείας, ἡμείας & ἡμῶς, retracto accentu, ἄμμεῖς, ἄμμεῖς.

## PARADIGMA II. PERSONAE.

Sing. σὺ, tu, σὺ, tui, σοί, tibi, σὲ, te.

Dual. σφῶ, vos duo. σφῶν, vestrum duorum vel duobus vestrum.

Plur. ὑμεῖς, vos, ὑμῶν, vestrum, vel vestri. ὑμῖν, vobis, ὑμεῶν, vos.

## DIALECTI HVIVS PRONOMINIS.

Dores in omnibus casibus singularis numeri mutant σ in τ, πῶ, πῶ, τί, τί Item pro σὺ πῶν & τίγα.

Gen. σέο, σέοι, σέθεν, σέοθεν. Dor. σὺ, πῶ vel πῶο.

Dat. Dor. τοί, τῶ, τῶν.

Accus. τί & πῶ.

Dual. σφῶν, vel ὑμμεῖ, quod sæpe accipitur pro accusa-  
tuo plurali ὑμῶς, σφῶν.

Plur. ὑμεῖς, Ionice. Poetice, ὑμείες Dor. ὑμῖς, Æol. ὑμ-  
μῖς, & sic in cæteris casibus, ὑμῶν, ὑμείων, ὑμμεῶν.

Dat. ὑμῖν, Poetice. Æolice, ὑμμεῖν, ὑμμεῖν. Acc. ὑμείας, ὑμ-  
μείας, ὑμμεῖς, ὑμμεῖς.

Additur quoq; omnibus casibus singularis numeri  
syllaba γα, σὺγα, σοῖγα, τίγα.

## PARADIGMA TERTIAE PERSONAE.

Sing. εἰ, sibi, εἰ, sibi, εἰ, se.

Dual.



Dual. σφε, σφιν, *sui duorum, vel sibi duobus.*

Plur. σφεῖς, σφῶν, *sui, σφίσι, sibi, σφαῖ, se.*

## ANNOTATIO.

Cum sui apud Lat. nos careat nominatio, non possunt σφε & σφεῖς proprie Latine reddi. Vsurpantur tamē à Græcis sæpe loco pronominis pluralis numeri *ipsi*; nam & reliqui casus huius pronominis adhiberi solent loco casuum pronominis αὐτός, *ipse*. Ut mur autem primitiuis pronominibus in dual: proprie, cum de duobus sermo est, ὑμῶν τοῖς μὲν, *nos duo verberamur*. σφῶν τῶν περ, *vos duo verberamini*, ἡμῶν ἢ σφῶν δύοσ' ἄρτον, *nobis vel vobis duobus dabit panem*, σφιν βέλεσθαι διδωσθαι ἑσθῆναι, *sibi duobus volumi dari vestem*. Et sic in cæteris; nam hæc exempli causa sufficit ac tulisse.

## DIALECTI HVIVS PERSONAE.

**H**oc pronomen caret nominatio sicut apud Latinos sui, licet nonnulli pro recto adferant ὅς. Genitiuus easdem Dialectos admittit, quas alia Pronomina; ἵο, ἱός, ἱόν, ἱέν, ὅς.

Dat. Poetice ἱοῖ seu ἱοῖ Accus. ἱί & Poetice ἱέν. Dorice μιν seu νιν, ab inusitato nominatio ἱ, præposito.

Dual. Poetice σφεῖς, item σφῶς, seu σφῶς, & σφῶ, σφῶιν, pro σφιν.

Plur. σφεῖς Ionic. Dor. σφεῖς, σφείων, σφείων, σφείας, & per apocopen σφεῖ & φει, pro σφαῖ Dorice. Datiuo σφιν, σφί & φιν, pro σφίσι.

Est aut. ἐν μιν & νιν, omnis numeri & generis, & non tantum significat *se*, sed etiam, *ipsum, ipsam, ipsum, ipsos, ipsas, ipsa*.

## DE POSSESSIVIS PRONOMINIBVS.

Octo sunt possessiua, ἐμός, ἐμή, ἐμόν, *meus, mea, meum*: ὁός, σή, σόν, *tuus, tua, tuum*: ὁός, ἡ, ὄν, *suus, vōί τερος, vōί τερος, vōί τερον, noster, nostra, nostrum, de duobus: σφώί τερος, σφώί τερος, σφώί τερον, vester, vestra, vestrum, de duobus. ἡμέ τερος, noster, de pluribus. ὑμέ τερος, vester, de pluribus. σφε τερος, suus. Ma-*  
sculina

īculina declinantur vt λόγος, ſœminina vt πῶς  
μή vel ἡμέτερος, neutra vt ξύλον.

Deriuatur poſſeſſiua ἐμὸς, σὸς, ὅς, à tribus pri-  
mitiuorum genitiuis. ἐμῷ, σῷ, ὅν: πρὸς πρὸς vero &  
σφωίπερ, à genitiuis dualibus νῶν & σφῶν.  
Reliqua tria ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος, à ge-  
nitiuo plurali ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν. Vturpantur au-  
tem læpiſſime primitiua pro poſſeſſiuis in o-  
mnibus numeris & generibus.

# DIALECTI HORVM PRONO- minum.

EASdem Dialectos recipiunt, quas declinationes,  
quibus declinantur. Præterea Diores & Poetæ in poſ-  
ſeſſiuis, ὅς mutant σ in τ, in. ἐπιſτῆ ο ε, πὸς, πᾶ, πόν, πῶς  
πᾶς, πῶν, ſic pro ὅς, dicunt idem, ὅς, ἐν, ἐν, ἐν, ἐν.

Æoles articulum cum pronomine τ coniungunt, vt  
ex utroq; vnum fiat vocabulum ὁ σὸς, σός; ἡ σὴ, ἡσ, τὸ  
σόν, τόν.

Formant itidem Diores alia poſſeſſiua à pluralibus  
primitiuorum caſibus Doricis: ἀμὸς, ſeu ἀμὸς, πρὸς, ἀ-  
μῶν, ἀμὸν, ὑμὸς, ὑμῶν, ſeu ὑμῶν, ὑμῶν, τῶς, σφῶν, ſeu  
σφῶν, σφῶν, ſeu σφῶν, σφῶν, ſuius, pro ἡμέτερος, ὑμέτερος,  
σφέτερος.

# DE PRONOMINIBVS DEMON- ſtratiuis.

Demonſtratiua duo ſunt, ἐγώ, hic, ἐκείν, ille, & hoc modo inſeſtuntur.

Maſcul. Sing. ἐγώ, πύτυν, πύτῳ, ἔπῳ, ὡς ἔπος,  
heus tu.

Dual. πύτῳ, πύτῳ.

Plur. ἐπῶν, πύτῳν, πύτῳς, πύτῳς, ὡς ἔπῳ, heus  
vos.

Fœm. Singul. αὐτῆ, τῷ τῆς, τῷ τῆ, τῷ τῶν, ᾧ αὐτῆ.

Dual. τῷ τε, τῷ τευ.

Plur. αὐτῶν, τούτων, τῶν τε, τῶν τε, ᾧ αὐτῶν.

Neut. Sing. τοῦ το, τούτου, τούτω, ἑτο, ᾧ ἑτο.

Dual. τούτω, τούτοι.

Plur. ταῦτε, τούτων, τούτοις, ταῦτε, ᾧ ταῦτε.

Masc. ἐκεῖν ⊙, ille. Fœm. ἐκεῖνη. Neut. ἐκεῖνο, νι ὁ λόγ ⊙, ἡ πρὶν, τὸ ξύλον.

## DIALECTI.

RECIPiunt inprimis hæc pronomina eandem Dialectos, quas tertia & secunda declinatio simplicium. Præterea Attici demonstratiuis adiciunt iota, ἐτσί, τουτῆ, τουτῆ, τουτῆνι. In neutro τουτοί, & sæpius, τουτί. In plurali pro ταῦτε, ταυτί. sic ἐκεῖνοσὶ, ἐκεῖνῶσι. In fœminino αὐτῇ, ταυτῆσι.

Id quod etiam in nonnullis sic nominibus τοις τοσὶ ταῖς, τοστυτοσὶ, τηλικυτοσὶ, ταπτις, quæ tria ex τοί ⊙, τό ⊙, τηλί ⊙, & ἐτ ⊙, componuntur, vnde etiam eodem modo, quo ἐτ ⊙ declinantur.

Iones ante vocales longas vltimæ syllabæ horū pronominum interponunt, ἐτ ⊙, τουτίς, τουτέα. Duali τουτίω, τουτέειν. Genitiuo plurali τουτέων, τουτέϊς, τουτέας. sic αὐτῇ, ταυτέας. sic αὐτὸς, αὐτίς, αὐτέα.

Pro ἐκεῖν ⊙ dicunt Poetæ & Æoles κεῖν ⊙, κείνη, κείνο, & Doræ τῆν ⊙, τήνη, τήνο, vel τῶ ⊙ sine iota.

Relatiuum pronomen vnum est, αὐτὸς, αὐτῇ, αὐτὸ, ipse.

Ab hoc tria nascuntur composita, ἐμαυτοδ, meipsum, σεαυτοδ, tuipsum, ἐαυτοδ, suipsum. Carent nominatiuo, & ita declinantur.

Malcul. Sing. ἐμαυτοδ, meipsum, ἐμαυτῶ, mihi, ἐμαυτὲν, meipsum.

Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτῶ.

Neut.

Neut. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτοῦ.

Secundæ personæ, σεαυτοῦ, σουτοῦ, τῆς σουτοῦ, σεαυτῶ, σεαυτῶν, σουτῶν.

Fæm. σεαυτῆς, σουτῆς, σεαυτῇ, σουτῇ, σεαυτῇ, σουτῇ.

Neut. σεαυτοῦ, σουτοῦ, σεαυτῶ, σουτῶ, σεαυτοῦ, σουτοῦ.

Tertiæ personæ ἐαυτοῦ, αὐτοῦ, ἐαυτῶ, αὐτῶ, ἐαυτοῦ, αὐτοῦ.

Fæm. ἐαυτῆς, αὐτῆς, ἐαυτῇ, αὐτῇ, ἐαυτῇ, αὐτῇ.

Neutrum ut masculinum.

Plur. ἐαυτῶν & σφῶν αὐτῶν, ἐαυτοῖς & σφίσι, αὐτοῖς, ἐαυτοῖς, & σφῶς αὐτοῖς.

Fæm. ἐαυτῶν, ἐαυτῆς, ἐαυτῶ.

Neut. ἐαυτῶν, ἐαυτοῖς, ἐαυτῶ.

Duo priora carent plurali, hoc nequaquam, imo plurale ipsius in omnes personas conuenit, ἐαυτῶν nostrum, vestrum, sui ipsorum, ἐαυτοῖς, nos, vos, seipsos, sic interdum singulariter ἐαυτοῦ, τῆς σουτοῦ, ἐαυτῶν, τῆς σουτοῦ.

# DIALECTI HORVM PRONOMINUM.

Eadem Dialecti accidunt his, quæ pronomini αὐτοῖς; Ionice ἑμαυτοῖς, ἑμαυτῶ, & verò αὐτῶν, quod Ionibus familiare est: ἑμαυτοῖς, ἑμαυτῶ, σεαυτοῖς, σεαυτῶ, ἐμαυτοῖς, ἐμαυτῶ, αὐτοῖς, αὐτῶ, & per crasiam, σουτοῖς, Ionice, σουτοῖς, Accusatio τὸ αὐτὸ, κρατῶν τὸ & σουτῶν, idem.

Infinitum pronomen est, ὁ δὲ λέων, quidam, cuius est hæc inflexio.

Mascul. ὁ δὲ λέων, & δὲ λέων, τῷ δὲ λέωνι, τὸν δὲ λέοντα.

Fæm. ἡ δὲ λέων, & δὲ λέων, τῇ δὲ λέωνι, τὴν δὲ λέοντα.

G

Neut.

Neut. τὸ λέιναι, & λέιναι, τῷ λέιναι, τὸ λέιναι.  
 Item hoc modo, ὁ λέιναι, & λέιναι, τῷ λέιναι, τὸν λέιναι. Et ὁ λέιναι, & λέιναι, τῷ λέιναι, τὸν λέιναι, apud Poetas.

## CAPVT XIII.

## DE CONIVGATIONIBVS VERBORVM BARYTONORVM.

Verba Barytona illa dicuntur, quæ grauem habent accentum in vltima syllaba præsentis temporis indicatiui modi, πύπτω, verbero, λέγω, dico, παίζω, ludo.

Nam in omni syllaba quæ non notatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id accentus syllabicus vocari solet.

Sunt autem in vniuersum sex coniugationes verborum Barytonorum, distinctæ literis caracteristicis, seu figuratiuis tanquam notis quibusdam: Vnde etiam quæ cuiusvis coniugationis caracteristica sint, diligenter est attendendum, & hoc in præsentis, futuro, & præteritis; ab his enim tribus temporibus reliqua fere omnia pendent, ac proinde ab illis non magno labore formati & deduci poterunt, non tantum in actiuo, sed etiam in passiuo & medio. Quod planum apertumq; fiet, cum infra singulorum temporum formationes explicabimus. Nunc quæ cuiusvis coniugationis caracteristica sit, sequens tabula tibi subiicit.

CHARACTERISTICÆ PRIMÆ  
CONIVGATIONIS.

	Præs.	Fut.	Præt.
π	τίπτω	τίπτω	τίπτεφα, dolesco.
β	λεῖβω	λεῖβω	λεῖβεφα, libo.
φ	γράφω	γράψω	γέγραφα, scribo.
ω	πύπτω	πύψω	τίπτεφα, verbero.



# CHARACTERISTICÆ SECUN- DÆ CONIVGATIONIS.

γ	λίζω	ξω	λίζω	κα	λίλιχα, dico.
κ	πλίκω		πλίζω		πίπλιχα, platio
κ	τρίζω		τρίζω		τίττριχα, curro.
κλ	τίκτω		τέξω		τεπτριχα, pario.

# CHARACTERISTICÆ TERTIÆ CONIVGATIONIS.

δ	αἰδω	σω	αἶσω	κη	ἤκη, cano.
τ	αἰνύτι		αἰνύσω		ῥύνη, perficio.
θ	πληήτω		πληήσω		πέπληνη, impleo.

# CHARACTERISTICÆ QUAR- TÆ CONIVGATIONIS.

ζ	παίζω	ξω	παίζω	χα	πίπυχα, ludo.
σ	έρύσσω		έρύξω		ἄρυχα, fodio.
ζ	φράζω	στω	φράσω	κη	πέφρακη, dico.
σ	πλάσσω		πλάστω		τεπλάκη, fin- go.

Quædam huius coniugationis habent du-  
plex futurum in eadem significatione: ut αἶπέ-  
ζω, rapio, βασιζω, porto, παίζω, ludo. Futurum αἶρ-  
πάσω & αἶρπέξω.

Attici pro gemino σ vsurpant geminum τ, ἑρύσσω, ὀρύτιω, fodio.

DE VERBIS  
CHARACTERISTICÆ QVIN-  
TÆ CONIUGATIONIS.

λ	{ ψάλλω }	{ ψαλλῶ }	κα	{ ἐψαλκα, canto, psal- lo.
μ	{ νέμω }	{ νεμῶ }		{ νετέμηκα, distribuo.
ν	{ φαίνω }	{ φαινῶ }		{ πέφωγα, ostendo.
ξ	{ σπείρω }	{ σπερῶ }		{ ἔσπαρακα, sero.
μν	{ τέμνω }	{ τιμῶ }		{ πέτιμηκα, scindo.

CHARACTERISTICÆ SEXTÆ  
CONIUGATIONIS.

α	{ γαλάω }	{ γαλάσσω }	κα	{ γήλακα, rideo.
ε	{ τελίω }	{ τελίσσω }		{ τετέλεκα, finio.
ι	{ τίω }	{ τίσσω }		{ τέπηκα, honoro.
ο	{ ὀμόω }	{ ὀμόσσω }		{ ὠμοκα, iuro.
υ	{ δύω }	{ δύσσω }		{ διδυκα, ingredior.
ω	{ ῥάω }	{ ῥάσσω }	κα	{ ῥῥακη, roboro.
αι	{ πικίω }	{ πικίσσω }		{ πεπικα, serio.
αυ	{ ψαύω }	{ ψαύσσω }		{ ἔψαυκα, tango.
ει	{ στίω }	{ στίσσω }		{ σίστηκα, quatio.
ευ	{ ἱπ- πιδίω }	{ ἱππιδίσσω }		{ ἱππιδυκα, equiso.
οι	{ οἶω }	{ οἶσσω }	κα	{ ὦκα, fero.
υι	{ κρέω }	{ κρέσσω }		{ κέκρεκα, pulso.
υι	{ ὀψύω }	{ ὀψύσσω }		{ ὠψυκα, uxorem habeo.

Sunt igitur primæ coniugationis caracte-  
risticæ, β, π, φ.

Secundæ, γ, κ, χ.

Tertiæ, δ, τ, θ.

Quartæ, ζ, duplex α aut η.

Quintæ, λ, μ, ν, ρ.

Sextæ omnes vocales, præter η, nisi in verbo  
δήω,

*ἄνω*, inuenio, quod tamen fere futuri significacionem habet, & omnes diphthongi propriae, & vna impropria *ui*.

Verba in *ωω*, Poetica tantummodo sunt, facta à verbis in *εω, αω, οω, πλω*, à *πλέω*, *naui*go. *ζω* à *ζάω*, *uiuo*. *ήβω* ab *ήβείω*, *pubesco*. *δω* à *δίδω*, *do*. *κοιμω* ab *κοιμώ*, *dormio*.

In terminationibus *η, κτ, μν*, prior consonas censetur characteristica.

Characteristicae futuri sunt *ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ*. Liquidæ *λ, μ, ν, ρ*, dicuntur immutabiles, quod in futuro quintæ coniugationis æque maneant, vt in præsentī.

Circūflectitur aut vltima quintæ & penultima corripitur: quod fit si aut abiiciatur altera immutabilis, vt *ψάλλω*, *canto*, *ψαλλῶ*: aut altera vocalis subiunctiua, *πείρω*, *fero*, *πείρω*. *φαίνω*, *appareo*, *φαίνῶ*, aut si anceps præsentis, breuietur in futuro: *κρίνω*, *κρινῶ*, *iudico*.

## A N N O T A T I O.

Quod quis quærat, quomodo penultima corripitur, si in præsentī sit *η* vel *ω*, dicendum est id nunquam accidere. Neq; enim alia est diphthongus in præsentī nisi *αι* & *ει*, neq; aliæ consonantes quæ positionem efficiant, præter *α* & *μν*.

Illæ autem *ἐλάω*, *agito*, *πέλω*, *βόλεμαι*, *volo*, & similia, vltra imperfectum nō coniugantur, sed aliunde futurum & reliqua tempora mutuuntur.

PARADIGMA VERBI ACTIVI  
primæ coniugationis.

Indicatiui Præsens.

Sing. *τίνω*, *τίηαι*, *τίηει*, *verbero*, *αι*, *αι*.

G 3

Dr<sup>o</sup>

Dual. *τύπτεον, τύπτεον.*

Plur. *τύπτομεν, τύπτετε, τύπτεσι.*

Numeri tres sunt, ut in nominibus.

Tres itidem personæ, *τύπω*, ego verbero, *τύπεις*, tu verberas, *τύπει*, ille verberat.

Quando prima pluralis definit in *μεν*, tunc dualis caret prima persona. Secunda & tertia persona dualis sunt similes terminatione, quando tertia pluralis exit in *ι*, & in passiva voce in *αι*, alioqui sunt dissimiles.

#### ANNOTATIO.

Quamvis sex dicantur esse Barytonorum coniugationes, differunt tamen solis characteristicis literis, & in terminationibus conveniunt; quod secus fit apud Latinos. Unde qui verbum *τύπτα*, novit inflectere, facile quodvis aliud Barytonorum inflectet. Quæ causa est, cur vnicum duntaxat paradigma præscribi soleat.

#### Imperfectum.

S. *ἐτύπτον, ἐτύπτες, ἐτύπτε*, verberabam, *ας, ατ*.

D. *ἐτύπτεον, ἐτύπτετε, ἐτύπτε*, verberabatis, *αντ, duo*.

P. *ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἐτύπτον*.

#### DE AVGMENTO VER-

#### BORVM.

**A**vgmentum duplex est, syllabicum & temporale, syllabicum convenit verbis à consonante cœptis: hæc enim initio præteriti imperfecti assumunt *ε*, *τύπω*, verbero, *ἐτύπτον λέγω*, *ἔλεγον*, dico, *πλήθω*, impleo, *ἐπλήθον*, & quia necessario numerus syllabarum augetur additione literæ *ε*, ideo augmentum syllabicum appellatur.

Temporale augmentum convenit illis verbis,

VERBOR. BARYTON. 103

bis, quæ incipiunt à vocali aut diphthongo mutabili. Nam vocalium & diphthongorum aliæ sunt mutabiles, quod mutantur in præteritis, & aliis temporibus augmentum recipere solitis; aliæ sunt immutabiles, quod non mutantur.

Cæterum quæ mutantur, & in quas; & quæ non mutantur, hæc tabula ostendit.

Vocales	Muta- biles.	$\left. \begin{array}{c} \alpha \\ \epsilon \\ \circ \end{array} \right\} \text{in}$	$\left\{ \begin{array}{l} \eta \alpha \nu \omega, \lambda \omega \nu, \text{perficio, bam,} \\ \eta, \iota \lambda \delta \omega, \eta \lambda \delta \omega \nu, \text{venio,} \\ \text{bam.} \\ \omega, \iota \pi \acute{\alpha} \zeta \omega, \omega \pi \iota \zeta \omega \nu, \text{præbeo,} \\ \text{bam.} \end{array} \right.$
			$\left\{ \begin{array}{l} \eta, \eta \chi \iota \omega, \eta \chi \omega \nu, \text{sono, sonabam.} \\ \iota, \epsilon \xi \delta \iota \omega, \epsilon \xi \delta \iota \omega \nu, \text{visco ausca-} \\ \text{pio.} \\ \upsilon, \upsilon \beta \epsilon \rho \acute{\iota} \zeta \omega, \upsilon \beta \epsilon \rho \acute{\iota} \zeta \omega \nu, \text{iniuria affi-} \\ \text{cio.} \\ \omega, \omega \theta \omega, \omega \theta \omega \nu, \text{impello.} \end{array} \right.$
Diphthongi	Mu- rabi- les.	$\left\{ \begin{array}{c} \alpha \iota \\ \alpha \upsilon \\ \omicron \iota \\ \epsilon \upsilon \end{array} \right\} \text{in}$	$\left\{ \begin{array}{l} \eta, \alpha \acute{\iota} \zeta \omega, \eta \zeta \omega \nu, \text{tollo, bam.} \\ \nu, \alpha \upsilon \xi \alpha \nu \omega, \eta \upsilon \xi \alpha \omega \nu, \text{augeo,} \\ \text{bam.} \\ \omega, \omicron \iota \kappa \acute{\iota} \zeta \omega, \eta \kappa \iota \zeta \omega \nu, \text{ædifico, bam.} \\ \eta, \epsilon \upsilon \delta \omega, \eta \delta \omega \nu, \text{cano, bam.} \\ \epsilon \iota, \epsilon \iota \kappa \acute{\iota} \zeta \omega, \epsilon \iota \kappa \iota \zeta \omega \nu, \text{assimilo.} \end{array} \right.$
			$\left\{ \begin{array}{l} \delta, \delta \acute{\iota} \theta \omega \omega, \delta \acute{\iota} \theta \omega \omega \nu, \text{dirigo.} \\ \nu, \epsilon \pi \acute{\iota} \zeta \omega, \epsilon \pi \iota \zeta \omega \nu, \text{vulnero,} \\ \text{bam.} \end{array} \right.$



Augmentum temporale fit tantummodo ex vocali breui aut ancipiti, quæ tamen in præfenti fit brevis. Nam si  $\alpha$  longum fit in præfenti, quomodo fiet ex eius mutatione augmentum, cum in præfenti duo tempora habuerit, vt ex prosodia constat, quæ docet omnem syllabam longam constare duobus temporibus? Nullum ergo ex eius mutatione existit augmentum, nisi quis syllabæ longæ tria tempora dare velit. Idemq; de diphthongis dicendum est. Cum enim  $\alpha$  aut  $\alpha\upsilon$  æque sit diphthongus atq;  $\alpha$  aut  $\upsilon$ , sequitur æque esse duo tempora in præfenti; οἰκίζω & αὐλίζω, atq; in Imperfecto, ὠκίζον, ὠυλίζον. Potius igitur mutatio quam augmentum temporale fuerit.

## EXCEPTIONES A COMMUNI

## REGULA DE AUGMENTO

## temporali.

**Q**uatuor verba seruant in imperfecto, & reliquis temporibus  $\alpha$  præfentis, αἶω, αἶον, *spiro*, αἶω, αἶον, *audio*, ἀηθέω, ἀηθεῖον, *insuetus sum*, ἀηδίζομαι, ἀηδίζομαι, *tadio afficior*.

In quibusdam  $\epsilon$  pro augmento assumit iota, ἔχω, εἶχον, *habeo*. ἔπω, εἶπον, *dico*. ἔλω, εἶλον, *capio*. Sic ἔλκω, ἐλκύνω siue ἐλκύζω, *traho*: ἔρπω, ἐρπύζω, *serpo*: ἔσηκω, *sto*: ἔπομαι, *sequor*: ἐρέω, *dico*: ἐσιάω, *conuiuium excipio*: ἔζω, *sedeo*, vel *sedere facio*: ἐάω, *sino*: ἔω, *induo*: ἐρύω, *traho*: ἔδω, *assuesco*: ἐδίζω, *assuesfacio*: ἐργάζομαι, *operor*: & eadem est ratio compositorum ab his verbis, si quæ composita habent. At ἐορτάζω, *serior*, ἐώρταζον, augetur in secunda syllabā, & in prima per  $\epsilon$ , εἰόρταζον.

## ANNOTATIO.

ἔπω, εἶπον, augmentum hoc suum extra indicatiuum seruat: Hinc in Imperatiuo εἰπὶ, *dic*. Optatiuo, εἰποιμι.

παρ. Subiunctiuo, εἰ μὴ εἴπω. Infinitiuo, εἰπεῖν. Participio, εἰπὼν.

Ἔω pro εἶπα präterito medio facit εἶπα, interposito ω. Sic in plusquamperfecto, εἶπαίην. Iones alia quoq; verba augent per εἰ, vt ἐρωτάω, εἰρώταον, pro ἠρώταον, interrogo. Dores autem prædicta verba augent mutatione literæ εἰ in η: ἔχω, ἤχον.

Ex diphthongis mutabilibus non mutatur semper οἰ in ω, vt videre est in his verbis, οἰδομαι, εἰώθην, solus ago: οἰμέω, vel οἰμάω, οἰμεον, concito: οἰνώω, in vinum verto, inebrio: οἰνίζω, vinum oleo: οἰνοποτάζω, vinum poto: οἰνίζομαι, vinum emo: οἰσπύω, seu οἰσπύω, furo, æstro concitor, οἰωνίζομαι, οἰωνοσχηπύω, οἰωνοπλέω, auguror, augurium ex auiibus capto: οἰωνίζω, οἰωνοποιέω, οἰωνοσποφύω, guberno, seu clauum moderor: οἰδαίνω, tumeo: οἰκουρέω, domum custodio: οἰνοχοέω, vinum infundo: οἰμώζω, ploro: οἰμώζον & ὀμώζον, vnde ὀμώξα, ploravi.

ANNOTATIO.

Ex his satis apparet verba quæ οἰ non mutant in ω, esse ferme vel deriuata vel composita ab his vocabulis οἶος, solus, οἶνος, vinum, οἰανός, auiis, augurium, οἶκος, domus, οἰκή, temo, clauus nauis.

Diphthongi εἰ & αι communi quidem vsu immutabiles sunt: Attice tamen mutantur, illa quidem in η, εἰχόμεαι, ἠχόμεαι, oro, orabam, Hæc vero in η: εἰκάζω, assumilo: ἠκάζον, εἰκω, cedo. ἠγόν. εἶδω, scio, Plusquamperfectum, εἰδήκειν, per syncopen, εἶδεν, & Attice, ἤδεν, sciueram.

εἰ mutatur nonnunquam in ω, εἰπάζω, vulnerabam.

Syllabicum augmentum vertitur apud Atticos in temporale, μέλλω, futurus sum, ἔμελλον.

ἤμελλον, *futurus eram*, βέλομαι, *volo*, ἐβλόμην, ἡβλόμην, *volebam*: δύναμαι, *valeo, possum*, ἐδυνάμην, ἡδυνάμην.

Litera ρ duplicatur propter syllabicum augmentum, ῥίπῳ, *proicio*, ῥρίπῳ, *proieci*.

## A N N O T A T I O.

Hoc tamen Poetæ versui seruientes non semper obseruant. Hinc ῥίπτω, ῥάπτω: ῥίζω *ago, facio*, ῥέζω, ῥέξα, & cum ἡγεῖτο, ἡγερέξα.

Itidem Poetæ modo adhibent, modo omittunt augmentum temporale & syllabicum, prout carminis ratio exigere, & voluntas videtur ferre, imo longam vocalem aut diphthongum augmenti in duas vocales resolunt, ἄγω, *duco*, ἡγῶν, *eaγῶν*.

DE AVGMENTO VERBORVM  
COMPOSITORVM.

VERBA composita aut componuntur ex præpositione & verbo: aut ex nomine & verbo: aut ex pronomine & verbo: aut ex adverbio & verbo.

Præpositiones in compositis præfixæ vocabulis abijciunt propriâ vocalem vltimam, tam in præsentī, quam in imperfecto, perfecto, aliisq; temporibus, quæ augmentum recipiunt: ἀπακούω, *perperam audio, obaudio*, παρήκουον, παρήκουσα, παρήκουκα: μεταφέρω, *transfero*, μετέφερον, *transferebam*, μετέφερα, *transfuli*.

Excipe εἰ & εἶ, quæ suam vocalem retinent, εἴχω, εἵχω, *continco, complector*: ἐγείνω, ἐγείζω, *produco, procedo*, quod interdum etiam fit in præpositione ἀμφι, ἀμφιέννυμι, *induo*, ἀμφιελίσσω, *circumuoquo*.

Præ-

Præpositio  $\pi\epsilon\theta$  saepe contrahitur:  $\pi\epsilon\theta\acute{\upsilon}\delta\omega\kappa\alpha\varsigma$ ,  
pro  $\pi\epsilon\theta\acute{\epsilon}\delta\omega\kappa\alpha\varsigma$ , prodidisti. à  $\pi\epsilon\theta\acute{\iota}\delta\omega\mu\iota$ , prodo:  $\pi\epsilon\theta\acute{\epsilon}\chi\omega$ ,  $\pi\epsilon\theta\acute{\upsilon}\chi\omega$ , *pracedo, emineo.*

Quod si in compositione præpositionum  
cum verbo, verbum incipiat ab aspirata litera,  
tunc præpositio mutabit suam tenuem in aspi-  
ratam,  $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$ , à  $\chi\tau\acute{\iota}$  &  $\acute{\alpha}\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$ , attingo,  $\acute{\alpha}\phi\upsilon\epsilon\mu\alpha\iota$ , ab  $\delta\alpha\tau\omicron$  &  $\acute{\alpha}\epsilon\delta\epsilon\mu\alpha\iota$ , capio, vel eligo.

ANNOTATIO.

Hoc tamen non est perpetuum. Nam apud Poetas le-  
gimus  $\epsilon\pi\iota\tau\omicron\mu\alpha\iota$  pro  $\epsilon\phi\iota\tau\omicron\mu\alpha\iota$ , *sequor*,  $\epsilon\chi\epsilon\pi\iota$  &  $\epsilon\pi\epsilon\mu\alpha\iota$ .

Quod ipsum etiam Ionica dialectus in vñu habet.

Poeta quoque non raro ex præpositionibus  $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ ,  $\alpha\acute{\nu}\alpha$ ,  
 $\pi\alpha\epsilon\theta$ , auf- runt literam  $\alpha$ , quamvis consonans sequatur,  
 $\pi\alpha\epsilon\theta\epsilon\mu\alpha\iota$  *maneo*, pro  $\pi\alpha\epsilon\theta\alpha\epsilon\mu\alpha\iota$ ,  $\alpha\acute{\upsilon}\varsigma\alpha\acute{\iota}$ , pro  $\alpha\acute{\upsilon}\alpha\varsigma\alpha\acute{\iota}$ , *resur-*  
*gens*,  $\kappa\alpha\tau\grave{\epsilon}\theta\epsilon\mu\alpha\iota$ , pro  $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}\theta\epsilon\mu\alpha\iota$ , seu  $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}\theta\epsilon\mu\alpha\iota$ , à  $\kappa\alpha\tau\epsilon\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu\iota$  *depo-*  
*no.*

Non solum autem intra & extra compositionem ab-  
iicitur nonnunquam vocalis præpositionis, sed & conso-  
nans immutatur, & quidem præpositionis  $\alpha\acute{\nu}\alpha$  mutatur  
ante  $\chi$ , &  $\chi$  in  $\gamma$ , ante  $\lambda$  in  $\lambda$ , ante  $\beta$ ,  $\mu$ ,  $\pi$ ,  $\phi$ , in  $\mu$ , ut hæc ex-  
empla ostendunt.

$\acute{\alpha}\gamma\kappa\alpha\lambda\acute{\iota}\omega$	} pro {	$\acute{\alpha}\nu\alpha\kappa\alpha\lambda\acute{\iota}\omega$ , <i>tenoco.</i>
$\acute{\alpha}\gamma\kappa\lambda\acute{\iota}\nu\alpha\varsigma$		$\acute{\alpha}\nu\alpha\kappa\lambda\acute{\iota}\nu\alpha\varsigma$ , <i>reclinans.</i>
$\acute{\alpha}\gamma\chi\alpha\lambda\acute{\alpha}\omega$		$\acute{\alpha}\nu\alpha\chi\alpha\lambda\acute{\alpha}\omega$ , <i>relaxo.</i>
$\acute{\alpha}\lambda\acute{\iota}\omega$		$\acute{\alpha}\nu\alpha\lambda\acute{\iota}\omega$ , <i>dissolvo.</i>
$\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\gamma\omega$		$\acute{\alpha}\nu\epsilon\lambda\epsilon\gamma\omega$ , <i>collegi.</i>
$\acute{\alpha}\nu\alpha\beta\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\nu$		$\acute{\alpha}\nu\alpha\beta\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\nu$ , <i>ascendere.</i>
$\acute{\alpha}\nu\alpha\mu\acute{\epsilon}\sigma\sigma\iota$		$\acute{\alpha}\nu\alpha\mu\acute{\epsilon}\sigma\sigma\iota$ , <i>per medium.</i>
$\acute{\alpha}\mu\acute{\iota}\xi\alpha\varsigma$		$\acute{\alpha}\nu\alpha\mu\acute{\iota}\xi\alpha\varsigma$ , <i>miscens.</i>
$\acute{\alpha}\nu\alpha\pi\acute{\alpha}\upsilon\sigma\mu\alpha\iota$		$\acute{\alpha}\nu\alpha\pi\acute{\alpha}\upsilon\sigma\mu\alpha\iota$ , <i>quiesco.</i>
$\acute{\alpha}\mu\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$		$\acute{\alpha}\nu\alpha\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$ , <i>sum, um fero.</i>

Iam vero  $\tau$  præpositionis  $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ , plurimis modis variari  
solet Nam ante aspiratas  $\phi$ ,  $\chi$ , mutatur in earum tenues  
 $\tau\iota$ ,  $\epsilon$ . Ante  $\theta$ , &  $\tau$ , servatur ipsum  $\tau$ . Ante alias consonantes,  
& ante

& ante immutabiles λ, μ, ν, ρ, mutatur in consonantem sequenti similem, quæ omnia in his exemplis vides.

καταβαλε  
καταδύσαι  
καταδύαμιν  
κατακείοντες  
καταχευε  
καταλείπειν  
καταμίξας  
καταδύσας  
καταπυρρῶσαι  
καταπίπτειν  
καταφάγει  
καταρρίπτειν  
καταχευε  
κατατῆται  
κατατύπτει

pro

καταβαλε, seu καταβάλε, deiecit.  
καταδύσαι, demersisse; à καταδύω  
κατα δύναιμι, pro viribus.  
κατακείοντες, dormituri.  
καταχευε, latet abundus.  
καταλείπειν, relinquere.  
καταμίξας, miscens.  
καταδύσας, annuens.  
καταπυρρῶσαι, incendens.  
καταπίπτειν, cecidit.  
καταφάγει, comedit.  
καταρρίπτειν, peragere.  
καταχευε, continere.  
κατατῆται, mortuus est.  
κατατύπτει, vapulare.

P in præpositione πρὸς, nunquam mutatur, πέρφωσις, πέρφασις, deceptio, admonitio, πρὸς φέρομαι, πρὸς φέρομαι, transuersus agor.

Litera π præpositionis σὺν ante β, μ, π, φ, ψ, mutatur in μ; sed ante γ, κ, χ, in γ, ante ζ & σ abiicitur, ante λ & ρ mutatur in λ, & ρ, ut hæc exempla docent.

συμβάινω,	contingo, commeo.
συμμιγνύμαι	condisco.
συμπαίζω,	colludo.
σὺμφημι,	consentio, approbo.
συμφαύω,	consingo, assingo.
συγχαίρω,	gratulator.
συγγράφω,	conscribo.
συγκομίζω,	collaboro.
συζάω,	à σὺν ζάω, conmino.
συτίλλω,	contraho.
συλλέγω,	colligo.
συρρίνω,	constituo.

Accidit interdum similis mutatio in præpositione ἐπὶ ὅταν δὲ πρὸ ἐπιβάλλειν, subicere.

Verba



Verba in quibus compositio non mutat significatum simplicis, augentur in principio: καθίζω, sedeo, ἐκἀθίζον. ἐνέπω, dico, ἠέπω. καθεύδω, ἐκἀθεύδον. Nam hæc composita idem significant quod simplicia, ἵζω, ἐπώ, εὐδω, dormio.

Si vero significatio mutetur, augmentum erit in medio: ἑμμελώ, maneo, περιμένω, ὁραῶ, obaudio, περιμένω.

ANNOTATIO.

Legitur tamen apud Platonem in Sympof. κατῆπιδον, aucti vel potius mutata media syllaba. Augetur quoque in medio διηγνομαι, διηγνοίμην, licet idem significet quod simplex ἱγνομαι, despondeo. Augentur idem Pœtæ nonnulla in principio, licet aliquid ad simplicis significationem addant: βάλλω, mitto, iacio, ἀμφιβάλλω, dubito, vel conicio, ἡμφιβάλλω.

Composita cum nominibus & pronomini-  
bus augentur initio, sicut & composita ex particula priuatiua α, ἐμῶς, vel ὁμῶς. φιλοσοφῶ, ἐφιλοσοφέω, philosophor. βιβλιοπώλῶ, ἐβιβλιοπώλεον, libros vendo. αὐτομολέω, ἡυτομόλεον, sponte venio. Sic ναυμαχέω, pugnam naualem committo, λιθοβολέω, lapides iacio. χειρῶς γέω, manu ducor. ἀφρονέω, ἡφρονέον, ἡφρονέω, insipiens sum. ὁμολογέω, fateor, ἡφρονέω, ἡφρονέω, insipiens sum. confiteor, ὁμοφρονέω, consentio. ἀτυχέω, infelix sum. ἡτύχην. ἀγνώσκω, ἡγνώσκον, ἡγνώσκων, ignoto.

Quædam composita ex præpositionibus, quorum simplicia aut in nullo, aut in raro vsu sunt, augentur initio: ἀμφισβητῶ, dubito, hæreo, ἡμφισβητῶν: ἀντιβολῶ, supplico: ἡντιβόλου: ἡμμελώ, curo: ἀντιδικέω, contra aduersarium ago, ἡντιδικέον, ἡντιδικέων.

Quædam

Quædam augentur in medio: ἀπλάω, fruor; ἀπέλαιον, & ἀπῆλαιον: ἄπχειρῶ, conor, ἐπεχείρην, ἐγχειρῶ, in manus trado, ἐνεχείρην, προσκυνέω, adoro, προσκύνην: ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμιάζον, laudo, celebro, περφητεύω, vaticinor, περφητόδον.

Nonnulla augentur utrinque; ἐνοχλῶ, turbo. ἠνώχλεν, ἀνορθῶ, ἠώρθου, corrigo.

Composita cum particulis *δυσ* & *δ* sequente vocale mutabili, augentur in medio: δυσπρέσσω, displiceo, morosus sum, δυσπρέσιω: διερχέτω, benefacio, διηγέτω, δυσπισέω, diffido, δυσπίσιν: δυσγγελίζομαι, fausta nuncio, δυσγγελίζομαι.

At si post *δυσ* vel *δ* non sequatur vocalis aut diphthongus mutabilis, augmentum fiet initio, δυσυχέω, ἐδυσύχην, infelix sum: δτυχέω, & τυχέν, vel Attice ἠτυχέν, felix sum: δυσχεραίνω, egre fero, ἐδυσχεραίνον, egre ferebam.

## DIALECTI IMPERFECTI.

**I**ones formant tertiam singularem à persona secunda addita syllaba *κ*, ablativus quoque augmento ἔτυπτες, verberabas, τύπτοκε, verberabat. Quod etiam fit in Aoristo primo & secundo vocis actiuae: ἔτυπας, verberasti, τίπασαι, verberavit, ἔτυπες, τύπτοκε. Porro in circumflexis & in verbis in *μι* aliqua mutatione opus est. Nam ex diphthongo circumflexorum tollere oportet vocalem subiunctivam, & in verbis in *μι*, mutanda est vocalis longa in suam brevem, ἔποιες, faciebas, ποιεσκε, faciebat, ἐτίθης, ponebas, τίθεσκε, ponebat. Quæ omnia in subiectis exemplis videri licet.

Personæ secundæ communes.

ἔτυπτες  
ἔφιλες  
ἔτίμεις

Tertiæ personæ Ionice.

τύπτοκε.  
φίλεσκε.  
τίμεισκε.



à muta & liquida, modo tamen repetunt consonantem præsentis, modo non repetunt: *Ελάκδομῃ, torreo, βελάκνυμαι & ἐβλάκδομῃ: βλάπτω, noceo, βέβλαμμαι & ἐβλαμμαι, damno affectus sum, ἀφγυλόφω, insculpo, ἀφγέγλυπται, & διέγλυπται: θλάω, frango. τέθλασμαι & ἐθλασμαι.*

Verba inchoata à γ & ρη, non repetunt in præterito primam præsentis, licet inchoentur à muta & liquida: γνῶω, γνώσω, ἐγνώκα, nosco, γνώειζω, notum facio, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα, ρηγερέω, vigilo, ἐρηγόρηκα. Videtur hoc fieri cacophonix vitandæ gratia: durum enim esset γέγνώκα.

Verba quæ inchoantur à κλ, πλ, μν, repetunt primam præsentis secundum communem regulam syllabici augmenti ante mutam & liquidam. Nam licet κλ & aliæ non sint mutæ & liquidæ, faciunt tamen apud Poëtas syllabam communem: κτάομαι, possideo, κέκτημαι; πτώω, pro quo utimur, πίπτω, cado, πέπτωκα; μνάσμαι, reminiscor, μέμνημαι.

#### ANNOTATIO.

Inuenitur tamen à κτίζομαι, condor, creor, ἔκπομαι, & à κτόμαι, ἔκτμαι: κτίνω, occido, facit ἔκτακα. Cæterum verba quædam habent in præterito augmentum tem-  
porale & syllabicum, παγοιένω; δολέσχοι; πιπερήνται; δι-  
αιτώ, αἰτέω; sunt, διδνημι δῶ.

Verba

ον-  
 ολα-  
 βλά-  
 αφε-  
 & δ-  
 ρασ-

nt in  
 ntur  
 zw-  
 gréw,  
 pho-  
 wad,  
 tun:  
 n re-  
 & li-  
 tæ &  
 bani  
 Acw,  
 mgi,

cas, &  
cerum  
tem-  
per: or-

erba

$\left. \begin{array}{l} \eta \\ \omega \\ \epsilon_1 \\ \delta \end{array} \right\} \begin{array}{l} \text{vertitur in} \\ \text{abiiciunt} \end{array} \left\{ \begin{array}{l} \epsilon \\ \alpha \\ \epsilon \end{array} \right.$

H

é abii-



abiiciunt subiunctiuam.

Breues & ancepites, itemq; longæ positione retinentur sine vlla mutatione, quæ omnia in his exemplis apparent:

ἀλήθω, ἤληκα, *molo*, ἀλήλεκα.

ἐρωτάω, ἐρώτηκα, ἐρηγότηκα. *interrogo*.

αἰλείφω, ἤλειφα, αἰλήλιφα. *vngo*.

ἐλδύθω, ἤλυθαι, ἐλήλυθα. *venio*.

ἐτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα. *præparo*.

ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκα. *audio*.

αἰχίρω, ἤχεκα, ἀγήχεκα. *congrego*.

Excipitur ἐρείδω, *firmiter*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρειδα, ἐρήρεισμαι. vt differat ab ἐρήρεικα præterito verbi ἐρίζω. *contendo*.

Irregulare quoq; est ἔδω, *edo*, & ἄγω, *ago*, *duco*. quorum illud ἤκα, ἐδηκα, & interposito δω, ἐδηδσκα facit: Alterum ἤχα, ἄγηχα, & interiecto, ο, ἀγόχα habet.

DE PENULTIMA SYLLABA PRÆTERITI perfecti.

Penultima perfecti, & futuri eadem est, τέφω, τέτυφα.

Excipe primo dissyllaba quintæ coniugationis, quæ e futuri mutant in α; σέλω, *mitto*, σελῶ, ἐσσελω; σπεύρω, *sero*, σπερώ, ἐσσεσσερα.

Excipe secundo dissyllaba vocali aut diphthongo mutabili constantia: ἄγω, *ago*, ἄξω, ἤχα. ἄδω, *cano*, ἄσω, ἤκα.

Vocalem ε in penultima primæ & secundæ coniugationis

coniugationis mutant Attici in οἰπέμω, mitto.  
πέπεμφα, πέπομφα. βρέχω, βρέξω, βέβροχα. rigo.  
λ & ρ characteristica quintæ coniugationis  
manent in præterito vt in futuro, φάλλω, φάλλω,  
ἐφάλλα. cano: σπείρω, σέρο, σπέρω, ἔσπασα.

μ seruatur quidem, sed adsciscit sibi η eupho-  
niæ gratia: δέμω, ἐδίμω, δέμω, δέδμηκα: νέμω, νε-  
μω, νενέμηκα, διδύμω. Sic βέμω, τέμνω, σέμω, σέ-  
ρο, πέτέμηκα, & syncope τέμνηκα. Sic δέδμηκα  
pro δέδμηκα; κάμω, laboro, καμῶ, κεκάμηκα, &  
κέκμηκα.

Additur quoq; in nonnullis ad litteram ν vo-  
calis η, μένω, μένω, maneo, μεμένηκα. Interdum  
conuertitur ν in γ φαίνω, ostendo, appareo, φανῶ;  
πέφαγκα; μόλις, μόλις, μόλις, μεμόλγηκα.

Interdum omnino abiicitur, idq; in verbis  
disyllabis in ει, ιω & ιω: κτείνω, occido, κτενῶ,  
ἐκτακα; κρίνω, iudico, κρινῶ, κέκρικα; θύνω, θυνῶ,  
τέθνηκα, θνηο.

Tertia persona pluralis numeri præteriti  
perfecti Dorice desinit in αντι: πέτυφαντι pro πε-  
τύφασι.

### Præteritum plusquamperfectum:

S. ἐπέτυφειν, ἐπέτυφεις, ἐπέτυφει, verberaueram.

D. ἐπέτυφειτον, ἐπέτυφειτῶ.

P. ἐπέτυφειμι, ἐπέτυφειτε, ἐπέτυφεισιν.

Formatur à perfecto, mutando α in ει. Si per-  
fectum incipiat à consonate, tunc præponitur  
ἐπέτυφα, ἐπέτυφειν, alias idem est vtriusq; prin-

H 2 cipium

cipium *ῥῶκα*, *perfecti*, *ῥῶκεν*. Et hoc intelligendum est de verbis simplicibus. Nam si sit compositum, tunc interiicitur et inter prepositionem & verbum *συντάτω*, *construo*, *συντάττω*, *συντετάχεν*. *συμβάλλω*, *confero*, *conuicio*, *συμβέβληκα*, *συνεβέβληκεν*.

Interdū idem habet augmentum cum præterito, *τεθμελίωτο* à *θμελιόμαι*, *fundor*. *διεδύκει*, pro *ἐδεδύκει*, à *δύο* *ingredior*, *subeo*; & hoc non tantum apud Atticos, sed etiam apud Iones & Poëtas, *δέδεκτο*, pro *ἐδέδεκτο*, à *δέχομαι*, *capio*, *suscipio*.

Prima vocalis præteritorum Attice reduplicatorum, accipit augmentū in plusquam perfecto: *ἀκήνωκα*, *ἠκήνευ*, præteritum medium, ab *ἀκούω*, *audio*. *ὠρώρυχα*, *ὠρώρυχην*, ab *ὠρύττω*, *solvo*.

Excipe *ἐλελήκεν*, & *ἐληλύθην*, *veneram*, ab *ἐλάλωκα*, & *ἐλήλυθα*.

Illa vero, *ἐσπαλα*, *ἐσπαλα*, *ἐοικα*, augentur in secunda syllaba. *ἐώλεπεν*, *speraueram*; *ἐώεργεν*, *fecerant*; *ῥῶκεν*, *similis fueram*, *assimilaueram*.

#### ANNOTATIO.

Deriuantur hæc verba, primum quidē ab *ἐλπω*, quod est, *spero*, seu *in spem induco*, cuius præteritum mediū est Attice, vel Ionice *ἐόλπι* pro *ἔλπω*. Secundū, à verbo, *ἐσφα*, *facio*. *patro*. præteritum medium est, *ἐσπαλα*, ablatoque *υπο* & facta metathesi, *ἐσπαλα* pro *ἐσπαλα*. Alii tamē simplicius ab *ἐσπα*, seu *ἐσπα* deducunt. Tertium fit ab *ἐῖκα*, *similis sum*, *assimilo*, cuius præteritum medium Atticum est, *ῥοικα*.

#### DIALECTI PLUSQUAM PERFECTI.

PRIMA & tertia persona singularis Attice exit in *α* sine *ν*, *ἐπέπρηκα*, *verberaueram* ego, *ἐπέπρηκαί*: *ἔρα*, *vera-*

PLVSQVAM PERFECTO. 117

berauerat ille. Hinc ἐπεχλόν, Plusquamperfectum me-  
dium ἀχων, hic. & ἥδη pro εἰδεν, sciueram, ab εἶδω, sitq;  
hoc imitatione Ionum, qui primam personam plusquā-  
perfecti actiui, & medi per εα & tertiam per εε effeunt,  
ἥδεα, sciuoram, ἥδεας, ἥδεε, quas Attici, & ipsi quoq; Io-  
nes, deinceps in η contrahunt.

Tertia pluralis Attice finitur in εων, ἐπετίθεισαν, ver-  
berauerant; ἡδαιπισαν, depeliquerant; ἥδεσαν, sciuerant,  
ἀκηκόεσαν, audierant.

Aoristus primus.

Sing. ἐτύφα, ἐτύφας, ἐτύφε, verberaui.

Dual. ἐτύφατον, ἐτύφάτην.

Plur. ἐτύφαμεν, ἐτύφατε, ἐτύφαν.

ANNOTATIO.

Dicimus Aoristus & Aoristum, illud subintelligēdo  
ῥηόν, hoc subintelligendo tempus, & nihil aliud signi-  
ficat ex vi nominis ῥηόν, ἀόριστος, quam tempus inde-  
finitum. Respondent Aoristi prateritis Latiniomm. Li-  
cet enim nonnulli tradant, incertam esse significatio-  
nem, paulone ante res praterierit, an multo, id tamen  
vix obseruatur ab auctoribus, vt exemplis passim obuiis  
ostendi potest. Nam cum Isocrates principio Panegy-  
rici: αἰτ πολλὰς ἐθαύμασα τῶν ἐκ πανηγύρεος συνήγαγε-  
ταιν, ἡ τὸς γυμνασιὸς ἀγῶνας ἐκτελεστούντων, ὅτι τὰς ἀπὸ  
τῶν συμμάχων ἀδείας, οὕτω μεγάλων ὄψεσθαι ἤξιστον, quis  
hos & alios in eadem periodo sequentes Aoristos, non  
idem significare dicat, quod prateritum perfectum?  
& si quis omnes illos Aoristos in prateritum mutet,  
an aliam orationis significationem efficiet? Probabi-  
lius est quod alii dicunt, hæc tempora vocari Aori-  
sta seu indefinita, quod habeant significationem inter-  
dum quidem prateritam, aliquando futuram, non-  
nunquam presentem. Prateritam, vt in exemplis allatis:  
prateritam præcipue in infinitiuo, vt apud Isocra-  
tem eodem loco, & nullus alias: ἐπειδὴ οἱ λαοὶ παλαιοὶ  
ἔχουσιν τὴν φύσιν, ἀπὸ οὗτος ἐστὶν ὁ δὲ τῶν αὐτῶν περὶ

χαρὺς ἐξηγήσεως καὶ ταῖς μεγάλας, ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγα καὶ παρορνεῖναι. Hic certe omnes Aoristi idē signu figunt quod ἐξηγήσεως ποιῆν, παρορνεῖναι.

Eandem notionem habet interdum Aoristus in indicativo: sicut ad Dæmonem καὶ καὶ μὴ ἢ ἡρόνος αὐδῶσιν, ἢ ὁσὸν ἐμάχων: Pulchritudinem quidem vel tempus absumit, vel morbus corrumpit, pro αὐαλίσκει, & μαρμαρῆται. Nisi quis dicat esse enallagen. In Imperativo & Subiunctivo hæc sunt. οὐκ ἔστις v. cem futuri, τὸν φον, verberato tu vel verberabis, τὸν φάσιν, verberato ille vel verberabit: καὶ τὸν φάσιν verberaues, quamvis frequenter eiusdem verbi sit signu, fiat omnis cum præsentī τὸν φον, verberaues τὸν φάσιν verberem. Eadem quoque v. s. & notio vñtat illima est Aoristis, quæ temporum modi potentialis, permissiui, seu concessiui, ut infra docebimus, maxime cum particula αὐ. Itaque non semper eodem modo Latine reddendus est Aoristus, sed videre oportet, quid tota periodi structura & sententiæ ratio requirat.

Idem augmentum habet uterque Aoristus cum imperfecto: ἐτυπῆν, ἐτυψα, ἐτυπον. ἀνύω, ἀνύων, λύνω, λύνων.

Characteristica Aoristi primi eadem est quæ futuri, à quo etiam formatur, conuerso in α, & præposito augmento, τύψω, ἐτυψα.

Excipe primo ἐπω, εἶπα, dico. ἐνέγκω, fero, λῦε: κα. τίθημι, pono, ἵστηκα; δίδωμι, do, ἐδώκα; ἵκημι, mittito, ἵκα.

Excipe secundo hæc verba, χέω, fundo, ἐχέω, vel ἐχέω; κάω, vro, vel κάω, ἐκκα. στεύω, moueo, ἐστευα ἀλδῶ, vito, ἡλδῶ; quæ in α purum exeūt, sublata futuri consonante, χέσω, καύσω, quamvis reperiatur quoque Aoristus, ἐχέωσα & ἐκαύσα.

Penultima Aoristi primi eadem est quæ futuri,



turi, semperq; natura aut positione longa,  
παύω, offendo, ἐπαύω; λέγω, ἐλέξα, dico.

In tertia tamen coniugatione, itemq; in  
quarta & sexta, modo brevis, modo longa est  
penultima: φερίω, dico, loquor, φέρω, ἐφέρω;  
κυλίω, volo, volui, κυλίω, ἐκύλισα; τελέω, τελέ-  
ω, ἐτέλεσα, finio: χελάω, χελάω, ἐχέλασα, video: ἀ-  
νύτω, perficio, ἀνύω, λύνω.

Poeta carmini seruientes, sæpe geminant σ,  
ἐτέλεσαν, ἐχέλασαν.

In quinta coniugatione, quæ penultimam  
futuri breuē habet, sic producenda est eadē  
penultima in Aoristo.

A futuri mutatur in η, si in præsentī α simplex fuerit: ψάλλω, ψαλλῶ, ἐψηλα.

Si in præsentī fuerit αι, tunc α futuri Attice  
mutatur in η: communiter vero retinetur: μιάνω, maculo, μιανῶ, ἐμίληα. Attice communiter ἐ-  
μίαναι; φαίνω, appareo, ostendo, Φανῶ, ἐφίλωα, ἐφαναι.  
Est aut hic α lōgum, q in futuro fuerat breue.

Ex e futuri faciendā est diphthongus addi-  
τοι, σπείρω, σπεράω, ἐσπειρα, fero: στέλλω, mitto, τελλῶ,  
ἐστέλλω, & υ in futuro breues, hic habentur lon-  
gæ, κρίνω, iudico, κρινῶ, ἐκριναι; ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὠ-  
τρυνῶα, impello.

*Aoristus secundus.*

Sing. ἔτιπον, ἔτυπες, ἔτυπε.

Dual. ἐτύπετον, ἐτύπετῶ.

Plur. ἐτύπηδον, ἐτύπετε, ἐτιπον.

Fit hic Aoristus ab imperfecto, cuius etiam  
augmentum habet.



ην, venio, per syncopen pro ἤλυθον.

Inuenitur etiam trisyllabi Aoristi penultima longa: ἐνέγκω, ἠνέγκην, fero. πέρεθω, δευαστο, ἐπαρθον. δέρεκω, ἐδερεκην, video, & metathesi, ἐπερεθον, ἐδερεκην.

Longam quoq; habent penultimam multa circumflexa prima & secundæ coniugationis, siue duarū siue plurium syllabarū. ἔχω, ἔχον, habui; ὁράω, ὤραον, intueor; βλάπτω, ἐβλάπτον, germino; δάσσω, ὤδασπον: ὀλιώδω, ὀλιώδον; σπείω, ἔσπον, sello, traho. Nihil enim in his mutatur propter Aoristum.

DE CHARACTERISTICA AORISTI secundæ.

Characteristica eadem est huius Aoristi præsentis; & imperfecti, loquendo de characteristica, quæ sit consonans. τίπῳ, ἐτυπῶν, ἐτυπον.

Excipitur primo, βλάπτω, noceo, ἐβλάπτον. κρύπτω, abscondo, ἐκρύπτον. καλύπτω, tēgo, ἐκαλύπτον. per β. & βάπτω, tingo, ἐβαπτον. θάπτω, sepelio, ἐταπτον. σκάπτω, fodio, ἐσκαπτον. δάπτω, suo, ἐδαπτον.

Excipiuntur secundo verba quartæ coniugationis, quorum futurum definit in ξω, habent enim characteristicam γ: quorum vero futurum exit in σω, characteristicam habent δ. ἐρύξω, fodio, ἐρύξω, ὠρύξαν: φέξω, loquor, φέξω, ἐφείδον.

ANNOTATIO.

Definentia in σω vel δω fere carent Aoristo secundo. Non enim d c mus a παρδω, παρδω, in flituo. Nec a βασιδω, regno, ἐβασίλειον, nec ἀγασφω, ἁγασφω, ἁγασφω. A verbotamen ἀγασφω usurpatur ἁγασφω, sed m. gis apud Poetas, quam

quam apud Oratores, qui Aoristum primum ἤκουσε frequentant. Et quamvis in quarta coniugatione à quolibet verbo formari possint Aoristi secundi, non oēs tamē visitati sunt. Quis enim audiuit vnquam ἰφρόνιδον, ἀφρονίζω, *curo*, aut ἰσαδιδόν, ἀσαδίζω, *uado*, aut ἐφύλαγον, ἀφυλάπτω, *custodio caueo*. ἰκκιν autem significat Aoristus secundus, quod prius, neque necessitas, sed copiae causa ingentius & usurpatus est à Græcis.

### DIALECTI AORISTI secundi.

**T**erminam personam pluralem faciunt Boeoti in imperfecto, & in vtroque Aoristo paræ syllabis, primæ pluralis, quæ ἐν ἐπὶ πέντε, ἰτύσσουσιν; ἰτύσκειν, ἰτύσαντες; ἰτύποιεν, ἰτύποσαν. Hinc illa εἰδέναι, *sciuerunt*; ἠλθόναι, *venērunt*; ἰμάθοναι, *didicerunt*; pro εἶδον, ἠλθον, ἰμάθον.

Solent etiam Iones & Poetæ secundo Aoristo & hic & in aliis modis, sæpe præponere augmentum præteriti: κέκασθον pro ἔκασθον, à verbo κάζω, *contineo*, mutatione τὸ κ ἰκκ, hinc Aoristus secundus participii κέκασθον pro κέκασθον, & medius κέκασθαι, pro ἐκασθαι; κέκρικα pro κέρικα, Aoristus secundus subiunctiuī, à κέρικα, τετιζών pro τεζών à themate τιζω, quod est, λαμβάνω, *accipio*, *apprehendo*, vt annotat Eustathius in illud Iliad. 1.

Ἔρις ποδὸς τετιζὼν δ' ἀπὸ βηλῆς θρασυόιο,

*Deiecit me de cælo pede apprehensum.*

Similia multa exēpla passim occurrunt apud Poetas.

### Futurum primum.

Sing. τίψω, τίψεις, τίψει, *verberabo*.

Dual. τίψετον, τίψετον.

Plur. τίψομεν, τίψετε, τίψασι.

Fit à præsentī mutata characteristica præsentis in characteristicam futuri, λέγω, λέξω, *dicō*; ἄδω, ἄσω, *canto*.

Penultima futuri eadem est cum præsentī, λέγω, λέξω.

Exci-

Excipe verba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripunt, abiiciendo vel posteriorem consonantem, vel vocalem subiunctiuam ex diphthongo, *τέλλω, mitto, σελῶ*: *σπείρω, spero, semino.*

Excipe secundo verba contracta, *φιλέω, amo, φιλήσω*: *πιδάω, πιδήσω, honoro; δηλώω, manifesto, δηλώσω.* Quamvis quædam conueniant cū præsentī, *πινέω, laboro, πινέσω*: *γελάω, γελάσω, rideo; οιδάω, iuro, οιδάσω.*

Excipe tertio Barytona nonnulla, quæ futurum à circumflexis mutantur: *θέλω, volo, θελήσω*: *ὀφείλω, debeo, ὀφειλήσω*: *αὔξω, augeo, αὔξήσω*: *ἐψάω, ἐψήσω, coquo, concoquo*: *ἀλέξω, arceo, ἀλεξήσω.* Sic *βέλομαι, volo, βελέσμαι*: *οἶμαι, puto, οἴσμαι.* quasi à *θέλω, ὀφείλω, αὔξέω.*

Excipe quarto *πλέω, nauigo; ῥέω, fluo; πνέω, spirito; νέω, annuo*: quorum futurum exit in *άσω*: *πλάσω, ῥάσω, πνάσω, νάσω & νήσω.* Sic *κλάω, fleo, κλάσω*: *καίω, urō, vel κάω, καύσω.*

Tria quoq; futura non retinent litteram aut spiritum præsentis, *τρέφω, nutrio, θρέψω*: *τείχω, curro, θείξω*: *ἔχω, habeo.* ad differentiam aduerbii *ἔξω, extra.*

## DE DIALECTIS FUTURI.

**A** Tici futurum polysyllabum quartæ coniugationis in *ω* circumflectunt, sublatο *σ*: *νομίζω, puto, νομιώ*: *βαδίζω, vado, βαδίσσμαι, βαδίσσαι.* Hinc primum futurum medium horum verborum semper circumflectitur *νομιῶμαι.*

Donce verba quartæ coniugationis in *ζω* exeūt in *σδω*, *κωμῶ, σδω*



καμψιδω pro καμψίζω, laesio. συμφερισδω pro συμφερίζω, fistula cano.

Futurum in *σω* non tantum horum verborum, sed aliorum idem inueniunt. Dotes in *ζω, βαδίζω, βαδίστω, βαδίζω: κλείω, κλειδο, κλείτω, κλείω & κλασώ.* Circumflexunt en in futurum primum Dotes in omnib<sup>9</sup> personis & numeris, τυψώ, τυψείς, τυψεί, τυψείτην.

Æolestare ita quædam coniugationis verborum in *εω* efficitur πεσώ, ερω, concito, futurum, ερεώ, Æolice ορω, σπειρώ, σπερώ, ποτρω.

In futuro sextæ coniugationis sæpe abiciunt Poëtæ σ, δηώ, δέω inueniunt, δνωώ, inuenimus, pro δησω, δήσας, δήσας, δέω inueniunt, pro δησαι, inueni. Repentur etiam κλείω, κλειάω, pro κλείσω, & κίω seu κίω, cubabo, pro κίσω, à κίω, & κίω, pro κίσω, cubiturus.

### Futurum secundum.

Sing. τυπώ, τυπείς, τυπεί.

Dual. τυπέϊτον, τυπέϊτην.

Plur. τυποδμή, τυπέϊτε, τυποδσι.

Idem significat quod futurum primū, sitq; ab Aoristo secundo, mutato *ον* in *ω* circumflexum, augmentoq; abiecto,

### IMPERATIVVS.

#### Præsens & imperfectum.

Sing. τύψε, τυπέτω, verbera, verberet.

Dual. τύπέτε, τυπέτων.

Plur. τύψετε, τυπέτωσαν.

### ANNOTATIO.

Ex huius & reliquorum omnium modorum tempora formantur a tunc omnibus indicat ut, exigua mutatione facta, ut quæ sunt indicant habere potent, *τυπώ, τέτυπες, à τέτυφα, τυψον, à τυψω.*

Tertias plures Imperatui faciunt Attici similes genitio

DE IMPERATIVO. 115

nitio plurali participiorum eiusdem temporis, τυπτό-  
ταν πτο τυπτότων: τυφάτων πτο τυφάτων: τετυφώτων  
πτο τετυφώτων. Hinc historia illa apud Laetium in So-  
crate; Nam in iudicio Socratis aiunt, ἡ πρῶτα ἀνέβη-  
ναι ἐπὶ τὸ βῆμα ἡ ἐπὶ πύλιν, Νεώτερος δὲ ἄνθρωπος ἢ οὐκ ἔστιν, ἡ  
ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβη, τοῖς διγυγῶς ἀνέβησαν, καὶ βάν-  
των, πτο πτο, κατὰ βῆμα. Descende. Hunc qui putent subau-  
diri verbum ἔγωγε hoc sensu, ἔγωγε τῶν τυπτότων vel  
τυφάτων, sint exarabrantibus, id est, τυπτότως, τυφά-  
τως.

Præteritum perfectum & plusquamperfe-  
ctum.

Sing. τέτυφε, τετυφέτω, verberaueris.

Dual. τετύφετον, τετυφέτων.

Plur. τετύφετε, τετυφέτωσι.

Aoristus primus.

Sing. τίψον, τιψάτω, verberato tu vel verberabis.

Dual. τίψάτον, τιψάτων.

Plur. τιψάτε, τιψάτωσι.

Aoristus secundus.

Sing. τίπε, τιπέτω, verberato tu vel verberabis.

Dual. τίπέτον, τιπέτων.

Plur. τιπέτε, τιπέτωσι.

Præteritum perfectum ubiq; sernat suum  
augmentum siue syllabicum siue temporale,  
Aoristi illud amittunt extra indicativum, ex-  
cepto verbo ἐπι, de quo supra dictum est.

Aoristus secundus ultimam habet gravē τί-  
πε, sed acutur, ἰδὲ: veni, ἰδὲ, invenire, ἰδὲ: sic  
Attice, λαβέ, ἰδὲ, ἰδὲ: Communiter, λαβέ, ἰδὲ.

Imperativus caret utroq; futuro, ut & sub-  
iunctivus. Utriusque vicem subeunt Aoristi,  
qui

qui tamen præsentis quoq; significationem  
& hicin subiunctiuo admittunt.

### ANNOTATIO.

Imperatiuum apud Latinos carere præterito doctè ostendit ex Varrone Emmanuel lib. 7. suæ Grammat. vbi de prima verborum Coniugatione agit. *Querat aut merito quis, cum Latini naturam & rationem imitati, præteritum ab Imperatiuo excluderint; (Nemo enim præteritum vel agendum vel cauendum imperat) cur Græci præteritum Imperatiuo tribuerint, non tantum in actiua, verum etiam in passiuâ voce. Respondeo huius rei eandem reddi posse causam, quam reddimus cum quaritur; cur Græci duplices Aoristos & duplex futurum habeant: Dicimus enim non diuersitatem significationis, sed copiam idem pluribus quoq; modis efferendi causam esse. Ita plane hic *τενυσι*, & quodcunq; aliud præteritum actiuum imperatiui, idem omnino significat, quod vel præsen, vel futurum, *τενυσι*, *verbera*, vel *verberato* *in* Neq; præsentem significationem feceris, licet *τενυσι*, per verbum *verberaueris*, interpretere. Nā & hoc futurum est, non præteritum, quamuis cum reſpectu ad præteritum, sensu enim est, *verberaueris*, id est, fac vt futuro tempore verum sit dicere, te verberasse. De significatione præteriti perfecti passiuî imperatiui modi, dicemus suo loco.*

### OPTATIVVS.

#### *Præsens & imperfectum.*

S. ἄγε τύποιμι, τύποις, τύποι, *utinam verberarem.*

D. τύποιτόν, τυποιτήν, *utinam verberaretis vos duos.*

P. τύποιμῶ, τύποιτε, τύποινεν.

#### *Perfectum & plusquamperfectum.*

S. ἄγε πετύποιμι, πετύποις, πετύποι, *utinam verberauerim vel verberauissem.*

D. πε-

D. *πέτυφοιτον, πέτυφοίτην.*

P. *πέτυφοιμεν, πέτυφοιτε, πέτυφοιεν.*

## ANNO TATIO.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum optatiui pleriq; coniungunt apud Latinos. Græcorum imitatione: Nosset tamen Emmanuel lib. 1. Grammat. quæ parte de prima coniugatione agit, recte distinguit hæc duo tempora, ut perfectum sit *utinam amauerim*, plusquamperfectum, *utinam amauissem*. Hinc cum eadem vox Græca *πέτυφοιμι*, utiunq; tempus significet, per utramque Latine reddenda est.

*Aoristus primus.*

S. *εἴθε τύψαιμι, τύψας, τύψαι, utinā verberauerim.*

D. *τύψαιτον, τυψαίτην.*

P. *τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.*

*Aoristus secundus.*

S. *εἴθε τύποιμι, τύποις, τύποι, utinam verberauerim.*

D. *τύποιτον, τυποίτην.*

P. *τύποιμεν, τυποίτε, τυποίεν.*

*Futurum primum.*

S. *εἴθε τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, utinam verberem.*

D. *τύψοιτον, τυψοίτην.*

P. *τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.*

*Futurum secundum.*

S. *εἴθε τυπῶμι, τυπῶς, τυπῶ.*

D. *τυπῶτον, τυποίτην.*

P. *τυπῶμεν, τυπῶτε, τυπῶεν.*

Sicut Latini suo optatiuo aduerbium optandi *utinam*, præponunt; sic & Græci suo aduerbium *εἴθε*.

In primo Aoristo penultima est *αι*. In reliquis temporibus

128 DE CONIUNCTIVO.

temporibus est *οι*. Futurum secundum circumflexitur, ut à secundo Aoristo differat.

*Aoristus AEolicus.*

Sing. εἴτε τύφεια, τύφειας, τύφειε, *utinam verberaverim.*

Dual. τυφείατον, τυφείατῳ.

Plur. τυφείαμεν, τυφείατε, τύφειαν.

Vitatissimus est hic Aoristus apud omnes scriptores tam Poëtas, quàm Oratores, maxime in secunda & tertia singulari, & in tertia plurali.

CONIUNCTIVVS.

*Præsens & imperfectum.*

Sing. εἰάν τύπῃω, τύπῃς, τύπῃ, *si verberem.*

Dual. τύπῃτον, τύπῃτον.

Plur. τύπῃμεν, τύπῃτε, τύπῃσι.

Inflexioni subiunctiuorum adhibent conjunctionem εἰάν.

Omnia tempora pluralis numeri pro *ωσι* faciunt Dorice *ωντι, τυπτωντι, τετύφωντι.*

*Perfectum & plusquamperfectum.*

Sing. εἰάν τετύφῃω, τετύφῃς, τετύφῃ, *si verberauerim vel verberauissem.*

Dual. τετύφῃτον, τετύφῃτον.

Plur. τετύφῃμεν, τετύφῃτε, τετύφῃσι.

*Aoristus primus.*

Sing. εἰάν τύψῃω, τύψῃς, τύψῃ, *si verberaui.*

Dual. τύψῃτον, τύψῃτον.

Plur. τυψῃμεν, τυψῃτε, τύψῃσι.

*Aori-*



*Aoristus secundus.*

Sing. ἐὼν τύπω, τύπης, τύπη.

Dual. τύπητον, τύπητον.

Plur. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

In secunda & tertia singulari omnium temporum est η diphthongus impropria. In duali & plurali est tantum vocalis η.

## INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τύπειν, verberare.

Perfectum & plusquamperfectum, πετυφέναι, verberasse.

Aoristus primus, τίψαι, verberasse.

Aoristus secundus, τυπεῖν, idem.

Futurum primum, τίψειν, verberatum esse.

Futurum secundum, τυπεῖν, idem.

## ANNOTATIO.

Gerundiis & supinis carent Græci. Eorū loco vtuntur verbis infinitiui modi, interdum cum præpositione & articulo, interdum sine his; πορεύομαι διπνέειν, ποιεῖν, vado cenare, laborare, seu cenatum, laboratū: πορεύομαι πρὸς τὸ διπνέειν, eo cenatum, ἐν τῷ διπνέειν, in cenando vel inter cenandum, ἔστι δὲ διπνέειν, tempus cenandi. Cum ergo tot modis Latinorum Gerundia & supina exprimere possint Græci, non difficile ei carent gerundiis & supinis.

## DIALECTI INFINITIVI.

In finitui Dorice, τίππειν, τίψειν, τυπεῖν. Dorice item & Æolice, τίπτιν, τίψιν, vel περ η. Nam apud Theocritum legitur ἡσθμῆν, καὶ δαδῆν.

Æolicæ quoque verba in αἰ vel σι per αἰς, & αἰς, effertur, γαλαῖς, ridere, pro γαλαῖ; πύαἰς, urire, pro πύαἰ; ὀψοῖς, eleuare, pro ὀψοῖ; ὀψοῖ, corrigere, pro ὀψοῖ. Iones Aoristo & futuro secundo in αἰν interierunt ε, τυπῶεν pro τυπίῃ, βαλίεν pro βαλεῖν.

Ex infinitiuis in *ειν*, *ων*, *ων* desinentibus, formant Attici & Dorae sequentes terminationes.

## Communiter.

τύπτειν,  
τύψαν.  
πετυφέναι,  
πτυπύσαι,  
τυπείν,  
τυφθῆναι,  
τυπῆναι,  
δηλοῦν,  
πιδέναι,  
θῆναι,  
ἐπέναι,  
εἰῶναι,  
διδόναι,  
δυνάειν,  
εἶναι,

## Attice. Dorice.

τυπτέμεναι,  
πυψέμεναι,  
πετυφέμεναι,  
τετυπέμεναι,  
τυπέμεναι,  
τυφθήμεναι.  
τυπήμεναι,  
δηλόμεναι,  
πιδέμεναι,  
θίμεναι.  
ἐπείμεναι,  
εἰήμεναι,  
διδόμεναι,  
δύναι.  
εἶμεναι & εἶμεναι

## Ionice.

τυπτέμεναι,  
πυψέμεναι,  
τετυφέμεναι,  
τετυπέμεναι,  
τυπέμεναι,  
τυφθήμεναι.  
τυπήμεναι,  
δηλόμεναι,  
πιδέμεναι,  
θίμεναι.  
ἐπείμεναι,  
εἰήμεναι,  
διδόμεναι,  
δύναι.  
εἶμεναι.

## PARTICIPIVM.

## Præsens &amp; Imperfectum.

ὁ τύπτων, ἔτυπτοντο, verberans.

ἡ τυπτούσα, τῇ τυπτούσῃ.

τὸ τυπτον, ἔτυπτοντος.

## Præteritum perfectum &amp; plusquamperfectum.

ὁ πετυφώς, ἔτετυφότο, qui verberavit vel verberaverat.

ἡ πετυφῶσα, τῇ πετυφῶσῃ.

τὸ τετυφός, ἔτετυφότο.

## Aoristus primus.

ὁ τύψας, ἔτύψαντο, qui verberavit.

ἡ τύψασα, τῇ τύψασῃ.

τὸ τύ-

# DE PARTICIPIO:

131

τὸ τυφάν, ἔ τυφάντ.

*Aoristus secundus.*

ὁ τυπών, ἔ τυπόντ, *idem.*

ἡ τυπούσα, τ τυπούσης.

τὸ τυπών, ἔ τυπόντ.

*Futurum primum.*

ὁ τυφών, ἔ τυφόντ, *verberaturus.*

ἡ τυφύσα, τ τυφύσης.

τὸ τυφόν, ἔ τυφόντ.

*Futurum secundum.*

ὁ τυπών, ἔ τυπέντ, *idem.*

ἡ τυπέσα, τ τυπέσης.

τὸ τυπέν, ἔ τυπέντ.

Aoristus secundus acuitur, τυπών, secundum futurum circumflectitur, τυπών.

Participia masculina & neutra pertinent ad quintam, feminina ad secundam declinationem simplicium.

## QUOMODO PARTICIPIA ACTIVA Latine sint reddenda.

**O**Mne tempus apud Græcos suum habet participiū, non item apud Latinos. Hinc multa non nisi periphrasi adhibita, Latine exprimere possumus. Licet enim præsens & imperfectum ὁ τῶν τῶν, recte interpretemur per præsens Latinum, *verberans*, quod item imperfecti significat. onem habet: & similiter futurum primum & secundum, per futurum Latinum, tamen præteritum & Aoristos necessitate circumloqui debemus: ὁ τετυφώς, ὁ τυφάς, ὁ τυπώς, qui *verberavit*, vel qui *verberasti*, vel qui *verberavit*, per omnes calus & personas, prout locus & sententiae ratio exigit.

Interdum substituitur nomen, τετυφώς, *percussor*, *verbera-*

## DE INDICATIVO.

*berator.* Interdum & quidem frequenter & eleganter per participium passivum vim Aoristi & praeteriti exprimitur, *τύψας λίθον ὄρον τὸ πύρ*, percussit lapide inveni ignem, vel cum lapidem percussit, vel cum percussisset lapidem, vel alio simili modo.

Quorundam significationem ad verbum reddimus per participia praeterita verbum undeponendi vel communi, *ὁ κλέψας, ὁ κεκλοφώς, furatus; λαλήσας, λελαλήκως, locutus; ἡγαυήσας, osculatus.*

Interpretantur nonnulli praeterita etiam & Aoristos per praesens Latinum; hoc licet nonnulla si recte esset, haud tamen semper est licitum, cum ut sunt a praesenti distincta tempora, ita quoque distinctas significationes habeant. Est autem participiorum creber usus apud Graecos, & quod nos nonnulli locis verborum ambiguis significamus, illi si bene et eleganter per participium effecerunt.

Dialectos porro eisdem admittunt participia quas declinationes quibus declinantur. Et propterea Dorici & Aeoles pro *τύψας, τύψας*, dicunt.

## INDICATIVI VERBI PASSIVI praesens.

Sing. *τύπτομαι, τύπῃ, τύπεται*, verberor.

Dual. *τύπμεθον, τύπεσθον, τύπεσθον.*

Plur. *τύπμεθα, τύπεσθε, τύπονται.*

Secunda persona passivi praesentis & futuri definit in *η, τύπῃ, τυθήσῃ, τυπήσῃ, πετύψῃ.*

Excipe primo *βήλουμαι, βήλει*, volo, oidei, oidei, *puto, ὀφθαίμαι, ὀφθαί*, videbo, ab *ὀπθαίμαι*, quae secundam personam in eis habent more Attico.

Excipe secundo verba nonnulla Barytona, quae in praesenti vel futuro habent terminationem praeteriti perfecti in *σαι, καυχάσαι, καυχῶμαι, glorior, καυχᾶσαι, καυχᾶσθαι*, pro *καυχᾶν, καυχᾶν*.

# VERBI PASSIVI

καυχῶ. ὀδυρόμαι, ὀδυάσθαι, ὀδυάσθαι, cruciari,  
apud Æschylum, & in futuro φάγμαι, φάγεσθαι,  
comedes, pro φάγη.

## DE DIALECTIS.

Secunda persona singularis Ionice ex. τινεαι, τύππει,  
τυφθήσαι, τυπήσαι, τυτύφειαι. formant en in Iones se-  
cund in pers. nam a tertia abiato τ, τυτύπται, τύππει, τυ-  
φθῆνται, τυφθήσαι.

Prima pluralis Ionice finitur in μεθα, τυτύμεθα, id-  
que non tantum in presenti, sed in omnibus temporibus,  
in μεθα: Æolice in μεθε vel μεθεν, τυτόμεθε vel τυτόμε-  
θεν.

## Imperfectum.

Sing. ἐτυπόμεν, ἐτύπες, ἐτύπετο, verberabar.

Dual. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθω.

Plur. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

## DIALECTI.

Secunda persona Ionice in εο desinit, à tertia ἐτύπετο,  
abiato τ, ἐτύπετο.

## Præteritum perfectum.

S. τέτυμαι, τέτυφαι, τέτυπται, verberatus sum vel  
fui.

D. πέτυμεθον, πέτυφον, τέτυφον.

P. πέτυμεθα, τέτυφε, πετυμύσοις.

Fit ab activo extrema syllaba aut litera in  
μαι conuersa.

Secunda persona exit in σαι, actu scilicet aut  
potestate. Actu, vt κέκεμαι, iudicatus sum, κέκρι-  
σαι, iudicatus es.

Potestate & valore, vt τέτυφαι, λέλεξαι. Nam  
φ & ξ valent etiam σ.

Excipitur præteritū μέμνημαι, meminī, quod  
I 3 in se-



in secunda persona habet terminationem praesentis μέμνη. Licet etiam legatur μέμνησται. Tertia persona exit in ται.

DE FORMATIONE PRAETERITI  
*primae coniugationis.*

In prima coniugatione mutatur φω actiui in μμαι, τέτυφα, τέτυμμαι: γέγραφα, γέγραμμαι.

In secunda & tertia singulari est ω tenuis actui vel potestate. Actui, τέτυπαι; potestate, τέτυψαι. Nam ψ valet ωσ.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis, fiunt in omni coniugatione Barytona, à tertia singulari mutatis tenuibus in aspiratas, & αι in or vel ε, τέτυπαι, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertiam pluralem circumloquimur per participium praeteriti, & verbum substantiuum εἰμι, quoties tertia singularis non desinit in ται purum, τέτυπαι, τετυμμένοι εἰσι. Cum vero ται purum fuerit, tunc fit tertia pluralis sine circumlocutione interponendo ante ται, νενέμνηται, νενέμνηται, distributi sunt: κέκερται, κέκερανται, iudicati sunt.

DIALECTI PRAETERITI.

EX tertiis singularibus formant Iones tertias plurales, posito ante ται, vocali α, & praecedentem tenuem mutando in aspiratam.

τέτυπται,

πτόφαται,

verberati sunt;

λέλεκται,

λάλεχται,

dicti sunt.

τίτακται,

τίταχται,

ordinati sunt.

In tertia & quarta coniugatione mutatur σ in charactisticam praeteriti medi, πέπλησται à πληῖω, πεπλήσθην, imple-

# VERBI PASSIVI 135

impleri sunt, *πρέσβην ἀφ' ἑω, πρέσβηται, locuti sunt, ἦται ab ἄδῳ, ἦδῳται, cantati sunt.*

In quinta coniugatione tantum interponitur α reliquis omnibus integris.

ἄλῃται,	ἑάλῃται,	cantati sunt.
ἰσάρεται,	ἰσάρεται,	sati sunt.
ἑφῆρεται,	ἑφῆρεται ἀφ' ἑω, corrupti sunt.	

In sexta coniugatione ponitur α ante ται prius, & longa corripitur.

πιφίληται,	πιφιλάται,	amati sunt.
δεδήλωται,	δεδηλόται,	manifestati sunt.
πίθηται,	πιθιάται,	posse sunt.

Si vero sit anceps, hoc ipso censetur brevius.

αἶνται,	αἶνται,	tracti sunt.
κεκλίται,	κεκλιάται,	reclinati sunt.

Quædam tamen vocalem longam vel diphthongum retineant *διδυίαται, diuisi sunt, βιβληαται, tacti sunt.* Et in plusquamperfecto, *βιβληατο, κεκλώατο, irati sunt.*

## EXEMPLVM PRÆTERITI PASSIVI sui secundæ coniugationis.

Sing. *λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, dictus sum.*

Dual. *λελέγετον, λέλεχτον, λέλεχτον.*

Plur. *λελέγεσθε, λέλεχθε, λελεγμένοι εισί.*

Formatur à voce actiua mutando χ in γμαι, λέλεχα, λέλεγμαι.

Dissyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ in Attico præterito mutant ε in ο, hic reperiunt suum, ε, κλέπω, furor, κέλοφα, κέλεμμαι, inuenitur etiam κέλαμμαι, furto ablati sum.

Quæ ῥε habent cum aliqua consonante vertunt ε in α, σρέφω, verro, έρεφα, έραμμαι, versus sum, τέρεφα, τέρεμμαι, nutritus sum, βρέχω, rigo, βέρεχα, βέρεγμαι, rigatus.

136 DE INDICATIVO.

EXEMPLVM TERTIAE CONIUGATIONIS.

S. πείσθμαι, πείσθῃ, πείσθῃ, *persuassus sum.*

D. πεπίσμεθον, πέπιδον, πέπιδον.

P. πεπίσμεθα, πέπιδε, πεπιδμένοι εἰσί.

Formatur à πείθω, πείθω, *persuadeo*, καὶ vertendo in μαι & interposito σ.

EXEMPLA QUARTAE CONIUGATIONIS,

S. ὠρύγμαι, ὠρύξαι, ὠρυκτω, *fossus sum.*

D. ὠρύγμεθον, ὠρυχθον, ὠρυχθον.

P. ὠρύγμεθα, ὠρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

S. πέφρασμαι, πέφρασθῃ, πέφρασθῃ, *dictus sum.*

D. πεφράγμεθον, πέφραδον, πέφραδον.

P. πεφράγμεθα, πέφραδε, πεφραμένοι εἰσί.

Sicut in actiua voce quædam verba huius coniugationis sequuntur secundam, quædam vero tertiam, ita etiam in voce passiva.

EXEMPLA QUINTAE CONIUGATIONIS.

S. ἐψάλμαι, ἐψάλῃ, ἐψάλτω, *cantatus sum.*

D. ἐψάλμεθον, ἐψάλθον, ἐψάλθον.

P. ἐψάλμεθα, ἐψάλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

S. ἐσπάρμαι, ἐσπάρῃ, ἐσπάρτω, *satus sum*, à σπείρω.

D. ἐσπάρμεθον, ἐσπάρθον, ἐσπάρθον.

P. ἐσπάρμεθα, ἐσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Vt in actiuo præterito, ita & hic seruantur immutabiles λ & ρ. Quæ vero in actiuo nascuntur ad ν, aut illud omnino abiciunt, hic idem faciunt,

faciunt, ut in his exemplis vides.

S. νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται, à νέμω, distribuo.

D. νενεμήμεθον, νενεμήθεον, νενεμήθοον.

P. νενεμήμεθα, νενεμήθετε, νενεμήνται.

Sic πετέμημαι: à τέμνω, secō. βεβρέμημαι, à βρέμω, fremo: δεδέμημαι, à δέμω, adifico.

S. κέκελμαι, κέκελσαι, κέκελται, à κείνω, iudico.

D. κέκελμεθον, κέκελοθον, κέκελοθον.

P. κέκελμεθα, κέκελοθετε, κέκελνται.

Sic εκταίμαι, εκταίμαι, interfectus sum, à κτείνω: τέθνημαι, τέθνηται, à θύνω, feror impetu, quæ præsentis abiiciunt.

Quorum actiuum exit in γκα, illa formant passiuum in μμαι, φαίνω, ostendo, appareo, πέφαμαι, πέφανται, πέφανται. Attici hæc præterita formant perσμαι, μαινώ, maculo, μεμίαγα, μεμίασμαι: μολύνω, contamino, μεμόλυσμαι, πέφασμαι. Hinc φάσμα, spectrum.

### EXEMPLA SEXTAE CONIUGATIONIS.

S. ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσαι, auditus sum.

D. ἤκούσμεθον, ἤκουθοον, ἤκουθοον.

P. ἤκούσμεθα, ἤκουθετε, ἤκουσμίνοι εἰσι.

S. πετόξωμαι, πετόξωσαι, πετόξωται.

D. πετόξωμεθον, πετόξωθοον, πετόξωθοον.

P. πετόξωμεθα, πετόξωθετε, πετόξωνται.

Coniugatio interdum habet σ in singulari, interdum non habet, ut patet in allatis exemplis: quæ autem id habeant, quæ non, vssus docebit.

*Præteritum plusquamperfectum.*

Sing. ἐπετόμην, ἐτέτοψο, ἐτέτοπτο, verberatus erā  
vel fueram.

Dual. ἐπετόμεθον, ἐτέτοφθον, ἐπετόφθην.

Plur. ἐπετόμεθα, ἐτέτοφθε, πετομήσθαι ἤσων.

Tertia pluralis exit in ντο, si singularis designat in το purum, ut supra de præterito diximus: ἐκέκλετο, ἐκέκλεντο, indicati erant: ἐπετόξωτο, ἐπετόξοντο, iaculis petiti sunt, ἀπετόξω, iaculor.

## DIALECTI PLUSQUAMPERFECTI.

Eodem modo formant Iones & Poetæ in hoc tempore tertias plurales, quo supra in præterito: βεβλήθησθαι seu βεβλήθησθαι ἀβέβλω, iacio, κεκλώσθαι, irati sunt, ἀκλώω, irascor.

*Aoristus primus.*

S. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, verberatus sum.

D. ἐτύφθητον, ἐτύφθητων.

P. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatur à tertia persona singulari præteriti passivi mutatis αι in ην, & tenuibus in aspiratas, assumptoq; imperfecti augmento, τέτοπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην: πέπυσμαι, ἐπέσθην. Nam σ præteriti hic quoq; servatur.

Excipe ἐσώθην servatus sum, ἀσέσωσται, σώσομαι, servor.

At in his duobus ἐμνήσθην, recordatus sum, ἐρρώσθην, convalui, confirmatus sum, adsciscitur σ, cum in præterito, μέμνηται, ἐρρώται, nō inueniatur, ἐγνώσθην cognitus sum, regulariter fit ἀγνώσθην, ἐγνώσθην, ἐγνώσθην. Sic ἐδιδάσθην seu ἡδιδάσθην.



δυνάσθην, potui, valui, à δυνάσω, ἐδυνήσθην vero, seu ἡδυνήσθην, à δυνάω, δυνήσω.

Penultima huius temporis eadem est cum perfecto, ἐτίφθην.

Excipe ὄψομαι, ὄρέσθην, inuentus sum. ἐπύνημαι, ἐπυνήσθην, laudatus sum, ab ἐπυνέω. Et αἰδέομαι, εἰργο, tollo, cum cōpositis, καθήγομαι, καθήγεσθην, destructus sum: ἀφήγομαι, ἀφῄεσθην, ablatus sum, sic ἐπέστην & ἐπρήσθην, dictus sum, ab ἐστήμαι, ab inusitato ἔω, dico. Excipitur etiā ἐτέσθην à perfecto, τέθημαι, τέθηται, τέθειται. Hic quoq; illa, quæ in præterito uerberantur in α, suum ε reperunt, ἐσπαύμαι, ἐσπέφθην, versus sum, à σπέφω: τέτραμαι, ἐτέφθην, nutritus sum, à τέφω.

## ANNOTATIO.

Aoristi prædicti formari possunt sine exceptione à verbis in μι, ut διέσθην, ab ἔθημι, præteritum, ἔθημαι. sic ἐπυνήσθην, ab ἐπυνήμι, ἐπύνημαι, ἐπύνηται, licet hoc ipsū etiam sit præteritum passiuum circumflexum, cum ἀνέστω & ἀνέστη habeat in futuro. sic ἔχυσθην, habitus sum, ab ἔχηναι, ἔχισται, ἔχισται.

## DIALECTI AORISTI PRIMI.

Tertia pluralis Bæotice & Æolice, ἐπύθη, & in Aoristo secundo, ἐπύπην.

Verba in ναι, quæ in præterito abieciabant, hic illud Poëtice recipiunt, ἐκλινέσθην, ἐκλινέσθην, pro ἐκλινέσθην, ἐκλινέσθην, ἀκλινόω, inclino, & κείνω iudico. sic in participio ὁ κείνους, indicatus. Et à πνέω, spiro, quamuis non desinat in ναι, sit ἐπνέσθην, & sine augmento πνέσθην, πνέσθης.

## Aoristus secundus.

Σ. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, verberatus fui.

D. ἐτύ-

D. ἐτύπητον, ἐτυπήτω

P. ἐτύπημην, ἐτύπητε, ἐτύπησιν.

Formatur ab actiuo mutato ον in λω, ἐτυπον,  
ἐτύπλω: ἔλεγον, ἔλέγλω, *dictus sum*.

*Futurum primum.*

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ τυφθήσεται *verberabor*.

D. τυφθήσόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον.

P. τυφθήσμεθα, τυφθήσεθε, τυφθήσονται.

Formatur à primo Aoristo ablato augmento, ἐτύφθην, τυφθήσμαι: ἔλεχθην λεχθήσομαι,  
*dicar*: ὠρύχθην, ὠρυχθήσομαι, *sodiar*.

*Futurum secundum.*

S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *verberabor*.

D. τυπήσόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.

P. τυπήσμεθα, τυπήσεθε, τυπήσονται.

Formatur ab Aoristo secundo ablato augmento; ἐτύπην, τυπήσμαι, ἔλεγην, λεγήσομαι, *dicar*.

*Paulò post futurum.*

S. πετύφομαι, πετύφῃ, πετύφεται, *mox verberabor*.

D. πετύφόμεθον, πετύφεσθον, πετύφεσθον.

P. πετύφμεθα, πετύφεθε, πετύφονται.

# ANNO TATIO.

Carent Latini hoc tempore, quod μετ' ὀλίγον μέλλω, id est, paulo post futurum Græci nominant, quo tunc utimur, cum actionem iam iam instare significamus, πετύφομαι, paulo post *verberabor*.

Formatur a secunda præteriti passivi interposito ομι: πύπην, πετύφομαι, λέλεξαν, λελιξομαι: κέκλειπαι, κέκλεισμαι: seruant augmentum præteriti in omni modo

IMPE-

DE IMPERATIVIS.

141

IMPERATIVVS.

*Præfens & imperfectum.*

S. τύπτου, τυπέσθω, verberare vel verberator.

D. τύπτεσθον, τυπέσθων.

P. τύπτεσθε, τυπέσθων.

Ionice τύπτε, Dorice τύπε, tertia pluralis Attice, τυπέσθων.

*Perfectum & plusquamperfectum.*

S. τέτυψο, τετύφθω, verberare vel verberatus esto.

D. τέτυφθον, τετύφθων.

P. τέτυφθε, τετύφθων.

Secunda persona huius temporis fit à secunda præteriti indicativi, τέτυψαι, τετύψο, γεγεσθαι, γεγεσθω.

Tertia fit à tertia duali eiusdem præteriti: τέτυφθον, τετύφθω: γεγεσθον, γεγεσθω.

*Aoristus primus.*

S. τίψθι, τυψήτω, verberare vel verberator.

D. τυψήτον, τυψήτων.

P. τίψθιτε, τυψήτων.

*Aoristus secundus.*

Sing. τύπηθι, τυπήτω.

D. τυπήτον, τυπήτων.

P. τύπητε, τυπήτων.

DE SIGNIFICATIONE HORVM  
temporum.

Præteritum passivum & Aoristos primos Imperativi circa ille qui moritur ut videtur si in verbo quod substat non, πίνω, πίνω verberatus esto: πίνω, πίνω, verberatus sit. Videntur autem hæc tempora antiqua-  
do si

do significare præsens. Vt si quis percutiendo dicat: *verberatus esto*, nihil aliud censetur dicere, quam *τύπτω, verberare vel verberator tu.*

Aliquando videntur significare præteritum quasi eam quadam concessione & permissione, *πύφτω, τυφίτω, verberatus esto*, seu *verberatus sis*. Quid ego moror? sic *κεκοσμήσω, ornatus sis vel esto*, quasi dicas: *Quid ad me? sis ornatus hic vel ille*: quamvis etiam futurum interdum in hac ipsa concessione significetur, vt si quis audiens alterum ornatum in magnis honoribus addat, *κεκοσμήσω, ornatus sis*, nihil aliud profecto dicit, quam *οικνεύει*. Sicut & is qui dicit, *ἡλάθῃ, placatus esto*, futurum innuit, nempe *placabis*.

Interdum significant hæc tempora futurum, sed cuni respectu ad præteritum, *κεκοσμήσω ὅτι πύφω, ornetur equus, κεκλεισθήσω πύλη, clausa sit porta*. Hæc Imperatiua sunt non tantum terminatione, sed etiam sententia, hoc enim imperatur. Cura vt hoc vel illo tempore futuro verum sit dicere equum esse ornatum, portam clausam aut apertam. Vtrum autem illa verba, quibus Græci in peroratione vtuntur, imperatiui sint, modi, h sicut sensum, vt *ὅτι ἰσχυρὸν ἔστιν τοσούτα εἶρησθαι, de substantia hæc dicta sunt* & similia, merito dubitat Emmanuel. V. datur autem eadem esse illorum ratio, quæ aliorum verborum in Imperatiuo concessionem aut permissionem significantiū. Licet enim Imperatiua sint, si syllabas tantum & terminationem consideremus, non significant tamen imperiū, sed vel concessionem vel voluntatem; Perinde enim est, ac si quis diceret: *Hæc volui de substantia dicere*.

Quando igitur in auctore aliquo verbum huiusmodi interpretandum occurrit, videndum est diligenter, quænam nouorem subiectam habeat, vt conuenienter Latine exprimatur.

## OPTATIVVS.

*Præsens & imperfectum.*

*Σ. εἴθε τοσούτω, τίνιστω, τῷ ποτῷ, utinam verberarer.*

Dual.





*Aoristus primus.*

S. εἴτε τυφθεῖλω, τυφθεῖας, τυφθεῖν, vtinam verberatus sim vel fuerim.

Π. τι φθίγγον, τι φθίγγων.

Ρ. τι φθείημε, τι φθείητε, τι φθείησιν.

*Aoristus secundus.*

S. εἶθε τυπέλω, τυπέης, τυπέη, idem.

Ι. τυπειν τον τυπη'των.

Ρ. τυ πείημε, τυ πείητε, τυ πείησιν.

Prima pluralis in  $\mu\epsilon\lambda\upsilon$  contrahitur:  $\pi\phi\tau\epsilon\iota\mu$ ,  $\pi\phi\tau\epsilon\iota\mu\epsilon\lambda\upsilon$ ,  $\pi\tau\epsilon\iota\mu\epsilon\lambda\upsilon$ ,  $\pi\tau\epsilon\iota\mu\epsilon\lambda\upsilon$ ,  $\tau\epsilon\iota\mu\epsilon\lambda\upsilon$ ,  $\tau\epsilon\iota\mu\epsilon\lambda\upsilon$ , à  $\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota, \rho\omicron\sigma\omicron$ .

Hinc tertia pluralis τυθεῖεν, τυπέειν, πιθεῖεν,  
θεῖεν, pro τυθεῖσιν, τυπέεισιν, πιθεῖσιν, θεῖσιν.

*Futurum primum.*

S. εἴτε τυφλῶσι, τυφλῶσι, τυφλῶσι, utinam  
verberer.

D. τυφλῶσι μόνον. τυφλῶσι οὖν, τυφλῶσι δ' ἰω.

Ρ. πϕ θησιμεθα, πϕ θησιοσθε, πϕ θήσιντο.

*Futurum secundum.*

S. εἴτε πιστοῖς μὲν, τοῖς πᾶσι, τοῖς πᾶσι τοῖς.

Δ. τυπισίμετον, τυπίσιον, τυπισίον.

Р. τυπισίμεθα, τυπήσιοθε, τυπήσιντο.

*Paulò pòst futurum.*

S. εἴτε πετυφούμην, πετύφω, πετύφωτο.

Β. πετυφούμετον, πετυφούμεθον, πετυφούθην.

Ρ. πετυφοίμεθα, πετύφοιοθε, πετύφοιντο.

## DIALECTI OPTATIVI.

**S**icut à perfect & plusquamperfecto Indicativi Poete  
& Iones inus quas à personas ternas plurals numeri  
formantur ita etiam ab Optativi passivi & medi passivis  
ternis

# DE CONIUNCTIVO.

145

tertiis singularibus suas plurales deducunt: interposita ante & ut in his exemplis vides:

Personæ cō- munes sin- gulares.	{	Ionicæ plurales.	{	τύπτειτο.
				τυφθήσεται.
				τυπήσεται.
				τυπείσεται.
				τυψάσεται.
				τυπιάσεται.

Sic etiam in Indicativo quorundam verborum, *έαται, sedent, pro ήνται, έωτο, έωτο, sedebant.*

## CONIUNCTIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

Sing. *έάν τύπῃμαι, τύπῃ, τύπῃται, si verberer vel verberarer.*

Dual. *τυπώμεθον, τύπῃθε, τύπῃσθον.*

Plur. *τυπώμεθα, τύπῃθε, τύπῃνται.*

*Perfectum & plusquamperfectum.*

S. *έάν τετυμῃῃ, ὦ, ῃς, ῃ, si verberatus sim vel essem.*

D. *τετυμῃῃω, ῃτον, ῃτον.*

P. *πτετυμῃῃοι, ὦμεν, ῃτε, ὦτε.*

## ANNOTATIO.

Verba quæ quorundam iudicio, in optatiui præterito circumlocutione non indigent, illa neq; hic per participium & verbum substantium efferuntur, vñ vides in hoc paradigmate.

S. *έάν νεκρωῃμαι, νεκρῃῃ, νεκρῃται.*

D. *νεκρωῃμεθον, νεκρῃθε, νεκρῃσθον.*

P. *νεκρωῃμεθα, νεκρῃθε, νεκρῃνται.*

Id quod etiam si in verbis circumflexis, vt suo loco constabit. Sic *έα τιμῃμαι, έα τιμῃ, τιμῃμαι, τεθῃμαι.* Mutant enim vocalem vel diphthongum *με* antecedentem in *ο* circumflexum.

K

Aoti-

## Aoristus primus.

Σ. ἐάν ἴυφθῶ, ἴυφθῆς, ἴυφθῇ, si verberatus sim vel fuerim, vel ero.

D. ἴυφθῆτον, τυφθῆτον.

P. ἴυφθῶμεν, ἴυφθῆτε, ἴυφθῶσι.

## Aoristus secundus.

Sing. ἐάν ἴυπῶ, ἴυπῆς, ἴυπῇ.

Dual. ἴυπῆτον, ἴυπῆτον.

Plur. ἴυπῶμεν, ἴυπῆτε, ἴυπῶσι.

## INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, ἴυπεσθαι, verberari.

Perfectum & plusquamperfectum, τεύφθαι, verberatum esse vel fuisse.

Formatur à secunda persona plurali perfecti indicatiui τέτυφθε, τεύφθαι; κέκασθε, κέκρισθαι; λέλεχθε, λέλέχθαι.

Aoristus primus, ἴυφθῆναι, verberatum esse.

Aoristus secundus, ἴυπῆσαι, idem.

Futurum primum, ἴυφθήσεται, verberatum iri.

Futurum secundum, ἴυπήσεται, idem.

Paulò post futurum, τεύφθεσθαι, mox verberatum iri.

## PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ ἴυπτόμενος, ὁ τεύπτομενος, qui verberatur vel verberabatur.

ἡ ἴυπιόμενη, ἡ τεύπιόμενη.

τὸ ἴυπιόμενον, τὸ τεύπιόμενον.

Latini carent participio passivo praesentis temporis, propterea ad verbum nequeunt hoc participium interpretari.

*Perfectum & plusquamperfectum.*

ὁ τετυμμένος, & τετυμμένος, verberatus.

ἡ τετυμμένη, & τετυμμένης, verberata.

τὸ τετυμμένον, & τετυμμένον, verberatum.

*Aoristus primus.*

ὁ τυφθεῖς, & τυφθέντ', verberatus.

ἡ τυφθεῖσα, & τυφθείσης.

τὸ τυφθέν, & τυφθέντ'.

*Aoristus secundus.*

ὁ τυπείς, & τυπέντ', idem.

ἡ τυπείσα, & τυπείσης.

τὸ τυπέν, & τυπέντ'.

*Futurum primum.*

ὁ τυφθόμενος, & τυφθόμενος, verberandus.

ἡ τυφθομένη, & τυφθομένης, verberanda.

τὸ τυφθόμενον, & τυφθόμενον, verberandum.

*Futurum secundum.*

ὁ τυπησόμενος, & τυπησόμενος, idem.

ἡ τυπησομένη, & τυπησομένης.

τὸ τυπησόμενον, & τυπησόμενον.

*Pauld post Futurum.*

ὁ τετυφόμενος, & τετυφόμενος, mox verberandus.

ἡ τετυφομένη, & τετυφομένης.

τὸ τετυφόμενον, & τετυφόμενον.

Admittunt participia easdem dialectos, quas declinationes, quibus inflectuntur.

DE VERBO  
VERBUM MEDIVM.

Verbum medium illud dicitur, quod partim passivam, partim activam habet terminationem, quo fit ut inter duo illa extrema, recte constituatur medium, quandoquidem cum utroq; aliquid commune obtinet.

Passivam terminationem habet in præsenti & imperfecto (quæ tempora voce idem prorsus sunt ac verbum passivum *τύπτομαι*, ἐτυπτόμην,) & in duobus Aoristis & futuris omnium modorum: ἐτύφην, ἐτύφην, τύφομαι, τυπύμαι.

Activam terminationem habet in perfecto & plusquamperfecto omnium quoq; modorum, πέτυπα, ἐτετύπην.

## A N N O T A T I O.

Hæc verba non dicuntur media propter significationem quam vbiuis & in quolibet tempore active vel passive, ut otio usurpant, accipi possint, more communium omnium apud Latinos; sed quæ saltem nonnulla & in quibusdam temporibus utramq; significationem admittant: βιάζομαι γὰρ φίλον, cogo vel violo amicum, βιάζομαι ἑαυτὸν γὰρ φίλον, cogor vel violor ab amico, ἀγχομαι, duco & ducor, γράφομαι, scribo & scribor.

Præteritum autem plusquamperfectum *πέτυπα*, & Aoristum *ἐτετύπην*, aut Futurum *τύφομαι*, quis passivè vel usurpare vel interpretari audeat? Scio esse verba alia quæ passivè in præterito medio, Aoristo & futuro significent: *ἐτίκα ἀτίκα*, contabui: *οἶσιν* *οἶσιν* *οἶσιν*, computavi: *πύπην* *πύπην* *πύπην*, concurreni, cœlivi: *μερηνά* *μερηνά* *μερηνά*, animum: *οἰωλά* *οἰωλά* *οἰωλά*, peris & similia, sed hæc & alia huius generis sunt *αἰσπύθηκα*, dicit, per seipsū, seu per passionem significantiā quacunque velibet forma & inflexione. Et si hæc significationem præteriti



perfecti & aliorum temporum redderent ambiguum, nihil obstaret, quo minus diceremus verba quatuor coniugationis actiua, verb. gratia, apud Latinos habere significationem actiuam & passiuam. Nam pereo, insanio, & alia huiusmodi significant passionem in omnibus temporibus, sicut & hæc in aliis coniugationibus: *computui, coalui, contabui, indurui, occallui*. Imo ipsa quoque vox actiua apud Græcos passiuæ significationis non raro fieret, cum *παω*, verb. gratia, absolute & intrinsece posita nihil aliud significat in quacunque coniugatione, nisi contabescere, quod certe passio quædam est.

Quod si verba aliqua reperiantur, quæ cum non sint *αὐτοπαθη*, reuera tamen passiuæ usurpantur in aliquo ex prædictis temporibus verb. mediæ, vt *διεφθορα* à *ἀφθί-  
γω*, corrupti vel corruptus sum: *ἐῖσα* à *ῥύπτω*, ruptus sum, *διέρωγα*, disruptus sum: *ἡφύμην*, nuriar, à *τέφω*, ἀφαιρήσασθαι, tollere: *ἐκοσμήσατο*, ornatus est: & similia, id per enallagen fieri putandum est. Sicut etiam apud Latinos, *mutatus* pro *mutatus* est: quod non raro in ipso verbo actiuo accidit apud Græcos, *μετέβαλον*, *mutatus* est, *translatu* est: pro *μετεβλήθη*.

Actiua igitur significatio tribuenda est verbis mediis, in præteritis, Aoristis & futuris. Et actiuæ quoque interpretanda sunt, nisi locutio figurata aliud suadeat.

### PARADIGMA VERBI MEDII.

Præsens & Imperfectum omnino conueniunt cum passiuo, vt supra dictum est.

#### Præteritum perfectum,

S. *τέτυπκε, τέτυπας, τέτυπε*, verberaui.

D. *τέτύπκεν, τέτυπκεν*.

P. *τέτύπκεμ, τέτυπατε, τέτυκσι*.

Fit à perfecto verbi actiui, substituta characteristicæ Aoristi secundæ actiui, in locum characteristicæ præteriti actiui, *τετυφα, τέτυπα, τέτυ-  
χα*.

χα, λέλεχα, dixi, πέπληχα, ἀπλήσω, percutio, πέπληγα, πέφρακα, dixi, ἀφράζω, πέφραδα.

Sic βλάπτω, nocuo, ἐβλαβον, βέβλαβα. καλύπτω, ἐκάλυβον, κενάλυβα, τεγο. κρύπτω, ἐκρυβον, κέκρυβα, abscondo. Servatur enim characteristica Aoristi secundi actiui, ut in his; τέθαφα, ἀθάπτω, sepelio; ἔθαφα, ἀσκάπτω, fodio, βέβαφα, ἀβάπτω, tingo.

In sexta coniugatione characteristica huius præteriti est characteristica actiui præsentis, nisi peculiaris aliqua mutatio interueniat, ἤκουα ab ἀκούω, audio; λῶω, λέλυα, soluo, quāvis nōnquam incidat cum characteristica Aoristi secundi, ut fit in verbo λύνω.

In verbis primæ & secundæ coniugationis, quorum characteristica est φ vel χ, idē est medium præteritum & actiuum, cum sint eadem figuratiuæ talium verborum in Aoristo secundo, & præterito actiuo: γράφω, scribo, ἔγραφον, γέγραφα, actiuum & mediū: τέυχω, ἔτευχχα, in utroq; præterito, in Aoristo secundo, ἐτευχον, attero, absumo.

### DE PENULTIMA PRAETERITI

#### Medii.

Penultima eadem est, quæ in actiōe, τέτυφα, τέτυπα.

Excipe dissyllaba, quæ in futuro habēt ε, mutāt. n. illud hic in ο, in omni cōiugatione barytona, τέεπω, verto, τέεψω, ἑτέροπα: λέξω, dico, λέξω, λέλορα; στείρω, sero, σπερῶ, ἔσπορα; μύω, waneo, μύω, μέμονα. Sic ἑτομα ἀἑμνω, scro, scindo, τέπελα, fi-

# MEDIO.

151

λα, *ῥιπινί*, & μέμελα seu μέμηλα, *curavi*, forman-  
tur, à πλέω, & μελέω, ac proinde nihil mutant.

Excipe secundo quæ in futuro habent ει, mu-  
tant enim illud in οι: πείθω, πείσω, πέποιθα, per-  
suadeo: εἰδω, σκίο, οἶδα, σκίει. A præsentis seruatür  
interdum: φαίω, cano, ἐφαλκα, ἐφαλα.

Interdum vertitur in η: θάω, πέθαλα, πέθη-  
λα, *germino*.

Diphthongus α præsentis mutatur in η, φαί-  
νω, πείθω, ostendo, appareo. Sic δέδωκα & κέκχα, ἀ-  
δαίω, diuido, & καίω, comburo. Sic μαίω, maculo,  
μεμίνηκα. Neq; enim valet hæc regula tantum in  
dissyllabis.

## Plusquamperfectum.

S. ἐτετύπην, ἐτετύπης, ἐτετύπη, *verberaueram*.

D. ἐτετύπην, ἐτέτυπέν.

P. ἐτετύπημι, ἐτετύπητε, ἐτετύπων.

Fit à plusquamperfecto actiui.

## Aoristus primus.

S. ἐτύφαμι, ἐτύφατο, *verberavi*.

D. ἐτύφαμεθον, ἐτύφασθον, ἐτύφασθην.

P. ἐτύφασθε, ἐτύφασθε, ἐτύφαντο.

Fit ab Aoristo primo actiuo, addito μέω, ἐ-  
τύφα, ἐτύφαμι.

Dorice exit secunda persona singularis in  
ασι: ἐτύφασι. Et apud Syracusanos, in α, ἐτύφα.

## Aoristus secundus.

S. ἐτύπόμεν, ἐτύπευ, ἐτύπετο, *verberavi*.

D. ἐτύπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτύπεσθην.

P. ἐτύπόμεθα, ἐτύποθε, ἐτύποντο.

Fit ab actiuo mutando *ον* in *ομω*: ἐτύπον, ἐτύπομω.

## DE CONTRACTIONIBVS quorundam temporum.

In verbis passiuis, eorumq; participiis, & in aliis quodae saepe fit syncope, carminis vel maioris elegantiæ causa, sed ται pro σεύεται, sed το pro ἐσεύετο, à σεύομαι, *promitto*, *assenero*, *firmiter*, ἰπώετο, pro ἐπείλετο, erat: ἀνώχθη, pro αἰώχθη, *aperire*, & in Aoristis passiuis tertia plurali: ἤρεοθεν, pro ἡρέεσθων, *excitati sunt*: ἐκόσμηθεν, pro ἐκόσμηθων, *ornati sunt*. Sunt tamen qui velint nō esse syncopen, sed Dialectum Boeoticam; Boeotos enim à prima singulari in Aoristis passiuis indicatiui modi formare tertiam pluralem, η in ε, & accentu retracto: ἐκόσμηθην, ἐκόσμηθεν. Repetitur etiam syncopē in participiis, ἀλόμεν, pro ἀλλόμεν, *saluens*, ἀγόμεν, pro ἀρόμεν, *apius*: quod similiter in aliis multis aliorum temporum accidit, maxime in Aoristo primo & secundo verbi medii: δόξαμην, ἐνυένην, δέξαμην, δέξαμην, ἐπεσάμην, ἐπεσάμην, ἐμι, πεσάμην, pro πεσάσάμην, nisi quis dicat hæc non esse contracta, sed legitime formari à verbo πεσάμεν, secundæ coniugationis verborum in *μι*, χληνέσας, χληνέας, pro ἐχληνέας, seu ἐχληνέσας, *natus est*. Sic ἔχρητο, pro ἐχρήνετο, ab ἐχρόμεν, *passus sum*.

### Futurum primum.

Sing. τύφομαι, τύφη, τύφεται, *verberabo*.

Dual. τυφόμεθον, τυφέσθον, τυφέσθον.

Plur. τυφόμεθα, τυφέσθε, τυφόνται.

Formatur ab actiuo futuro primo, mutato ω in ομαι, τύφω, τύφομαι. 2 hui.

### Futurum secundum.

S. τυπῆμαι, τυπή, τυπέται, *verberabo*.

D. τυπόμεθον, τυπέσθον, τυπέσθον.

P. τυ-

Ρ. τυπαμεθα, τυπεσθε, τυπουνται.

Fit à futuro secundo actiuo, ὃ circumflexum  
vertendo in ἔμαι, τυπῶ, τυπῆμαι.

Hinc in quinta coniugatione primū quoq;  
futurum medium circumflectitur per omnes  
modos, cum circumflectatur primum vocis a-  
ctiuæ per omnes modos: αἰεῖρω, αἰεῖρῶ, αἰεῖ-  
μαι, σέρο, ψαλῶ, ψαλῆμαι.

## A N N O T A T I O .

Idem porro futurum est primum & secundū medium  
in verbis quintæ coniugationis per omnes modos, quā-  
do in primo futuro actiuo est α vel ι, vel υ, κενῶ, κενῆμαι  
indicabo: ψαλῶ, ψαλῆμαι, canam: ἔλω, ἔλῃμαι, impetu-  
ferar: Hinc etiam in actiuo hæc futura voce conueniunt  
in omnibus modis. Nam κενῶ, κενῶμι, κενῆν, κενῶν,  
futura sunt prima & secunda sub eadem voce.

Tria hæc futura non circumflectuntur, ἐδο-  
μαι, φάγμαι, edam, πίομαι, bibam, pro ἐδῃμαι,  
φαγῇμαι, πιῇμαι.

## D I A L E C T I F U T U R I .

D Ores primum & secundum futurum medium ubi-  
que circumflectunt, quia etiam primum futurum  
actiuum circumflectunt, τυψῶ, τυψῆμαι.

In quartæ coniugatione circumflectitur primum futu-  
rum medium verborum in ἰζω poly syllaborum, quæ ex  
futuro Attice σ abiciunt: βαδίσζω, βαδίστω, βαδίσ-  
μαι, ὑπάρδο, pro βαδίσσας.

Iones dissoluunt verba circumflexa; τυπῆμαι, τυπίομαι,  
τυπῇ, τυπῇ. vel τυπίσαι, τυπίσαι, τυπίμεθα, τυπίμεθαι, &  
sic deinceps.

## I M P E R A T I V V S .

Præsen. & imperfectum, vt in passiuo,

Κ 5

Perfe-



*Perfectum & plusquamperfectum.*

Sing. *πέτυπτε, πέτυπτόω, verberaueris.*

Dual. *πέτυπτετον, πέτυπτέτων.*

Plur. *πέτυπτετε, πέτυπτέσθω.*

### ANNO TATIO.

Quid præteritum ætuum significet, diximus supra in verbo ætuo. Eadem est huius præteriti ratio, ut etiam Aoristorum.

#### Aoristus primus.

Sing. *τύψαι, τύψασθω, verberato tu vel verberabis.*

Dual. *τύψασθον, τύψασθων.*

Plur. *τύψασθε, τύψασθωσιν.*

#### Aoristus secundus.

Sing. *τύπες, τύπείσθω, idem.*

Dual. *τύπείσθον, τύπείσθων.*

Plur. *τύπείσθε, τύπείσθωσιν.*

### OPTATIVVS.

*Præsens & imperfectum, ut in passiuo.*

*Perfectum & plusquamperfectum.*

S. *εἴθε τύττοιμι, τύττοις, τύττοι, utinam verberauerim, vel verberauissem.*

D. *τύττοιτον, τύττοιτῶ.*

P. *τύττοιμεν, τύττοιτε, τύττοιεν.*

#### Aoristus primus.

S. *εἴθε τύψαιμι, τύψαιο, τύψαιτο, utinam verberauerim.*

D. *τύψαιμεθον, τύψαισθον, τύψαισθῶ.*

P. *τύψαιμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.*

#### Aoristus secundus.

S. *εἴθε τυτποιμῶ, τυτποιο, τυτποιτο.*

D. *τυ-*

D. τυπόμεθον, τύποιθον, τυποίθω.

P. τυπόμεθα, τύποιθε, τυποῖντο.

## Futurum primum.

S. εἴθε τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, *utinam verberem.*

D. τυποίμεθον, τύποιθον, τυποίθω.

P. τυποίμεθα, τύποιθε, τυποῖντο.

## Futurum secundum.

S. εἴθε τυποίμην, τυποίο, τυποίτο, *idem.*

D. τυπόμεθον, τυποίθον, τυποίθω.

P. τυπόμεθα, τυποίθε, τυποῖντο.

## CONIUNCTIVVS.

*Præsens & imperfectum idem est ac passivum.*

*Perfectum & plusquamperfectum.*

S. εἰάν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, *si verberauerim vel verberauissem.*

D. τετύπιτον, τετύπιται.

P. τετύπωμῃ, τετύπῃτε, τετύπωσι.

## Aoristus primus.

S. εἰάν τύλωμαι, τύλῃ, τύλῃται, *si verberauro.*

D. τυλώμεθον, τύλῃσθον, τύλῃσθον.

P. τυλώμεθα, τύλῃσθε, τύλωνται.

## Aoristus secundus.

S. εἰάν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, *idem.*

D. τυπόμεθον, τύπησθον, τύπησθον.

P. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

## INFINITIVVS.

*Præsens & imperfectum conuenit cum passiuo.*

*Perfectum & plusquamperfectum, τετυπέναι, verberasse.*

Aori-

Aoristus primus, τὸ ψαοῦν, verberasse.

Aoristus secundus, τὸ πείσθαι, verberaturum.

Futurum primum, τὸ ψέσθαι, verberaturum.

Futurum secundum, τὸ πείσθαι, idem.

## PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum non distinguitur à passivo.

### Perfectum.

ὁ πετυπῶς, & πετυπότῳ, qui verberauit.

ἡ πετυπῶσα, & πετυπῶσα.

τὸ πετυπῶς, & πετυπότῳ.

### Aoristus primus.

ὁ τυψάμενῳ, & τυψαμένῳ, qui verberauit.

ἡ τυψαμένη, & τυψαμένης.

τὸ τυψάμενον, & τυψαμένῳ.

### Aoristus secundus.

ὁ τυπόμενῳ, & τυπομένῳ, idem.

ἡ τυπομένη, & τυπομένης.

τὸ τυπόμενον, & τυπομένῳ.

### Futurum primum.

ὁ τυψόμενῳ, & τυφομένῳ, verberaturus.

ἡ τυφομένη, & τυφομένης.

τὸ τυψόμενον, & τυφομένῳ.

### Futurum secundum.

ὁ τυπούμενῳ, & τυπουμένῳ, idem.

ἡ τυπουμένη, & τυπουμένης.

τὸ τυπούμενον, & τυπουμένῳ.

CA P V T XIV.  
DE VERBIS CIRCUMFLEXIS.

VERba circumflexa dicuntur illa, quæ in ultima syllaba præsentis circumflexum habent, ex contractione ortum, *φιλέω, φιλόω, ἀμώ.*

Tres sunt horum verborum coniugationes: Prima in *ω*. Secunda in *αω*. Tertia in *ω*, quæ à coniugationibus Barytonis nihil differunt, nisi quod in præsentis & imperfecto omnium modorum & generum certo quodam modo contrahuntur, propter tot vocalium & diphthongorum concursus.

AN NOTATIO.

Mutauimus communia illa paradigmata: *πείω, βόω, ἄγω*, quia deo priora sũnt in græcâ, cum Aoristo & Imperfecto secundo, & præterito medio, nonnibus modis destituantur. Deinde quia difficulter à pueris ediscuntur, & multo difficilius pronunciãtur, ut experientia & vñ quotidiano constat. Substituimus autem in illorum locum tria illa: *τιμώ, ἀμώ, τιμάω, ἠonorώ, δειλόω, manifestώ, patefaciō*, quorum quoque priora omnibus temporibus perfectæ sunt, & præterita multo videntur faciliora & planiora pronunciari, ob pauciores diphthongorum & vocalium hiatus. Quibus vero in paradigmatis omnia tempora exprimantur, non est rariū omnibus siue delectu videntur, sed eis duntaxat, qui æpiantur clarescunt vsu parant.

PARADIGMA PRIMAE CONIUGATIONIS.

Continet hæc verba sexta coniugationis se

εω, futurum ησω. præteritum ηκα.

## INDICATIVI

*Præsens.*

S. φιλέω, φιλῶ, ἀπο. φιλέεις, φιλεῖς, φιλέει, φιλεῖ.  
 D. φιλέετον, φιλείτον, φιλέετον, φιλεῖτον.  
 P. φιλέομεν, φιλέμεν, φιλέετε, φιλεῖτε, φιλέεσι,  
 φιλέσι.

*Imperfectum.*

S. ἐφίλεον, ἐφίλυν, ἀμαβαν. ἐφίλεες, ἐφίλεις, ἐφίλεε,  
 ἐφίλει.

D. ἐφιλέετον εἶπον, ἐφιλεέτῳ εἶπῳ.

P. ἐφιλέομεν ἔμεν, ἐφιλέετε εἶπε, ἐφίλεον ἐφίλυν.

Monosyllabis circumflexis caret hæc cōiugatio in præsentī. Non enim dicimus πῶ, ῥῶ, πῶ, χῶ, sed πᾶλέω, ναυίγο, ῥέω, σῆω, πνέω, σπῖρο, χέω, fundo. Nec contrahuntur in prima & tertia plurali, πᾶλεομεν, non πᾶλεμεν: πᾶλέεσι, non πᾶλεσι.

Præteritum perfectum, πεφίληκα, ἀμαυι, vt τέτυφα.

Plusquamperfectum, ἐπεφίληκειν, ἀμαυεραι, vt ἐπέτεφεν.

Aoristus primus, ἐφίλησα, ἀμαυι, vt ἐτυφα.

*Aoristus secundus.*

S. ἐφίλον, ἀμαυι, ἐφίλες, ἐφίλει.

D. ἐφίλετον, ἐφίλετῳ.

P. ἐφίλομεν, ἐφίλετε, ἐφίλον.

Futurum primum, φιλήσω, ἀμαβο, vt τύλω.

Quædam retinent in futuro figuratiuam præsentis, τελέω, perficio, τελέσω, ἄρκειω, sufficio, ἄρκεσω, quod etiam fit in secūda ac tertia cōiugatio-



gatione, γελᾶω, rideo, γελᾶσω: χαλᾶω, laxo, remitto, χαλᾶσω: ὁμῶω, iuro, ὁμῶσω. Et hæc penultimā Aoristi primi corripunt, ἐτέλεσαι, ἐγέλασαι, ὤμωσα.

Quædam duplex futurum habent, αἰνέω, laudo, αἰνέσω & αἰνήσω. Sic καλέω, voco, κηρέω, furio, φρονέω, sapio, πυνέω, laboro, φοιτέω, fero.

Quando futurum in εσω exit, tunc præteritum perfectum actiuum & passiuum, & tempora, quæ ab illis pendent, e retinent: γελᾶω, ἔτελεκα, πέπλεσμαι, ἐπέλεσθην: αἰνέω, αἰνέσω, ἤνεκα, ἤνέσθην, ἐπῆνέσθην. & eadem est ratio verborum, quæ ex his componuntur.

*Futurum secundum.*

Sing. φιλέω, amabo, φιλεῖς, φιλεῖ.

Dual. φιλεῖσθν, φιλεῖσθν.

Plur. φιλέμεν, φιλεῖτε, φιλέσσι.

DE AORISTO ET FUTURO  
*secundo.*

Aoristum secundum, futurum secundum, & præteritum medium omnino nō habet tertia coniugatio.

In prima & secunda tunc reperiuntur hæc tempora, si thema iam contractum in præsentī nō desinat in ω purum. Quare regula colligimus φιλέω, amo, & τιμᾶω, honoro, habere per omnes modos & genera, Aoristum secundum, futurum secundum, præteritum medium; πυνέω vero & θοράω non habere. Nam illa duo con-

contracta desinunt in  $\omega$  non purū: Φιλῶ, πμῶ;  
hæc vero desinunt in  $\omega$  purum, ποιῶ, βοῶ.

Fit autem Aoristus à præterito imperfecto,  
ἐφίλεον, ἐφίλον: ἐτίμαον, ἐτίμων, ablata penultima  
vocali.

Ab hoc legitime formatur futurum secundum,  
ἐφίλον, φιλῶ; ἐτίμων, τιμῶ.

Monosyllaba circumflexa Aoristo secundo  
& futuro secundo carēt, præter duo: χέω, χῶ,  
habeo, teneo (quod tamen inusitatum est in præ-  
senti) σπᾶω, σπῶ, vello, traho, in Aoristo secundo  
ἐχον, ἐχες, ἐχε, ἔσπον, ἔσπες, ἔσπεα quamvis à σέβω  
extinguo, alii forment etiam ἐσβον, & passivum  
ἐσβην.

## IMPERATIVVS.

### Præsens & Imperfectum.

S. Φίλεε, φίλει, *ama*, φιλεέτω, φιλείτω.

D. φιλέετον, φιλείτον, φιλεέτων, φιλείτων.

P. φιλέετε, φιλείτε, φιλεέτωσιν, φιλείτωσιν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφίληκε, ἀμᾶ-  
ueris.

Aoristus primus, φίλησον, σάτω, *amato tu.*

Aoristus secundus, φίλε, φιλέτω, *idem.*

## OPTATIVVS.

### Præsens & Imperfectum.

S. ἔητε φίλοισι φιλοῖμι, φιλέοις φιλοῖς, φιλέοι φι-  
λοῖ, *vtinam amarem.*

D. φιλέοιτον οἶτον, φιλεοίτῃσι οἶτῃσι.

P. φιλέοιμεν οἶμεν, φιλέοιτε οἶτε, φιλέοιεν οἶεν.

Attici & Æoles in tribus contractorū con-  
iuga-

# CIRCV̄M FLEXIS.

161

iugationibus proprium sibi formant tempus à prima persona iam contracta mutando *μι* in *λυ*: φιλέοιμι, φιλοῖμι, φιλοῖν, *πρώοιμι*, *πρώμι*, *πρώλυ*: δηλόοιμι, δηλοῖμι, δηλοῖν, quod ita coniugatur.

Sing. εἴθε φιλοῖν, φιλοῖς, φιλοῖη.

Dual. φιλοῖντε, φιλοῖντε.

Plur. φιλοῖμεν, φιλοῖτε, φιλοῖσιν.

Dores vero hoc modo formant.

Sing. εἴθε φιλών, φιλώς, φιλώη.

Dual. φιλώντε, φιλώντε.

Plur. φιλώμεν, φιλώτε, φιλώσιν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκοιμι, *utinam amauerim vel amauissem.*

Aoristus primus, φιλήσωμι, *utinam amauerim.*

Aoristus secundus, φίλοιμι, *idem.*

Futurum primum, φιλήσοιμι, *utinam amem.*

Futurum secundum, φιλοῖμι, *idem.*

Aoristus Æolicus φιλήσας, φιλήσας.

## CONIUNCTIVVS.

*Præsens & imperfectum.*

S. εἰάν φιλέω, φιλῶ, φιλέης φιλής, φιλέη φιλή, *si amem vel amarem.*

D. φιλέντε φιλήντε, φιλέντε φιλήντε.

P. φιλέωμεν ὦμεν, φιλέητε ἦτε, φιλέωσι ὦσι.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκω, *si amauerim vel amauissem.*

Aoristus primus, φιλήσω, *si amauerim.*

Aoristus secundus, φίλω, *idem.*

## INFINITIVVS.

*Præsens & imperfectum, φιλέειν, φιλεῖν, amare.*

**L**

*Perfe-*

*Perfectum & plusquamperfectum*, πεφιληκέμαι, *amavisse*.

*Aoristus primus*, φιλήσῃ, *idem*.

*Aoristus secundus*, φιλεῖν, *idem*.

*Futurum primum*, φιλήσεν, *amaturum*.

*Futurum secundum*, φιλεῖν, *idem*.

### PARTICIPIVM.

*Præsens & imperfectum*.

φιλέων φιλῶν, φιλέοντῃ, *amans*.

φιλέσῃ, φιλέσῃς, φιλέσῃς, *amans*.

φιλέον φιλεῖν, φιλέοντῃ, *amans*.

*Perfectum & plusquamperfectum*, πεφιληκώς, πεφιληκῶς, πεφιληκῶς, *qui amavit*.

*Aoristus primus*, φιλήσας, φιλήσῃς, φιλήσῃς, *idem*.

*Aoristus secundus*, φιλῶν, φιλέοντῃ, φιλεῖν, *idem*.

*Futurum primum*, φιλήσον, φιλήσουσα, φιλήσον, *amaturus*.

*Futurum secundum*, φιλῶν, φιλεῖν, φιλεῖν, *idem*.

### VERBI PASSIVI INDICATIVVS

*Præsens*.

S. φιλέομαι, φιλεῖμαι, φιλέω, φιλέω, φιλέω, *amator*.

D. φιλεόμεθον, φιλέμεθον, φιλέεσθον, *amator*.

P. φιλεόμεθα, φιλέεσθε, φιλέονται, *amator*.

*Imperfectum*.

S. ἐφιλεόμην, ἐφιλέομαι, ἐφιλέομαι, *amabar*.

D. ἐφιλεόμεθον, ἐφιλέεσθον, ἐφιλέεσθον, *amabar*.

P. ἐφι-

## CIRCUMFLEXIS.

163

P. ἐφιλεόμεθα ούμεθα, ἐφιλέεσθε εἷσθε, ἐφιλέοντο οὐν-  
το.

## Perfectum.

S. πεφίληκα, πεφίλησα, πεφίληται, *amatus sum vel fui.*

D. πεφιλήμεθον, πεφίλησθον, πεφίλησθον.

P. πεφιλήμεθα, πεφίλησθε, πεφίλωται.

## Plusquamperfectum.

S. ἐπεφιλήμεν, ἐπεφίλησο, ἐπεφίλητο, *amatus eram vel fueram.*

D. ἐπεφιλήμεσθον, ἐπεφίλησθον, ἐπεφίλησθω.

P. ἐπεφιλήμεθα, ἐπεφίλησθε, ἐπεφίλωτο.

Aoristus primus, ἐπεφίληθην, *amatus sum vel fui.*

Aoristus secundus, ἐφίλω, *idem.*

Futurum primum, φιλήσομαι, *amabor.*

Futurum secundum, φιλήσμεν, *idem.*

Paulò pòst futurum, πεφιλήσομαι, *paulò pòst amabor.*

## IMPERATIVVS.

## Praesens &amp; Imperfectum.

S. φίλες φίλῃ, φιλέεσθω φίλείσθω, *amare.*

D. φιλέεσθον φιλείσθον, φιλέεσθων φιλείσθων.

P. φιλέεσθε φιλείσθε, φιλέεσθῶσιν εἰσθῶσιν.

## Perfectum &amp; plusquamperfectum.

S. πεφίλησθ πεφίλησθω, *amatus esto vel amator.*

D. πεφίλησθον, πεφίλησθων.

P. πεφίλησθε, πεφίλησθῶσιν.

Aoristus primus, φίληθητι, φίληθήτω.

Aoristus secundus, φίληθι, φίλήτω, γετύπηθι.

Ε 2

ΟΡΤΑ-



## OPTATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

S. εἴθε φιλεοίμην οἱ μὲν, φιλέοιο οἱ οὗ, φιλέοιτο φιλοῦτο, *vtinam amarer.*

D. φιλεοίμεθον οἱ μέθον, φιλέοιοθον οἱ οἶθον, φιλεοίθην οἱ οἶθην.

P. φιλεοίμεθα οἱ μέθω, φιλέοιθε οἱ οἶθε, φιλέοιντο οἱ ντο.

*Perfectum & plusquamperfectum.*

S. εἴθε πεφιλήμην, πεφιλήσ, πεφιλήτο, *vtinam amatus sim vel fuerim, essem vel fuisset.*

D. πεφιλήμεθον, πεφιλήθοθον, πεφιλήθην.

P. πεφιλήμεθα, πεφιλήθε, πεφιλήντο.

*Aoristus primus, φιλησείμην, idem.*

*Aoristus secundus, φιλείμην, idem.*

*Futurum primum, φιλησείμην, vtinam amer.*

*Futurum secundum, φιλησείμην, idem.*

*Pauld post futurum, πεφιλησείμην, vtinam mox amer.*

## CONIUNCTIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

S. εἰάν φιλέωμαι ὦμαι, φιλέῃς, φιλέῃτω ἥτω, *si amer vel amarer.*

D. φιλεώμεθον ὠμέθον, φιλέῃθοθον ἥθοθον, φιλέῃθον ἥθοθον.

P. φιλεώμεθα ὠμέθω, φιλέῃθε ἥθε, φιλέωνται ὦνται.

*Præteritum perfectum & plusquamperfectum.*

S. εἰάν πεφιλώμαι, πεφιλήσ, πεφιλήτω, *si amatus sim vel fuerim.*

D. πεφιλώμεθον, πεφιλήθοθον, πεφιλήθον.

P. πε-

P. φιλωμεθα, φιληθη, φιλωνται.

## ANNOTATIO.

Non circumloquimur hoc præteritum, ut nec præteritum optativum, sed quod ter in singularis præteriti perfecti, indicativi modi desinat in ται primum, quod in verbis Barytonis quoque accidere diximus cap. 13. cum de optativo vocis passivæ ageremus.

Aoristus primus, εὖν φιληθῶ, si amatus fuero.

Aoristus secundus, εὖν φιλω, idem.

## INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, φιλεῖσθαι φιλεῖσθαι, amari.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιληῖσθαι, amatum esse vel fuisse.

Aoristus primus, φιληθῆαι, idem.

Aoristus secundus, φιλω, idem.

Futurum primum, φιληθήσεσθαι, amatum iri.

Futurum secundum, φιλήσεσθαι, idem.

Paulo post futurum, πεφιληθήσεσθαι, mox amatum iri.

## PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

φιλεόμενος & έμεις, φιλεομένης & μενός, qui amatur vel amabatur.

φιλεομένης & μενός, φιλεομένης & μενός.

φιλεομένον & μένον, φιλεομένης & μενός.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλημένος &, amatus.

Aoristus primus, φιληθείς, idem.

Aoristus secundus, φιλείς, idem.

Futurum primum, φιληθήσόμενος &, amandus.

Futurum secundum, φιλησόμενος &, idem.

Paulo post futurum, πεφιλησόμενος &, mox amandus.

# VERBUM MEDIVM. INDICATIVVS.

*Præfens & Imperfectum idem est ac passivum, in omnibus modis ac participio.*

## *Præteritum perfectum.*

S. πέφιλα, πέφιλαι, πέφιλε, αμαυί.

D. πεφίλατον, πεφίλατον.

P. πεφίλαμαι, πεφίλατε, πεφίλασι.

Præteritum medium iam in hac, quam in sequenti coniugatione deducitur, ab activo, πεφίληκα, πέφιλαι; τετέλεκα, τέτελε, ἀτελέω. *finis*: πέτιμηναι, πέτιμα, ἀπιάω, honoro; νενίκηκα, νένικα, ἀνικάω, νίκο.

## *Præteritum plusquamperfectum.*

S. ἐπέφιλειν, ἐπέφιλεις, ἐπέφίλει, αμαυεράμ, *ut* ἐπέπην.

Aoristus primus, ἐφίλησάμην, αμαυί.

Aoristus secundus, ἐφίλομαι, *idem*, *ut* ἐτύπην.

Futurum primum, φιλήσωμαι, αμαβο.

Futurum secundum, φιλέσωμαι, *idem*, *ut* τυποδμαι.

# IMPERATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, πέφιλε, αμαυερί, *ut* πέπηντε.

Aoristus primus, φίλησθαι, φιλησέσθω, αμα.

Aoristus secundus, φιλοῦ, φιλέσθω, *idem*, *ut* τιποῦ, τίπέσθω.

# OPTATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφίλομαι, *ut* ἵνα αμαυερίμ, *vel* αμαυίσσῃμ, *ut* τετύποιμι.

Aoristus primus, φιλησάμην.

Aorist

Aoristus secundus, φιλοῖμιν, φίλοις, φίλοιτο, idem.

Futurum primum, φιλησόμεν, ὅτινα ἀμῶμεν.

Futurum secundum, φιλοῖμιν, φίλοις, φίλοιτο, idem.

## CONIVNCTIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, εἰς πεφίλω, si amaverim vel amavissem, ὅτι πετύπω.

Aoristus primus, εἰς φιλήσωμαι, si amaverim vel amavero.

Aoristus secundus, εἰς φιλώμαι, idem.

## INFINITIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφίλῃαι, amasse.

Aoristus primus, φιλήσειν, idem.

Aoristus secundus, φιλέειν, idem.

Futurum primum, φιλήσειν, amaturum.

Futurum secundum, φιλεῖν, idem.

## PARTICIPIVM.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλῶς, πεφιλῆς, πεφιλῶς, πεφιλῆς, qui amavit, ὅτι πετύπῳς.

Aoristus primus, φιλησάμεν, idem.

Aoristus secundus, φιλέμεν, idem.

Futurum primum, φιλησόμεν, amaturus.

Futurum secundum, φιλεόμεν, idem.

SECUNDA CONIVGATIO CIRCVM-  
flexorum.

Continet verba sextæ coniugationis in αω, Futurum ῥω, & interdum αω, præteritum ηκα, & interdum ακα. Quædam enim retinent α charactericam præsentis in utroque tempore, πρᾶα, honoro, πρᾶσσω, τετίμηκα; γελᾶω, rideo, γελᾶσσω, γεγέλακα.

Inueniuntur in hac coniugatione monosyllaba contracta in prima persona; θλάω, θλώ, contundo: δρᾶω, δρῶ, facio: κλάω, κλώ, frango, & similia.

## INDICATIVI

## Praesens.

S. πμάω πμῶ, πμάεις πμάς, πμάει πμά, honoro.

D. πμάετον πμάτον, πμάετον πμάτον.

P. πμάομην πμῶμην, πμάεπτε πμάτε, πμάεσι πμῶσι.

## Imperfectum.

S. ἐτίμαον ἐτίμων, ἐτίμαες, ἐτίμας, ἐτίμας ἐτίμας, honorabam.

D. ἐπμάετον ᾶτον, ἐπμάετῶ ἐπμάτῶ.

P. ἐπμάομην ᾶμην, ἐπμάεπτε ᾶτε, ἐτίμαον ἐτίμων.

Perfectum, τετίμηκα, honoravi, vt τέτυφα.

Plusquamperfectum, ἐτεπμήκειν, honoraueram.

Aoristus primus, ἐτίμηκα, honoravi.

Aoristus secundus, ἐπμουν, ἐπμες, ἐπμε, idem, vt ἐτύπυν.

Quando tempus hoc reperiatur, & quomodo formetur, explicatum est in priori coniugatione.

Futurum primum, πμήσω, honorabo.

Futurum secundum, πμῶ, idem.

## IMPERATIVVS.

## Praesens &amp; imperfectum.

S. τίμας τίμα, πμάετω πμάτω, honora.

D. πμάετον πμάτον, πμάετων πμάτων.

P. πμάεπτε πμάτε, πμάετωσαν πμάτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, τετίμηκε, honoraueris.

Aori-



Aoristus primus, τιμήσον, honora vel honoraueris.

Aoristus secundus, τίμε, τιμέτω, &c. idem.

## OPTATIVVS.

Præsens & Imperfectum.

S. εἴθε τιμάοιμι ᾧμι, τιμάοις ᾧς, τιμάω ᾧ, vtinam honorarem.

D. τιμάοιτον ᾧτων, τιμάοιτῳ ᾧτῳ.

P. τιμάοιμην ᾧμην, τιμάοιτε ᾧτε, τιμάοιεν ᾧεν.

Atticè.

S. εἴθε τιμῶλω, τιμῶλς, τιμῶη.

D. τιμῶητον, τιμῶητῳ.

P. τιμῶμην, τιμῶητε, τιμῶησιν.

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμήκημι, vtinam honorauerim, vel honorauissem.

Aoristus primus, τιμήσῃμι, vtinam honorauerim.

Aoristus secundus, τιμήσῃμι, τίμῃς, τίμῃσι, idem.

Futurum primum, τιμήσοιμι, vtinam honorarem.

Futurum secundum, τιμήσοιμι, τιμήσῃς, τιμήσῃσι, idem, vt τιμήσω.

Aoristus AEolicus, τιμήσῃς, τιμήσῃς, τιμήσῃσι.

## CONIUNCTIVVS.

Præsens & Imperfectum.

S. εἰάν τιμάω τιμῶ, τιμῶλς τιμῶλς, τιμῶη τιμῶη, si honorem vel honorarem.

D. τιμῶητον ᾧτον, τιμῶητον ᾧτον.

P. τιμῶμην ᾧμην, τιμῶητε ᾧτε, τιμῶσιν ᾧσιν.

Perfectum & plusquamperfectum, εἰάν τε τιμήκω, si honorauerim vel honorauissem.

Aoristus primus, εἰάν τιμήσω, si honorauero.

Aoristus secundus, εἰάν τίμω, idem.

L. 5

INFL-

*Præsens & imperfectum*, τιμάειν, τιμᾶν. Alii τιμᾶν, honorare.

*Perfectum & plusquamperfectum*, πετιμηκέναι, honorauisse.

*Aoristus primus*, ἡμῆσιν, idem.

*Aoristus secundus*, ἡμῖν, idem.

*Futurum primum*, ἡμῶν honoraturum.

*Futurum secundum*, ἡμῖν, idem.

## PARTICIPIVM.

*Præsens & imperfectum*.

ἡμῶν ἡμῶν, ἡμῶντ & ὧντ &, honorans.

ἡμῶσα ὦσα, ἡμῶσης ὠσης.

ἡμῶν ὦν, ἡμῶντ & ὧντ &.

*Perfectum & plusquamperfectum*, τετιμηκώς, qui honorauit.

*Aoristus primus*, ἡμῆσας, ἡμῆσας, ἡμῆσαν, idem.

*Aoristus secundus*, ἡμῶν, ἡμῶσα, ἡμῶν, idem.

*Futurum primum*, ἡμῶσιν, ἡμῶσιν, ἡμῶσιν, honoraturus.

*Futurum secundum*, ἡμῶν, ἡμῶσα, ἡμῶν, idem.

## INDICATIVI VERBI PAS-

## SIVI PRÆSENS.

S. ἡμῶμαι ὦμαι, ἡμῶν ὦν, ἡμῶντι ὦντι, honoror.

D. ἡμῶμεθον ὦμεθον, ἡμῶσιν ὦσιν, ἡμῶσιν ὦσιν.

P. ἡμῶμεθα ὦμεθα, ἡμῶσθε ὦσθε, ἡμῶντι ὦντι.

*Imperfectum*.

S. ἡμῶμην ὦμην, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶντο ὦντο, honorabar.

D. ἡμῶ-

## CIRCUMFLEXIS.

171

D. ἐλμαόμεθον ὠμέθον, ἐλμαέσθον ἄσθον, ἐλμαέσθω, ἐλμαέσθω.

P. ἐλμαόμεθα ὠμέθα, ἐλμαέσθε ἄσθε, ἐλμαόντο ὦντο.

## Perfectum.

S. τετίμημαι, τετίμησθ, τετίμηται, honoratus sum vel fui.

D. τετιμήμεθον, τετιμήσθον, τετιμήσθω.

P. τετιμήμεθα, τετιμήσθε, τετιμήτω.

## Plusquamperfectum.

S. ἐτετιμήμην, ἐτετιμήσο, ἐτετιμήτο, honoratus eram vel fueram.

D. ἐτετιμήμεθον, ἐτετιμήσθον, ἐτετιμήσθω.

P. ἐτετιμήμεθα, ἐτετιμήσθε, ἐτετιμήτω.

Aoristus primus, ἐτιμήθην, honoratus sum vel fui.

Aoristus secundus, ἐτίμην, idem.

Futurum primum, ἡμῆσομαι, honorabor.

Futurum secundum, ἡμῆσμεθ, idem.

Paulo post futurum, τετιμήσομαι, mox honorabor.

## IMPERATIVVS.

## Praesens &amp; Imperfectum.

S. ἡμάς τιμῶ, τιμάεσθω ἄσθω, honorare.

D. ἡμάεσθον ἄσθον, ἡμάεσθων ἄσθων.

P. ἡμάεσθε ἄσθε, ἡμάεσθωσαν ἄσθωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, τετίμησο, τετιμήσθω, honoratus esto.

Aoristus primus, ἡμῆσθι, honorator tu vel honoraberis.

Aoristus secundus, τίμηθι, τιμήτω, idem.

## OPTA-

DE VERBIS  
OPTATIVVS.

## Præsens &amp; Imperfectum.

S. εἴθε τιμάοιμην ὦμην, τιμάοιο ὦο, τιμάοιτο ὦτο, *utinam honorarer.*

D. τιμάοιμεθον ὦμεθον, τιμάοιοθον ὦοθον, τιμάοιθην ὦοθην.

P. τιμάοιμεθα ὦμεθα, τιμάοιθε ὦοθε, τιμάοιντο ὦντο.

## Perfectum &amp; plusquamperfectum.

S. εἴθε τιμήμην, τιμήῃο, τιμήῃτο, *utinam honoratus sim vel fuerim, essem vel fuisset.*

D. τιμήμεθον, τιμήοθον, τιμήοθην.

P. τιμήμεθα, τιμήοθε, τιμήοντο.

Aoristus primus, τιμήσειν, *idem.*

Aoristus secundus, τιμήσω, τιμήεις, τιμήῃ, *ut τιπέσω, idem.*

Futurum primum, τιμήσοιμην, *utinam honorer.*

Futurum secundum, τιμήσοιμην, *idem.*

Paulò pòs futurum, τιμήσοιμην, *utinam mox honorer.*

## CONIUNCTIVVS.

## Præsens &amp; Imperfectum.

S. εἰάν τιμάωμαι ὦμαι, τιμάῃ ᾧ, τιμάῃται ᾧται, *si honorer vel honorarer.*

D. τιμάωμεθον ὦμεθον, τιμάοιθον ᾧοθον, τιμάοιθην ᾧοθην.

P. τιμάωμεθα ὦμεθα, τιμάοιθε ᾧοθε, τιμάωνται ᾧνται.

## Perfectum &amp; plusquamperfectum.

S. εἰάν τιμήωμαι, τιμήῃ, τιμήῃται, *si honoratus sim vel fuerim, essem vel fuisset.*

Dual.

## CIRCUMFLEXIS.

173

Dual. τιμώμεθον, τιμῶμεθον, τιμῶμεθον.

Plur. τιμώμεθα, τιμῶμεθα, τιμῶμεθα.

Aoristus primus, ἐὰν τιμῶ, si honoratus ero vel fuerō.

Aoristus secundus, ἐὰν τιμῶ, idem.

## INFINITIVVS.

Præsens &amp; imperfectum, τιμάειν, τιμάσθαι, honorari.

Perfectum &amp; plusquamperfectum, τιμήσθαι, honoratum esse vel fuisse.

Aoristus primus, τιμήσθαι, idem.

Aoristus secundus, τιμήσθαι, idem.

Futurum primum, τιμήσεται, honoratum iri.

Futurum secundum, τιμήσεται, idem.

Paulò post futurum, τιμήσεται, mox honoratum iri.

## PARTICIPIVM.

Præsens &amp; Imperfectum.

τιμώμενος &amp; τιμῶμενος, τιμασμένος &amp; τιμῶμενος, qui honoratur vel honorabatur.

τιμασμένη &amp; τιμῶμένη, τιμασμένης &amp; τιμῶμένης.

τιμασμένον &amp; τιμῶμενον, τιμασμένης &amp; τιμῶμένης.

Perfectum &amp; plusquamperfectum, τιμημένος &amp; τιμῶμενος, honoratus.

Aoristus primus, τιμηθείς, idem.

Aoristus secundus, τιμηθείς, idem.

Futurum primum, τιμησόμενος &amp; τιμῶμενος, honorandus.

Futurum secundum, τιμησόμενος &amp; τιμῶμενος, idem.

Paulò post futurum, τιμησόμενος &amp; τιμῶμενος, mox honorandus.

VER-



DE VERBIS  
VERBUM MEDIUM.  
INDICATIVVS.

*Præsens & imperfectum, idem est cum passiuo, in omnibus modis & participio.*

*Præteritum perfectum.*

S. τέτιμα, τέτιμας, τέτιμε, honorauī.

D. τετίματον, τετίματον.

P. τετίμαμην, τετίματε, τετίμασι.

*Præteritum plusquamperfectum.*

ἐτέτιμεν, ἐτέτιμεις, ἐτέτιμει, honoraueram, *ut* ἐτέτι-  
πην.

*Aoristus primus, ἐτιμήσαμην, honorauī.*

*Aoristus secundus, ἐτιμόμην, ut* ἐτυπόμην.

*Futurum primum, τιμήσομαι, honorabo.*

*Futurum secundum, τιμῆμαι, idem, ut* τυποῦμαι.

IMPERATIVVS.

*Perfectum & plusquamperfectum, τέτιμε, honoraueris, ut*  
*τέτυπε.*

*Aoristus primus, τίμησαι, honorato tu vel honorabis, τι-*  
*μήσασθω.*

*Aoristus secundus, τιμῆ τιμήσθω, idem.*

OPTATIVVS.

*Perfectum & plusquamperfectum, τετίμοιμι, utinam ho-*  
*norauerim vel honorauissem, ut* τετύποιμι.

*Aoristus primus, τιμήσοιμι, utinam honorauerim.*

*Aoristus secundus, τιμοίμην, τίμοιο, τίμοιτο, idem.*

*Futurum primum, τιμήσοιμι, utinam honorem.*

*Futurum secundum, τιμοίμην, τίμοιο, τίμοιτο, i-*  
*dem.*

CON-

omnibus

ἐπεὶ τὸ

εργ., νε

15, 16 =

in ho-

10, ii

N-

Quando

N-

## N-

N-

N-

N-

N-

N-

## N-

N-

N-

[illegible]

Quando contractio facta est in *ω*, aliud *ω* interferunt *πη- δάω, πηδῶ, πηδῶω, salio, salto.*

Si vocalis præcedens fuerit brevis interponitur *ο, ὁρῶ, ὁρῶω ὁρῶω, video.* Hinc αἰπόωσι, προαἰτώωσι, ἰθαῖναω, ὁσσυτο. ὑφωσι, προὑφῶσι, ὑφωσι, ab ὑφάω, texo. ἡγεῶμαι, προἡγεῶμαι ἡγεῶμαι, ab ἡγεῶμαι, concionor. σιχῶντο, ἰθαῖ, ἀσιχῶμαι.

### TERTIA CONIUGATIO CIR- CUMFLEXORVM.

Est hæc coniugatio verborum sextæ coniugationis in *ωω*. Futurum *ωσω*, & interdum *οσω*. Præteritum *ωκα* & *οκα*, tum scilicet, cum futurum in *οσω* exit, δηλώω, δηλώσω, δεδήλωκα, manifesto. ὁμῶω, ὁμῶσω, ὤμωκα, iuro. Præteritum medium, Aoristus secundus & futurum secundum hic penitus desiderantur in omnibus generibus.

#### INDICATIVI.

##### Præsens.

S. Δηλώω δηλῶ, δηλῶεις οἷς, δηλῶεις οἷ, manifesto.

D. δηλῶετον ἔτον, δηλῶετον ἔτον,

P. δηλῶμεν ἔμεν, δηλῶετε ἔπε, δηλῶσι ἔσι.

##### Imperfectum.

S. ἐδήλωον ἐδήλωω, ἐδήλωες ἐδήλως, ἐδήλωε ἐδήλῃ, manifestabam.

D. ἐδήλωετον ἔτον, ἐδηλοέτῃς ἔτῃς.

P. ἐδηλόμην ἔμην, ἐδηλόετε ἔτε, ἐδήλωον ἐδήλων.

Perfectum, δεδήλωκα, manifestavi.

Plusquamperfectum, δεδηλώκειν, manifestaueram.

Aorizmi primus, ἐδήλωσα, manifestavi.

Futurum primum, δηλώσω, manifestabo.

IMPE-

## IMPERATIVVS.

*Præsens & imperfectum.*S. δήλωε δήλωε, δηλοέτω ἔτω, *manifesto.*

D. δηλόετον ἔπαν, δηλοέτων ἔτων.

P. δηλόετε ἔπε, δηλοέτωσαν ἔτωσαν.

*Perfectum & plusquamperfectum, δεδήλωκε, manifesta-*  
*ueris.**Aoristus primus, δέλωσον, manifestato tu vel manife-*  
*stabis.*

## OPTATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*S. εἴθε δηλόοιμι οἶμι, δηλόοις οἶς, δηλοοίῃς οἷς, *utinam ma-*  
*nifestarem.*

D. δηλόοιτον οἶτον, δηλοοίτῃσι οἶτῃσι.

P. δηλόοιμεν οἶμεν, δηλοοίτε οἶτε, δηλοοίεν οἶεν.

*Perfectum & plusquamperfectum, δεδήλωόμην, utinam*  
*manifestauerim vel manifestauissem.**Aoristus primus, δηλώσοιμι, idem.**Futurum primum, δηλώσοιμι, utinam manifestem.*

## SVBIVNCTIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*S. εἰ δέλωω ὦ, δελώῃς οἶς, δελώῃς οἷς, *si manifestem vel*  
*manifestarem.*

D. δελώῃτον ὦτον, δελώῃτον ὦτον.

P. δελώωμεν ὦμεν, δελώετε ὦτε, δελώοσι ὦσι.

*Perfectum & plusquamperfectum, δεδελώῃκα, si manife-*  
*stauerim vel manifestauiissem.**Aoristus primus, δελώσω, si manifestem.*

M

INFI-

DE VERBIS  
INFINITIVVS.

Præsens &amp; imperfectum, δηλοῦν ἔν, manifestare.

Perfectum &amp; plusquamperfectum, δεδηλωκέναι, manifestasse.

Aoristus primus, δηλώσω, idem.

Futurum primum, δηλώσων, manifestaturum.

## PARTICIPII

Præsens &amp; imperfectum.

δηλώνων, δηλούντ' ἔντ', manifestans.

δηλόσας ἔσα, δηλόσας ἔσας.

δηλόν ἔν, δηλούντ' ἔντ'.

Perfectum &amp; plusquamperfectum, δεδηλωκώς, ἦα, ὅς, qui manifestauit.

Aoristus primus, δηλώσας, ἄσα, αὖν, idem.

Futurum primum, δηλώσων, manifestaturus.

## VERBI PASSIVI INDICATIVVS

Præsens.

S. δηλόμαι ἔμην, δηλόμ' οἶ, δηλόεμαι, οἶμαι, manifestor.

D. δηλοόμεθον ἔμεθον, δηλόεσθον ἔσθον, δηλόεσθον, ἔσθον.

P. δηλοόμεθα, ἔμεθα, δηλόεσθε, ἔσθε, δηλούνται ἔνται.

Imperfectum.

S. ἐδηλοόμην, ἔμην, ἐδηλόμην, ἐδηλόετο ἔπο, manifestabar.

D. ἐδηλοόμεθον ἔμεθον, ἐδηλόεσθον ἔσθον, ἐδηλόεσθην, ἔσθην.

P. ἐδηλοόμεθα ἔμεθα, ἐδηλόεσθε ἔσθε, ἐδηλόοντο ἔντο.

Perfe-



Perfectum, δεδήλωμαι, δεδήλωσαι, δεδήλωται, *manifestatus sum vel fui.*

Plusquamperfectum, ἐδεδηλώμην, ἐδεδήλωσαι, *manifestatus eram vel fueram.*

Aoristus primus, ἐδελώθην, *manifestatus sum.*

Futurum primum, δηλοῦσμαι, *manifestabor.*

Paulò post futurum; δεδελώσομαι, *mox manifestabor.*

## IMPERATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

S. δηλόω, δηλόεσθω, *manifestare.*

D. δηλόεσθον, δηλόεσθων, *ἐσθών.*

P. δηλόεσθε, δηλόεσθων, *ἐσθώτων.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδήλωσθαι, *manifestatus sis vel fueris.*

Aoristus primus, δελώθητι, *manifestator tu vel manifesta-  
beris.*

## OPTATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

S. εἴθε δηλοοίμην, οἴμην, δηλοοίσο, οἶο δηλόοιτο, οἶτο, *utinam manifestarer.*

D. δηλοοίμεθον, οἴμεθον, δηλοοίεσθον, οἶεσθον, δηλοοίεσθων, *οἶεσθων.*

P. δηλοοίμεθα, οἴμεθα, δηλόοιθε, οἶδε, δηλόοιντο, οἶντο.

*Perfectum & plusquamperfectum.*

S. εἴθε δεδελώμην, δεδελώσο, δεδελώσοιτο, *utinam manifestatus sim vel fuero, essem vel fuisset.*

D. δεδελώμεθον, δεδελώεσθον, δεδελώεσθων, *δεδελώεσθων.*

P. δεδελώμεθα, δεδελώεσθε, δεδελώεσθων, *δεδελώεσθων.*

Aoristus primus, δελωθειν, *idem.*

Futurum primum, δηλωθήσεται, utinam manifestet.

Paulò post futurum, δεδηλωθήσεται, utinam mox manifestet.

## CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἰάν δηλώμην ὡμην, δηλόηοι, δηλόηται ὦται, si manifestet.

D. δηλώμεθον ὡμεθον, δηλόηθον ὦθον, δηλόησθον ὦσθον.

P. δηλώμεθα ὡμεθα, δηλόηθε ὦθε, δηλῶνται ὦνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἰάν δεδηλώμην, δεδηλώ, δεδηλήται, si manifestatus sim vel fuerim, essim vel fuissim.

D. δεδηλώμεθον, δεδηλήθον, δεδηλήσθον.

P. δεδηλώμεθα, δεδηλήσθε, δεδηλῶνται.

Alii volunt secundam personam esse δεδηλῶ.

Aoristus primus, εἰάν δηλώθῃ.

## INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δηλόεσθαι, δηλῶσθαι, manifestari.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλώσθαι, manifestatum esse vel fuisse.

Aoristus primus, δηλώσθαι, idem.

Futurum primum, δηλώσεσθαι, manifestatum iri.

Paulò post futurum, δεδηλώσεσθαι, mox manifestatum iri.

## PARTICIPIVM.

δηλόμενος & γινόμενος, δηλούμενος & γινόμενος, qui manifestatur vel manifestabatur.

δηλο-

δηλομένη ἐμῇ, δηλομένης ἐμῆς.

δηλομένηον ἐμῶν, δηλομένης ἐμῆς.

Perfectum & plusquamperfectum, δηλωμένη & , manifestatus.

Aoristus primus, δηλωθεῖς, idem.

Futurum primum, δηλοθήσῃ & , manifestandus.

Paulo post futurum, δηλωσῶ & , mox manifestandus.

## VERBUM MEDIUM.

Aoristus primus, ἐδηλώσασθαι, manifestavi.

Futurum primum, δηλώσασθαι manifestabo. Vtrunque per omnes modos inflectitur iuxta regulas Barytonorum.

## CAPUT XV.

## DE VERBIS IN MI.

EX verbis sextæ coniugationis Barytonorum in έω, άω, έω, ύω, formantur verba delinencia in μι, ac pro numero vocalium figuratiuarum, α, ε, ο, υ, quatuor sunt coniugationes: θέω, θέμι, pono: εἶω, εἶμι, sto: δέω, διδωμι, do: δεικνύω, δεικνύμι, ostendo.

## ANNOTATIO.

Deducunt Poetæ verba in μι etiam ab aliis verbis Barytonis: ἔχω, ἔχημι, habeo: φέω, φέχημι, fero: βέβημι, βέβημι, ingrauesco, onustus sum.

Formantur verba in μι per reduplicationem: quæ duplex est. Altera propria, cum thematis consonans vel tenuis loco aspiratæ cum iota breui repetitur: θέω, τιθέω; δέω, διδέω.

Altera impropria, cum iota duntaxat præfigitur, quod fit, quando thema à vocali, aut  $\varsigma$ , inchoatur,  $\sigma\acute{\iota}\omega, \sigma\acute{\iota}\omega, \sigma\tau\acute{o}, \epsilon\acute{\omega}, \iota\acute{\omega}$ .

Cæterum  $\omega$  mutatur in  $\mu$ , & brevis characteristica in longam,  $\epsilon$  &  $\phi$  in  $\eta$ :  $\theta\acute{\epsilon}\omega, \tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota, \sigma\acute{\alpha}\omega, \iota\sigma\eta\mu\iota$ ;  $\omicron$  in  $\omega$ ,  $\delta\acute{o}\omega, \delta\acute{\iota}\delta\omega\mu\iota$ .

Quarta coniugatio caret reduplicatione. Hinc  $\omega$  tantum in  $\mu$ ,  $\delta\epsilon\kappa\nu\acute{\iota}\omega, \delta\epsilon\kappa\nu\mu\iota$ , conuertitur, cæteris saluis.  $\upsilon$  breue in Barytono, hic censetur longum.

Reduplicatio seu propria seu impropria in solo præsentis & imperfecto per omnes tamen modos, & in ipsis quoque participiis, inuenitur.

#### ANNOTATIO.

In his coniugationibus tantum habetur ratio præsentis & imperfecti, & Aoristi secundi; & præsens quidem peculiariter habet inflexionem. Imperfectum & Aoristus secundus sequuntur terminationem Aoristorum Barytonorum patitur vocis. In reliquis temporibus seruantur leges Barytonorum & circumflexorum.

Futuro secundo & præterito medio carent, si circumflexa, à quibus fiunt, iisdem careant.

Poetæ autem non aliter agunt cum reduplicatione, atq; cum verborum augmento syllabico & temporali. Modo enim addunt verbis reduplicationem, modo detrahunt. Hinc multa repetiuntur verba in  $\mu$ : siue vlla omnino reduplicatione, ut in prima coniugatione,  $\phi\iota\lambda\acute{\iota}\omega, \phi\iota\lambda\eta\mu\iota, \alpha\mu\omicron: \alpha\iota\acute{\nu}\omega, \alpha\iota\acute{\nu}\eta\mu\iota$ , laudor:  $\rho\acute{\epsilon}\omega$ , vel etiam  $\delta\upsilon\acute{\alpha}\omega, \delta\upsilon\eta\mu\iota, \iota\upsilon\upsilon\omega$ .

In secunda coniugatione  $\nu\epsilon\acute{\alpha}\omega$ , senesco,  $\gamma\acute{\iota}\gamma\eta\mu\iota$ :  $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\delta\omega$  rideo  $\gamma\acute{\lambda}\eta\mu\iota$ :  $\nu\iota\kappa\acute{\epsilon}\omega$ , vinco,  $\nu\iota\kappa\eta\mu\iota$ :  $\delta\epsilon\varsigma\tau\acute{\iota}\omega$ , prandeo,  $\delta\epsilon\varsigma\tau\eta\mu\iota$ :  $\kappa\tau\acute{\iota}\omega$  pro  $\kappa\tau\iota\omega$ , occido,  $\kappa\tau\eta\mu\iota$ . Hinc  $\kappa\tau\acute{o}\nu\alpha\iota$ , Aoristus secundus,  $\kappa\tau\iota\omega, \kappa\tau\eta\varsigma, \kappa\tau\eta$ .  $\epsilon\pi\acute{\iota}\omega$ ,  $\epsilon\pi\eta\mu\iota$ , vulnero, Infinitivus

rius ἀπέναι. In tertia ἐλάθην, ab ἐλάθην, libero: δοκέω-  
μαι à δοκέω, probo. Quæ non tantum à Poetis, sed ab aliis quo-  
que subinde vsurpantur, maxime illa quibus nihil est tritius,  
ἐλθην, propitius sum: φημι, dico: γινώμι, cognosco.

Interdum adhibetur quidem reduplicatio, sed per ε: θνάω  
vel θνάω, τίθνημι, morior: τλάω, τλήμι, τίθλημι, fero, tolero.  
νοέω, νοήμι, νενόημι, intelligo. πελώ, περσέω, τελέω, πέτλημι,  
quod etiam accidit in quarta coniugatione aliquando, quæ  
alioquin reduplicationis expers est: κέκλυθι, κέκλυθε, ἀκλύ-  
μι, audio.

Ipsam etiam ἴσθην reduplicatur nonnunquam per ε: ἴσθην,  
ἴσθης, ἴσθηςσι. Hinc ἴσταναι.

In quibusdam verbis loco reduplicationis repetuntur duæ  
primæ literæ præsentis, ἀλάω, ἔρρω, ἄλλω, ἀλάλλω: ἀλυκτέω,  
ἐν ἀνγκύστῳ redίγω, ἀλύκτεται, ἀλαλύκτεται: ἀχέω, ἀγγος, ἀγγί-  
σθην.

Interdum verba à vocali cœpta reduplicationem habent  
in secunda syllaba: δέω seu διδάω, ὄνημι, ὀνιημι, ἱύω, pro-  
sum.

Fit item ut reduplicatio quæ natura sua brevis est, siue  
peti, siue per ε fiat, producat in inserto μ, ut πρῶω, πρῆμι,  
πῖμπρηναι, comburo: πλάω seu πλέω, πλέμι, πῖμπλέω, im-  
pleo.

Est autem reduplicatio ordinarie tantum fit in præ-  
senti & imperfecto, quædam tamen etiam in futuro il-  
lam retinent. Hinc διδάτω pro δεισσω, & διπράω à διπράσσω,  
fugio.

## D I A L E C T I.

Æ Oles verborum in μι præsentis temporis mutant in ε,  
reduplicato μι: τίθημι, τίθειμι: φίδηναι, φίδεμαι. Bæoti  
mutant in ει facta reduplicatione per ε: πεφίδεμαι, τελέω, τε-  
λέεμαι, perficio: νοέω, νόημι, νενόημι, intelligo.

PARADIGMA PRIMÆ CON-  
IUGATIONIS.

Fit hæc coniugatio à verbis in εω, futurum

M 4 in



in ἦσω, præteritum in κα, θέω, τίθημι, θήσω, τίθηκα:  
ἔω, ἔθημι, mitto, dimitto, ἦσω, εἶκα.

## INDICATIVI

*Præfens.*

S. ἡθιμι, ἡθις, ἡθισι, ποιο.

Δ ἤθετον ἤθετον.

P. Ἰταλῶν, Ἰταλῆς, Ἰταλῶσι, Ionice Ἰταλῶσι.

Tertia persona pluralis similis est datiuo plurali participij τῖθεν, τῖθεντι, τῖθεισι.

Sic in Barytonis  $\pi\tau\iota\sigma\iota$ , & in futuro,  $\pi\psi\sigma\iota$ , voce plane conueniunt cum datiuus participiorum eiusdem temporis.

DIALECTI PRÆSENTIS.

Pro τῆσι, Dores vsurpant τῆσι. sic ἴησι, διδάσκει, διανοῖ.  
pro ἴησι, διδάσκει, διανοῖ.

*Imperfectum,*

S. ἐπὶ θύλῃ, ἐπὶ θυρῇ, ἐλθόν, ponebam.

D. ἐλθέτω, ἐτιθέτω.

Р. ἐλθέτω, ἐλθέτε, ἐλθέτωσαν.

Imperfectum singulare trium conjugationum non est admodum vlitatum, eius loco videntur auctores personis circumflexorum: ἐδίθην, ἐδίθης, ἐδίθη, à τῆς: ab ἐδίω, ἐδίον, ἐδίον, ἐδίς, ἐπέ: à διδω, ἐδίδοον, ἐδίδου, ἐδίδεις, ἐδίδεις. In tertia plurali: ἐτίθην, ἐτίθον, ἐτίδου, ponebant, stabant, dabant.

In præfenti quoq; reperire est personas circumflexas cum reduplicatione,  $\omega\delta\gamma\tau\iota\theta\epsilon\iota$ , & Ποῦτις  $\pi\alpha\rho\tau\iota\theta\epsilon\iota$ , à  $\omega\delta\gamma\tau\iota\theta\epsilon\omega$ , appono, pro  $\omega\delta\gamma\tau\iota\theta\epsilon\iota$ , διδω  $\rho\acute{o}\delta\iota\delta\omega\sigma\iota$ .

DIA-

## DIALECTI IMPERFECTI.

Imperfecti tertia pluralis Dorice, ἐπην per synopen vel per Dialectum Bæoticam, & in Aoristo secundo, ἐπν pro ἐπναι: ἰδν pro ἰδδων.

Perfectum, τέθηκα, τέθηκας, τέθηκε, posui, vt τέτυφα.

Habet huius verbi præteritum hoc α, loco η, τέθηκα pro τέθηκαι more Bæotorum, quorum hæc mutatio propria est. Item ἐνκα ab ἐνω, ἵκημι, cætera habent η.

Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις: posueram: vt ἐπετύφην.

Aoristus primus, ἐθηκα, ἐθηκας, ἐθηκε, posui, vt ἐτύφα.

Cur habeat κ sicut & ἐδωκα, diximus iam suo loco.

## Aoristus secundus.

S. ἐθλω, ἐθης, ἐθν, posui.

D. ἐθετον, ἐθέτην.

P. ἐθεμην, ἐθετε, ἐθεσαν.

Fit ab imperfecto ablata reduplicatione, ἐτ' ἔην, ἐθλω. Seruat hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris: ἐθλω, ἔστη, ἐστης, ἐστη, ἐστητον, ἐστήτην, ἐστημην, ἐστης, ἐστης, ἐστημι, ἐστημεν, ἐστητε, ἐστητε. Exci-  
piuntur hæc tria: ἐθλω à ἔθην: ἔν ab ἔνιμι, mitto, di-  
mitto. ἐδων à διδωμι, do.

## Futurum primum.

Θήσω, θήσῃς, θήσῃ, ponam, vt τύψω.

Seruat interdu reduplicatio in futuro, πρήσω, διδώσω, ἔρῃμι, ἔρῃμι, pro πρήσω, δώσω.

## IMPERATIVVS.

*Præsens & imperfectum.*

Sing. τίθετι, τίθες, pone.

Dual. τίθετον, τίθετων.

Plur. τίθετε, τίθετωσαν.

Fit à prima plurali præsentis temporis mutando  $\mu$  in  $\theta$ , τίθετε  $\mu$ , τίθετι, ubi  $\tau$  est propter præcedentem aspiratam : ἵσταμεν, ἵστη , δίδομεν , δίδοθι.

Hic etiam vñtata sunt tempora secundæ personæ circumflexorum, πῆθι, ἵστη, δίδοθι pro τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι.

*Præteritum perfectum*, τέθεικα, τέθεικέτω, posueris.*Aoristus primus*, ἔστην, ἔστηάτω, sed inusitatus est.*Aoristus secundus.*

Sing. θές, θέτω, ponito tu vel pones.

Dual. θέτον, θέτων.

Plur. θέτε, θέτωσαν.

## ANNOTATIO.

Aoristus secundus exit ordinariè in  $\theta$ , ἔστηθι, ἔστητω, sed  $\theta$  &  $\sigma$  excipiuntur: ad quorum similitudinem alia quædam formata reperiuntur: ut  $\epsilon$ ἵστας, dicito, refer, ab  $\epsilon$ ἵστω, sed tantum ab  $\epsilon$ ἵστωμι. Sic  $\chi$ ῆς, habeto,  $\alpha$ χῆμι, quod fit ab inusitato  $\chi$ ῖω sic  $\phi$ ῆς, fer,  $\alpha$ φῆμι. sic  $\epsilon$ ς, mitte, ab  $\epsilon$ μι, cum suis compositis.

Retinent quoque Æoles & Poetæ metri causa in imperatiu præsentis vocalem longam præsentis. Vt in prima coniugatione: φίληθι, pro φίλει. ἀμα, à φίλημι. νόθι, pro νόθει, à νόμι, intelligo. In secundâ, ἰληθι, propinquis esto, pro ἰλαθι. πίμπληθι, pro πίμπλημι, imple. In tertiâ δίδωθι, pro δίδωμι, da.

OPTA-

## OPTATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*S. εἴθε τιθεῖω, τιθείης, τιθείη, *utinam ponerem.*

D. τιθείητον, τιθείητω.

P. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησιν.

*Perfectum & plusquamperfectum*, εἴθε τεθείημι, τεθείη-  
κοις, *utinam posuerim vel posuissem.**Aoristus primus*, θέηαιμι, sed inutilitatus est etiam in  
sequentibus modis.*Aoristus secundus.*S. εἴθε θέλω, θέης, θέη, *utinam posuerim.*

D. θέητον, θέητω.

P. θέημεν, θέητε, θέησιν.

Fit à præsentī ablata reduplicatione, quod hic  
& supra monuisse sufficiat. Omnes enim Aoristi  
secundi formantur hoc modo.

## SVBIVNCTIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*S. εἰάν τιθῶ, τιθῆς, τιθῇ, *si ponam vel ponerem.*

D. τιθῆτον, τιθῆτων.

P. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

*Perfectum & plusquamperfectum*, εἰάν τεθείκω, *si posue-  
rim vel posuissem.**Futurum primum*, εἰάν θέκω.*Aoristus secundus.*Sing. εἰάν θέω, θέης, θέη, *si posuero.*

Dual. θέητον, θέητων.

Plur. θέωμεν, θέητε, θέωσι.

## DIALECTI.

**I**ones pro  $\eta\omega$  &  $\eta\omega$  dicunt  $\pi\theta\epsilon\omega$ ,  $\lambda\epsilon\theta\epsilon\eta\varsigma$ ,  $\lambda\epsilon\theta\epsilon\eta$ :  $\theta\epsilon\omega$ ,  $\theta\epsilon\eta\varsigma$ ,  $\theta\epsilon\eta$ .  $\theta\epsilon\eta\lambda\alpha\varsigma$ ,  $\theta\epsilon\omega\lambda\alpha\varsigma$ ,  $\theta\epsilon\eta\pi\epsilon$ ,  $\theta\epsilon\omega\pi\epsilon$ . Addunt Poetæ ad  $\epsilon$  vocalem ut fiat diphthongus,  $\pi\theta\epsilon\omega$ ,  $\theta\epsilon\omega$ ,  $\theta\epsilon\eta\varsigma$ ,  $\theta\epsilon\eta$ . Plurali  $\theta\epsilon\omega\lambda\alpha\varsigma$  &  $\theta\epsilon\omega\lambda\alpha\varsigma$ , ponamus. Quæ systole Poetis in his temporibus valde visitata est:  $\theta\epsilon\omega\lambda\alpha\varsigma$ ,  $\epsilon\alpha\mu\upsilon\varsigma$ , pro  $\theta\epsilon\omega\lambda\alpha\varsigma$  à  $\beta\eta\mu\epsilon$ , vado. In Coniunctivo  $\beta\omega$ ,  $\beta\epsilon\omega$ ,  $\beta\epsilon\omega$ .

Hoc etiam fit in secunda coniugatione:  $\pi\omega$ ,  $\sigma\eta\varsigma$ ,  $\sigma\eta$ . Ionice  $\sigma\epsilon\omega$ ,  $\sigma\epsilon\eta\varsigma$ ,  $\sigma\epsilon\eta$ . Poetice  $\sigma\epsilon\omega$ ,  $\sigma\epsilon\eta\varsigma$ ,  $\sigma\epsilon\eta$ , & verso  $\epsilon$  in  $\eta$ :  $\sigma\eta\omega$ ,  $\sigma\eta\eta\varsigma$ ,  $\sigma\eta\eta$  vel  $\sigma\eta$ . Plurali  $\sigma\eta\eta\lambda\alpha\varsigma$  pro  $\sigma\eta\omega\lambda\alpha\varsigma$ . Sic in Barytonis tempora circumflexa in  $\omega$   $\tau\upsilon\phi\omega$ ,  $\tau\upsilon\pi\omega$ , dissolunt isti in  $\epsilon\omega$ , & Poetæ in  $\epsilon\omega$   $\tau\epsilon\pi\epsilon\omega$ , versus fuero à  $\tau\epsilon\epsilon\omega$ ,  $\tau\epsilon\alpha\omega\epsilon\omega$ ,  $\tau\epsilon\alpha\pi\epsilon\omega$ ,  $\tau\epsilon\alpha\pi\epsilon\omega\lambda\alpha\varsigma$  vel  $\tau\epsilon\alpha\pi\epsilon\omega\lambda\alpha\varsigma$ . Et similiter quædam tempora mutant in  $\eta\omega$   $\tau\epsilon\alpha\omega\eta\omega$ ,  $\tau\epsilon\alpha\omega\eta\varsigma$ ,  $\tau\epsilon\alpha\pi\eta\eta$ . Hinc  $\phi\alpha\omega\eta\eta$ , siue  $\phi\alpha\omega\eta\eta$ .

## INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum,  $\pi\theta\epsilon\nu\alpha\epsilon$ , ponere.

Perfectum & plusquamperfectum,  $\pi\epsilon\theta\kappa\epsilon\nu\alpha\epsilon$ , posuisse.

Aoristus primus,  $\theta\eta\kappa\alpha\epsilon$ .

Aoristus secundus,  $\theta\epsilon\iota\omega\alpha$ , posuisse.

Futurum primum,  $\theta\eta\sigma\omega$ , positurum.

## PARTICIPIVM.

Præsens & Imperfectum.

$\delta\pi\theta\epsilon\iota\varsigma$ ,  $\tau\iota\theta\epsilon\upsilon\tau\epsilon$ , ponens.

$\eta\tau\iota\theta\epsilon\iota\omega\alpha$ ,  $\tau\iota\theta\epsilon\iota\omega\varsigma$ .

$\tau\omega\tau\iota\theta\epsilon\upsilon$ ,  $\tau\iota\theta\epsilon\upsilon\tau\epsilon$ .

Perfectum & plusquamperfectum,  $\pi\epsilon\theta\kappa\omega\varsigma$ ,  $\kappa\eta\omega$ ,  $\kappa\omega\varsigma$ , qui posuit.

Aoristus primus,  $\theta\eta\kappa\alpha\varsigma$ ,  $\theta\eta\kappa\alpha\omega\alpha$ ,  $\theta\eta\kappa\alpha\upsilon$ .

Aoristus secundus.

$\delta\theta\epsilon\iota\varsigma$ ,  $\theta\epsilon\iota\omega\upsilon\tau\epsilon$ , qui posuit.

$\eta\theta\epsilon\iota\omega\alpha$ ,  $\theta\epsilon\iota\omega\varsigma$ .



πὸ θέν, ἔθέντῳ.

Futurum primum, ἵστων, positurus, ἵστούσα, ἵστων.

PARADIGMA VERBÍ PASSIVÍ.  
INDICATÍVVS.

*Præfens.*

S. τίθεμαι, τίθεσθαι, τίθεται, ποιοῦ.

Δ. πρῶτον, ἡ δευτέρου, τῆς τρίτου.

Р. πῖς με δεῖ, πῖς δεῖ ε, τῖς δεῖ τι.

Secunda persona praesentis exit in *συ, πῖσσυ, ἰ-  
σαισυ*: Attice *πῖσσι, ἰσι*, more Barytonorum *πῖπῖσσι, πῖπῖσι*.

Et sunt nonnulla in  $\mu$ , quæ communiter for-  
mant secundam personam in  $\eta$  καὶ  $\eta\mu\mu$  καὶ  $\eta\eta$ , sedeo :  
ἐνίσταμαι, σίο, ἀπὸ  $\eta\eta$  : δύναμαι possum, δύνη, pro καὶ  $\eta$ -  
ται, ἐνίσταται, δύναται, quamvis istæ terminationes  
etiam reperiantur.

## D I A L E C T I.

Q uædam more Attico Ionico & Æolico retinent in pas-  
siva voce præteritis temporis vocalicam longam Actui:  
ὄντημι, ὄντημι, ὄντηται, fruor, fructum capio, pro ὀντημι, ὀνταται, ὀν-  
τῶμαι καὶ ὄνται pro ὀντημι, ὀνταται, cuius actiuium est ὀντήμι,  
τοκοῦ, καὶ ὀνταί, ὄνται, quæro, εἴρω, οἴζις, pro οἴζιςμαι, οἴ-  
ζις, uisum secundæ coniugatione, ὀρτήμαι, ὀρταί, ὀρταται, pro ὀ-  
ρτήμαι, ὀρτῶμαι, video, ὀρτήται

*Imperfectum.*

*S. et πθ' ulu, et i feto, et i feto, ponebar.*

D. π. Δ. ε. ρ. ο. ν., κ. ι. γ. ε. σ. τ. ο. ν., κ. ι. δ. ε. α. θ. η. υ.

Ρ. ἔτι θέμεθα, ἐπὶ θεοῦ, ἐπὶ τῷ τοῦ.

*Perfektum.*

S.  $\tau\epsilon\theta\epsilon\omega\mu, \tau\epsilon\theta\epsilon\omega\mu, \tau\epsilon\theta\epsilon\pi\omega$ , posicens sum.

D. te fuisse, te fuisse, te fuisse.

P. κ. θ. ι.

P. πείμεθα, τέθωαι, τέθνται.

Servatur hic et actiui. Secundum communem regulam, ut in actiuo τέθνω, ita hic τέθμεν, dicendum erat.

Plusquamperfectum, ἐπειμην, ἐτέθον, ἐτέθτο, positus eram vel fueram.

Aoristus primus, ἐτέθην, ἐτέθης, positus sum vel fui.

Penultima Aoristi primi corripitur, à τέθναι, ἐτέθην, abiecta subiunctiua, θ quoq; præteriti veritür in tenuem τ.

Aoristo secundo carent verba passiva.

Futurum primum, τέθσομεν, ponar.

Paulò post futurum, πείσομεν, paulò post ponar.

## IMPERATIVI

Præsens & Imperfectum:

S. τίθεο, πείθω, ponere.

D. τίθεοις, πείθεις.

P. τίθεοι, πείθεοις.

Ablato σ fit Crasis Attica τίθεο, τίθεο, τίθεις; πείθεις; δίδω, δίδω, δίδω.

Perfectum & plusquamperfectum, τέθω, πείθω, positus sis vel fueris.

Aoristus primus, τέθην, πείθω, ponitor vel poneris.

Præsens & imperfectum.

S. εἴτε πείμην, πείθω, πείθω, utinam ponerem.

D. πείμενοι, πείθεοις, πείθεοις.

P. πείμεθα, πείθεοι, πείθεοι.

## OPTATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴτε πείμην, πείθω, πείθω, utinam positus fuerim vel fuisssem.

D. π-

D. τεθείμεθον, τεθείσθον, τεθείσθω.

P. τεθείμεθα, τεθείσθε, τεθείντο.

Aoristus primus, τεθείλω, τεθείης, idem.

Futurum primum, τεθῶσι μιν, utinam ponar.

Paulo post futurum, τεθῶσι μιν, utinam mox ponar.

## CONIVNCTIVVS.

Præsens & Imperfectum.

Σ. ἐὰν πθῶμαι, πθῇ, πθῇ τω, si ponar vel ponerer.

D. τιθῶμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.

P. πθῶμεθα, πθῆσθε, πθῶντω.

Perfectum & plusquamperfectum.

Σ. ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, πθῇ τω, si positus fuerim, vel fuisset.

D. τιθῶμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.

P. τιθῶμεθα, τιθῆσθε, πθῶντω.

Aoristus primus, ἐὰν τεθῶ, τεθῆς, τεθῇ, si positus fuero.

## INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τιθεῖν, poni.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθείσθαι, positum esse.

Aoristus primus, τεθῆναι, idem.

Futurum primum, τεθῆσοθαι, positum iri.

Paulo post futurum, τεθείσοθαι, mox positum iri.

## PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τιθεῖς, τὸ τιθεῖς, qui ponitur vel ponebatur.

ἡ τιθεμένη, ἡ τιθεμένης.

ὁ τιθεμένων, ὁ τιθεμένων.

Perfectum & plusquamperfectum, τετέλεσται, τετέλεσταις, τετέλεσταιον, positus.

Aoristu. primus, τετέλεσται, τετέλεσταις, τετέλεσταιον, idem.

Futurum primum, τετέλεσται, τετέλεσταις, τετέλεσταιον, ponendus.

Paulò post futurum, τετέλεσται, τετέλεσταις, τετέλεσταιον, ponendus.

### VERBUM MEDIUM.

Præsens & imperfectum conueniunt cum passivis. Perfectum & plusquamperfectum, & futurum secundum tum hic quærenda sunt, cum verba circumflexa à quibus verba in *μι* formantur prædicta tempora habuerint.

Restant ergo tria tantum tempora, Aoristu primus, Futurum primum, Aoristu secundus. Aoristu primus, ἐποίησα, ἐποίησας, ἐποίησας, ut ἐποίησα. Sed vix vllus est eius vsus, maxime extra indicatiuum: vt supra etiam de actiuo Aoristo primo, extra indicatiuum diximus. Si quis tamen formare velit reliqua tempora, faciat id iuxta regulas Barytonorum.

Imperatiuus, Πῶς, Πῶς.

Optatiuus, Πῶς.

Subiunctiuus, Πῶς.

Infinitiuus, Πῶς.

Participium, Πῶς.

Futurum primum.

In indicatiuo, Πῶς, Πῶς, Πῶς, ponam.

In optatiuo, Πῶς, Πῶς, Πῶς, Πῶς, utinam ponam.

In infinitiuo, Πῶς, positurum.

In par-

Inparticipio , ἡσόμενος, ἡσόμενη, ἡσόμενον, positurus.

## Aoristus secundus Indicativi.

S. ἐθέμην, ἐθεσ, ἐθετο, posui.

D. ἐθέμεθον, ἐθεσθον, ἐθέσθην.

P. ἐθέμεθα, ἐθεσθε ἐθεντο.

Fit ab imperfecto passiuo ablata reduplicatio-  
ne, idq; in omnibus modis, ἐτιθέμην, ἐτιθέμην, τιθε-  
σ, τίσο.

## Aoristus secundus Imperativi.

S. θέσο θέσθω, pone vel posueris.

D. θέσθων, θέσθων.

P. θέσθε θέσθωτων.

## Aoristus secundus Optativi.

S. εἴθε θείμην, θείω, θείτω, vtinam posuerim.

D. θείμεθον, θείσθον, θείσθην.

P. θείμεθα, θείθε, θείντω.

## Aoristus secundus Coniunctiui.

S. ἐάν θώμην, θῆ, θῆτω, si posuerim vel posuero.

D. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.

P. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Aoristus secundus infinitiui, θέσθαι, ponere vel posu-  
isse.

Aoristus secundus participii, θέμενος, ἐνν, ἐνον, qui po-  
suit.

PARADIGMA SECVNDÆ CONIV-  
gationis verborum in μι.

Continet hæc coniugatio verba in μι facta ex  
verbis in αω, futurum ἥσω, præteritum κα, κάω, ἔστη-  
μι, ἔστηω, ἔστηκα.

N

INDI-



DE VERBIS  
INDICATIVVS

*Præsens.*

Sing. ἵστημι, ἵστης, ἵσθι, ἵσθω vel statuo.

Dual. ἵστατον, ἵστατον.

Plur. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵσᾶσθαι.

ANNOTATIO.

Verbum ἵστημι proprie sisto, statuo, constituo, erigo, ἵσταμαι, passivum, sto, quamvis actuum ἵστω & ἵσταμαι, standi quæque significationem habeat, cum ἵγ tur non habeat unam significationem, latius visum est, nullam paradigmati huius verbi adscribere.

*Imperfectum.*

Sing. ἵσθην, ἵσθης, ἵσθι.

Dual. ἵστατον, ἵσᾶτῶ.

Plur. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵσασθαι.

*Perfectum.*

S. ἔστακα, ἔστακας, ἔστακε, steti, ut τῆτι φά, &c.

Ἐστακα per α, pro ἔστηκα, à futuro ἔσσω.

Sequitur autem ἐσπερὺν spiritum præsentis ἔσμεν, ἔσακα.

Præteritum plusquamperfectum, ἔστακειν, ἔστακεις.

Aoristus primus, ἔστηκα.

*Aoristus secundus.*

Sing. ἔστω, ἔσθης, ἔσθι.

Dual. ἔσταν, ἔσῃτῶ.

Plur. ἔστημεν, ἔσθητε, ἔσθω.

Futurum primum, ἔστω, ἔσθης, ἔσθι.

Tertia pluralis subit apud Poëtas syncopen, ἔβαν, & ablato augmento, βαν, pro ἔβησαν, merunt, sic ἔσαν, steterunt, pro ἔστησαν.

IMPE-

IN MI.  
IMPERATIVVS.  
*Præfens & Imperfectum.*

195

Sing. ἵσάθι, ἱσάτω.

Dual. ἱσάτον, ἱσάτων.

Plur. ἱσάτε, ἱσάτωσαν.

*Perfectum & plusquamperfectum, ἑσττικε, ἑστικέτω.*

*Aoristus primus, ἤσθον, ἤσάτω.*

*Aoristus secundus.*

Sing. ἤθι, ἤτω.

Dual. ἤτον, ἤτων.

Plur. ἤτε, ἤτωσαν.

OPTATIVVS.

*Præfens & Imperfectum.*

Sing. εἴθε σάιλω, σάιης, σάιη.

Dual. εἰσήτον, εἰσήτω.

Plur. εἰσάμεθ, εἰσάητε, εἰσάωσαν.

*Perfectum & plusquamperfectum, ἑστέμεθ, ἑστέμεθ.*

*Aoristus primus, ἤσμεθ.*

*Aoristus secundus.*

Sing. εἴθε σάιλω, σάιης, σάιη.

Dual. εἰσήτεν, εἰσήτω.

Plur. εἰσάμεθ, εἰσάητε, εἰσάωσαν.

*Futurum primum, ἤσοιμι.*

CONIUNCTIVVS.

*Præfens & imperfectum.*

Sing. εἰάν ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ.

Dual. ἰσῶτον, ἰσῶτον.

Plur. ἰσῶμεθ, ἰσῶτε, ἰσῶσι.

*Perfectum & plusquamperfectum, εἰάν ἑστικῶ.*

N 2

Aori-

Aoristus primus, ἐάν σῆσω.

Aoristus secundus.

Sing. ἐάν σῶ, σῆς, σῇ.

Dual. σῆτον, σῆτον.

Plur. σῶμεν, σῆτε, σῶσι.

## INFINITIVVS.

Præsens &amp; imperfectum, ἰσέναι.

Perfectum &amp; plusquamperfectum, ἰσκέναι.

Aoristus primus, σῆσαι.

Aoristus secundus, σῆσθαι.

Futurum primum, σῆσθν.

## PARTICIPIVM.

Præsens &amp; Imperfectum,

ὁ ἰσῶς, ἰσάντ.

ἡ ἰσῶσα, ἰσίσσης.

τὸ ἰσάν ἰσάντ.

Perfectum & plusquamperfectum, ἰσκέως, ἰσκέϊα, ἰσκέ-  
ηος.

## A N N O T A T I O.

Ἐσκέως communiter, Ionice ἰσκέως, & facta erasi ἰσῶς, ἰ-  
σῶσα ἰσῶς, sic compositi ἰσκέως, ἰσκέσα, ἰσκέως, cōstituitur,  
διεσῶς, διεσῶσα, διεσῶς, diffusus. Scribitur ipsum quoq; neutrum  
per ω, quod ex contractione veniat. Est autem proprium Io-  
num ex p: æteritis subtrahere & correpta penultima: ἰσκέ, ἰ-  
σκα: μέμικα, μέμικα, paratus sum, βίβικα, ἀ βίβω inusitato, ἡ-  
δο: βίβαα. Participium βέβας, hinc βεβῶς, sic μεμῶς, με-  
μῶς, ἀ μῶω, cupio, quero: sic γέμικα, ἀ γάω, nascor, γίγα, γαῶς,  
γαῶς. Interdum manet penultima longa, κέστω, ἰσκέτω, κέσθω,  
κέσθω, κέσθω, κέσθω, κέσθω, κέσθω, κέσθω, κέσθω, κέσθω, κέσθω,  
κέσθω. Hinc κέσθως, γαυίω, ἀ γαυίω.

Aorist.

Aoristus primus, ἤσας, ἤσαισα, ἤσαν.

Aoristus secundus.

ὁ αἶς, αἶντο.

ἡ αἶσα, αἶσαν.

τὸ αἶν αἶντο.

Futurum primum, ἤσω, ἤσουσα, ἤσαν.

VERBI PASSIVI INDICATIVVS  
Praesens.

Sing. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵστανται.

Dual. ἵσταμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.

Plur. ἵσταμεθα, ἵσταθε, ἵστανται.

Imperfectum.

Sing. ἵσμι, ἵστασθε, ἵσταντο.

Dual. ἵσταμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.

Plur. ἕσταμεθα, ἕσταθε, ἕσταντο.

Perfectum, ἔσταμαι, ἔστασαι, ἔστανται.

Plusquamperfectum, ἔσμι, ἔστασθε, ἔσταντο.

Aoristus primus, ἔσθω.

Futurum primum, σταθήσομαι.

Paulò post futurum, ἔστασομαι.

## IMPERATIVVS.

Praesens &amp; Imperfectum.

Sing. ἵστασθε, ἵστασθω.

Dual. ἵστασθον, ἵστασθων.

Plur. ἵστασθε, ἵστασθεσαν.

Perfectum &amp; plusquamperfectum, ἔστασθε, ἔστασθων.

Aoristus primus, σταθήτω.

S. εἴθε ἰσχύμην, ἰσχύω, ἰσχύτο.

D. ἰσχύμεθον, ἰσχύοθον, ἰσχύοθην.

P. ἰσχύμεθα, ἰσχύοθε, ἰσχύντο.

Secunda & tertia persona hic & in aliis coniugationibus circumflectuntur, si actiuum sit vñtatum: πηρίμην, πηρίο, πηρίτο: διδοίμην, διδοίο, διδοίον.

At si actiuum non sit in vñu, tunc est accentus in antepenultima, δυνάμην, δύναιο, δύναιτο, ἀδύναμι.

*Perfectum & plusquamperfectum.*

S. εἴθε ἐσχύμην, ἐσχύο, ἐσχύτο.

D. ἐσχύμεθον, ἐσχύοθον, ἐσχύοθην.

P. ἐσχύμεθα, ἐσχύοθε, ἐσχύντο.

Aoristus primus, σταθείμην, σταθείης, σταθείη.

Futurum primum, σταθσοίμην.

Paulo post futurum, ἐστασοίμην.

## SVBIVNCTIVVS.

*Præfens & Imperfectum.*

S. ἐάν, ἰσχύμην, ἰσχύ, ἰσχύται.

D. ἰσχύμεθον, ἰσχύοθον, ἰσχύοθον.

P. ἰσχύμεθα, ἰσχύοθε, ἰσχύνται.

*Perfectum & plusquamperfectum.*

S. ἐάν, ἐσχύμην, ἐσχύ, ἐσχύται.

D. ἐσχύμεθον, ἐσχύοθον, ἐσχύοθον.

P. ἐσχύμεθα, ἐσχύοθε, ἐσχύνται.



## A N N O T A T I O.

Alii præsens ita inflectunt, ἐὰν ἴσῃμαι, ἴσῃς, ἴσῃται. Et similiter actiui, ἐὰν ἴσῃ, ἴσῃς, ἴσῃ. Si actiui non sit in usu, præsens erit propter oxytonum. ἐὰν δὲ ὡς ἴσῃμαι, ἴσῃς, ἴσῃται, si possim.

Aoristus primus, ἐὰν ἴσῃ, ἴσῃς, ἴσῃται.

## INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, ἴσῃσθαι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἴσῃσθαι.

Aoristus primus, ἴσῃσθαι.

Futurum primum, ἴσῃσθαι.

Pauld post futurum, ἴσῃσθαι.

## PARTICIPIVM.

Præsens & Imperfectum.

ἴσῃς, ἴσῃς, ἴσῃς.

Perfectum & plusquamperfectum, ἴσῃς, ἴσῃς, ἴσῃς.

Aoristus primus, ἴσῃς, ἴσῃς, ἴσῃς.

Futurum primum, ἴσῃς, ἴσῃς, ἴσῃς.

Pauld post futurum, ἴσῃς, ἴσῃς, ἴσῃς.

## VERBVM MEDIVM.

Tria huius verbi tempora formare licet, Aoristum primum, Futurum primum, Aoristum secundum.

Aoristus primus indicatiui sic habet, ἴσῃς. Imperatiui, ἴσῃ, ἴσῃσθαι. Optatiui, ἴσῃς. Coniunctiui, ἴσῃς. Infinitiui, ἴσῃσθαι. Participii ἴσῃς.

Futuri primi hæc sunt tempora, ἴσῃς. Optatiui, ἴσῃς. Infinitiui, ἴσῃσθαι. Participii, ἴσῃς.

*Aoristus secundus indicativi.*

S. ἐπαίμην, ἐπαίον, ἐπαίνον.

D. ἐπαίμεθον, ἐπαίομεθον, ἐπαίνομεθον.

P. ἐπαίμεθα, ἐπαίομεθα, ἐπαίνομεθα.

Conuenit voce cum præterito plusquamperfecto passiuo, licet spiritu differat, cum in illo sit asper, hic lenis. Vix est vsitatum hoc tempus, & minus extra indicatiuum, παῖον, παίμην, παῖμαι, παίομαι, παίνομαι.

### PARADIGMA TERTIÆ CONIUGATIONIS verborum in μι.

Continet hæc coniugatio verba in μι, facta à circumflexis in ωω; futurum ωσω, præteritum ηα, δόω, δίδομι, δόω, δίδωμι, δέδωκα, dedi.

### INDICATIVVS

*Præsens.*

Sing. δίδωμι, δίδως, δίδωσι, δό.

Dual. δίδοτον, δίδοτον.

Plur. δίδομεν, δίδοτε, δίδετε, Ionice, δίδάσθε.

*Imperfectum.*

Sing. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, δαβαν.

Dual. ἐδίδοτον, ἐδίδοτον.

Plur. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

*Perfectum*, δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε, dedi.*Plusquamperfectum*, ἐδέδωκειν, dederam.*Aoristus primus*, ἐδωκα, ἐδωκας, ἐδωκε, dedi.*Aoristus secundus.*

S. ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκα, dedi.

D. ἔδοτον, ἔδοτον.

P. ἔδο-

P. ἔδωκα, ἔδωκε, ἔδωκεν.

Futurum primum, δώσω, δώσεις, dabo.

## IMPERATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

Sing. ἴδοθι, ἰδότη, da.

Dual. ἴδοσθον, ἰδότητον.

Plur. ἴδοτε, ἰδότησθω.

Perfectum, δέδωκε, δέδωκετω, dederis.

Aoristus primus, δόκων, δόκνάτω, inusitatus.

*Aoristus secundus.*

Sing. δός, δότη, da.

Dual. δότην, δότητον.

Plur. δότε, δότησθω.

## OPTATIVVS.

*Præsens & imperfectum.*

S. εἴθε δόσω, δόσεις, δόσιν, utinam darem.

D. δόσητον, δόσηττω.

P. δόσωμεν, δόσητε, δόσησθω.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδωκαμι, utinam  
dederim vel dedissem.

Aoristus primus, δώσωμι.

*Aoristus secundus.*

S. εἴθε δώσω, δώσεις, δώσιν, utinam dederim.

D. δώσητον, δώσηττω.

P. δώσωμεν, δώσητε, δώσησθω.

Futurum primum, δώσοιμι, utinam deni.

## CONIUNCTIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

S. εἰάν τι δώ, τι δώς, τι δῶ, si dem vel darem.

D. διδῶτον, διδῶτον.

P. διδῶμι, διδῶτε, διδῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδωκα, δέδωκας, ἥ  
dederim vel dedissem.

Aoristus primus, ἐὰν δῶνω.

Aoristus secundus.

Sing. ἐὰν δῶ, δῶς, δῶ, ἥ dederō.

Dual. διδῶτεν, διῶτον.

Plur. δῶμι, δῶτε, δῶσι.

### DIALECTI.

**T**ertia persona singularis Ionice δῶσι. Iones enim tertius personis singularibus subunctiuorum vocis actiuæ sæpe addunt syllabam σι. Quidam scribunt δῶσι sine iota subscripto.

Tertia pluralis Poëtica δῶσι, sic γινώσι, nouerint, à γινώμι. ut pro δῶ, δῶς, δῶ, dicatur, δῶω, δῶς, διῶη, & Ionice διῶσι.

### INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, διδόναι, dare.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδοκέναι, dedisse.

Aoristus primus, δῶναι.

Aoristus secundus, δῆναι, dedisse.

Futurum primum, δώσω, daturum.

### PARTICIPIVM.

Præsens & Imperfectum.

ὁ διδῶς, διδόντῃ, qui dat vel dabat.

ἡ διδῶσα, διδῶσης.

τὸ διδόν, διδόντῃ.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδωκός, qui dedit.

Aoristus primus, δῶν, δῶναι, δῶναι.

*Aoristus secundus.*ὁ δέξ, δόντ, *qui dedit.*ἢ δέσ, δέσ, *δός.*

τὸ δόν, δόντ.

## VERBI PASSIVI INDICATIVVS

*Præsens,*

S. δίδωμι, δίδου, δίδου.

D. δίδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.

P. δίδόμεθα, δίδοσθε, δίδοντο.

## ANNOTATIO.

Passiva significatio huius verbi explicari potest, partim per verbum *tribuo*, partim per tempora passiva verbi *do*, ubi quidem ea habet.

*Imperfectum.*S. ἐδίδευν, ἐδίδου, ἐδίδου. *dabar.*

D. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.

P. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

*Perfectum, δέδομαι, δέδοου, δέδοου, datus sum.**Plusquamperfectum, ἐδέδομαι, datus eram.**Aoristus primus, ἐδόθην, datus sum.**Futurum primum, δοθήσομαι, dabor.**Paulo post futurum, δέδοσμαι, mox dabor.*

## IMPERATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

Sing. δίδου, δίδου, dare.

Dual. δίδοσθον, δίδοσθον.

Plur. δίδοσθε, δίδοσθωσαν.

*Perfectum & plusquamperfectum.*

S. δέδοσ, δέδοσ, datus sis vel fueris.

D. δέ-



D. διέδωκον, διέδωκον.

P. διέδοκε, διέδωκον.

Aoristus primus, δόθητε, δόθητω, dare.

## OPTATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

S. εἴθε διδοίμην, διδοῖς, διδοῖς, utinam darer.

D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοῖσθην.

P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδοίμην, δέδοῖς, utinam datus fuerim vel fuisset.

Aoristus primus, εἴθε δώδωκα, δώδεις, δώδεις, utinam datus fuerim.

Futurum primum, δόησιν, δόησιν, δόησιν, utinam darer.

Paulo post futurum, εἴθε δέδοσιν, δέδοσιν, δέδοσιν, utinam darer.

## SVBIVNCTIVVS.

*Præsens & imperfectum.*

S. εἰάν διδώμην, διδώ, διδώ, si darer.

D. διδώμεθον, διδώσθον, διδώσθον.

P. δέδωμεθα, διδώθε, διδώντο.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδωμην, δέδω, δέδω, si datus fuerim vel fuisset.

Aoristus primus, εἰάν δώδωκα, ᾗς, ᾗς, si datus fuero.

## INFINITIVVS.

*Præsens & Imperfectum, διδοῦν, dari.*

Perfectum & plusquamperfectum, διέδωκεν, datum esse.

Aoristus primus, δώδῃ, αἰ, datum esse.

Futu-

Futurum primum, ἀοδίησιν, datum iri.

Paulò post futurum, δεδόσιν, mox datum iri.

## PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum, ὁ δίδόμενος, ἡ διδόμενη, τὸ δίδμενον, qui datur vel datur.

Perfectum & plusquamperfectum, ὁ δέδοκται, ἡ δέδοται, τὸ δέδοται, datus.

Aoristus primus, ὁ δέδωκε, ἡ δέδωκε, τὸ δέδωκε, idem.

Futurum primum, ὁ δόσιν, ἡ δόσιν, τὸ δόσιν, dandus.

Paulò post futurum, δεδόσιν, mox dandus.

## VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐδώκε, parum vñtatus.

Aoristus vero secundus sic inflectitur.

## INDICATIVI.

Sing. ἐδώκε, ἐδόσιν, ἐδόσιν, dedi.

Dual. ἐδόμεθα, ἐδόσιν, ἐδόσιν.

Plur. ἐδόμεθα, ἐδόσιν, ἐδόσιν.

## IMPERATIVI.

Sing. δόςιν, δόςιν, dederis.

Dual. δόςιν, δόςιν.

Plur. δόςιν, δόςιν.

## OPTATIVVS.

Sing. εἴθε δόμην, δόσιν, δόσιν, vtinam dederim.

Dual. δόμην, δόσιν, δόσιν.

Plur. δόμην, δόσιν, δόσιν.

## CONIUNCTIVVS.

Sing. εἰ δόμην, δόσιν, δόσιν, si dederis.

Dual. δόμην

D. δώμεθον, δώσθον, δώσθον.

P. δώμεθα, δώσθε, δώντω.

*Infinitivus*, δώδαι, dedisse.

*Participium*, ὁ δώμενος, ἡ δομένη, τὸ δώμενον, qui dedit.

*Futurum primum per omnes modos*, δώσωμεν, dabo, δώσοιμεν, δώσεσθαι, δωσόμεν.

### PARADIGMA QUARTÆ CONJUGATIONIS verborum in μι.

Continet hæc coniugatio verba in μι, facta à circumflexis in υω, δείκνυω, δείκνυμι.

#### VERBI ACTIVI INDICATIVVS

##### *Præsens.*

S. δείκνυμι, δείκνεις, δείκνυσι, ostendo.

D. δείκνυτον, δείκνυτον.

P. δείκνυμεν, δείκνυτε, δεικνύσι.

##### *Imperfectum.*

S. ἐδείκνυω, ἐδείκνεις, ἐδείκνυ, ostendebam.

D. ἐδείκνυτον, ἐδείκνυτον.

P. ἐδείκνυμεν, ἐδείκνυτε, ἐδείκνυσαν.

#### IMPERATIVI

##### *Præsens & imperfectum.*

Sing. δείκνυθι, δείκνυτω, ostende.

Dual. δείκνυτον, δεικνύτων.

Plur. δείκνυτε, δεικνύτωσαν.

#### INFINITIVVS.

*Præsens & imperfectum*, δεικνύειν, ostendere.

PAR-

## PARTICIPIVM.

*Præsens & imperfectum.**ὁ δεικνὺς, & δεικνύτω, ostendens.**ἡ δεικνύσα, & δεικνύσισ.**τὸ δεικνόν, & δεικνόντω.*

## INDICATIVI VERBI PAS-

SIVI PRÆSENS.

*S. δέικνυμαι, δέικνυσαι, δέικνυται, ostendor.**D. δέικνυμεθεν, δέικνυσθε, δέικνυσθων.**P. δέικνυμεθα, δέικνυσθε, δέικνυται.**Imperfectum.**S. ἐδείκνυμι, ἐδείκνυσ, ἐδείκνυτε, ostendebar.**D. ἐδείκνυμεθεν, ἐδείκνυσθεν, ἐδείκνυσθων.**P. ἐδείκνυμεθα, ἐδείκνυσθε, ἐδείκνυτο.*

## IMPERATIVI

*Præsens & Imperfectum.**Sing. δέικνυσσο, δέικνυσθω, ostendere.**Dual. δέικνυσθε, δέικνυσθων.**Plur. δέικνυσθε, δέικνυσθωσαν.*

## INFINITIVI

*Præsens & imperfectum, δέικνυσθαι, ostendi.*

## PARTICIPII

*Præsens & imperfectum, ὁ δεικνύμενος, ἡ δεικνυμένη, τὸ δεικνύμενον, qui ostenditur vel ostendebatur.**Reliquis temporibus carent verba polysyllaba huius conjugationis. Disyllaba vero*

futurum & Aoristum secundum habent, κλέμναι, αὐδίο, κλύσω, ἐκλύω: δύω, subeo, ingredior, δύσω, ἔδω. Possunt tamen pleraq; & præcipue polysyllaba in μι, defectum hunc temporum aliunde resarcire, vt δεικνύμι à δεικνύω vel δείκω, futurum δείξω, Aoristus primus, ἔδειξα. Sic! ζάγνυμι, iungo à ζάγνυς, ζάγω. Futurum, ζάξω. Aoristus primus, ἔζαξα. Aoristus secundus, ἔζυγον.

## CAPVT XVI.

DE MODO POTENTIALI  
ET CONCESSIVO, SEV  
PERMISSIVO.

PRÆter modos verborum hæctenus explicatos vsurpantur tam à Græcis quam Latinis modus potentialis & permissivus, seu concessivus, qui multum elegantiz ornatuque orationi conciliant, vt intelligere licet ex illis quæ de his modis fuse & erudite disputat Emmanuel in sua Grammatica in scholis primæ coniugationis. Licet autem voce & syllabis verba horum modorum non discrepent à verbis indicatiui: vel optatiui, vel subiunctiui, vt *amen, amarem, amauerim, amauissem*, sensu tamen & vi multum discrepant, vt planum sit iis exemplis veterum auctorum, quæ magno numero adducit Emmanuel.

Cæterum quoniam isti modi apud Græcos vsitatissimi sunt, & in quouis auctore frequentissime occurrunt; hic explicatis iam aliis modis, breuiter natura illorum declaranda videtur, ducto initio à modo potentiali, quem ita nominant, quod potentiam, & vt Priscianus lib. 18. loquitur, possibilitatem significet; solet enim explicari, verbo possum, apud Latinos & Græcos. Vt: *Quis Marsem iunctum adamantina digne scripserit?* id est, scribere possit, vel



vel poterit. Sic Græce : τίς Ἀπὸ ἀδελφάντων καὶ πάντων ἡμετέ-  
ρων ἀξίως γράψωμαι αὐτόν, hoc est, γράψω ἐν δυνάμει ἢ δυναίσεταί.

Vtuntur autem pro hoc modo Græci verbis omnium fe-  
re aliorum modorum siue potentia, siue dubitatio significetur,  
adhibita particula αὐτὸς & ἀνα: quamvis hac rarius, & fere  
tantum in dubitatione, conitatuq; his temporibus, præfenti,  
imperfecto, plusquamperfecto, Aoristo & futuro.

POTENTIALIS MODI TEMPVS

PRÆSENS ET IMPERFE-

ctum.

τύπῃμι, verberem vel verberarem, id est, verberare pos-  
sim, si velim.

τύπῃμι αὐτὸν καὶ εἰδήλω.

Εὐχομαι αὐτόν, optem, id est, optare possim, optare velim. Sic  
Virgil. 2. Æneid.

Quis cladem illius noctis, quis funera fando

Explicet, aut possit lacrymis æquare labores?

Τίς ποῦ, πόθεν τινος τις εἰναι καὶ τι ποιῆσαι αὐτόν, καὶ δύναιτο  
τοῦς πόθεν ἐξισώσθαι, ἢ ἐξισώσῃ δυνάμει.

In his locis verba hæc præfens tempus modi potentialis  
significat, vel etiam imperfectum, ut apud Iliocrem ad  
Demon. τίς ποῦ, τίς ποῦ, τίς ποῦ, εἰς αὐτὸν δύναιτο πρὸς  
αὐτὸν ἔσθαι τοῦς ποῦ, καὶ εἰς αὐτὸν εἰς αὐτὸν εἰς αὐτὸν  
vel optares tuos in te esse liberos.

Neque tantum præfenti optatiui vel Aoristo Æolico, vel A-  
oristo medio vultur pro præfenti & imperfecto modi po-  
tentialis, sed etiam alius, ut Aoristo secundo, καὶ ποῦ εἰς αὐτόν  
ποῦ τοῦ ἀγγαίον, non deponam vel non deponerem hoc  
vas.

Item imperfecto indicatiui, καὶ αὐτὸν εἰς αὐτόν ἔσο, Non docerem  
hoc.

Præterea coniunctiuo, καὶ δὲ αὐτὸν ἔστω, pulcrum sit.

Et hæc futuro optatiui, καὶ ποῦ εἰς αὐτόν ἐξέστω, quid a-  
geret cogitare cœpit.

O

Deniq;

Denique Aoristi indicatiui, *τις οὕτως ἀγρεύει, ὅπως ἔδωκεν αὐτὸ τοῦ ποιεῖν*; *Quis tam agrestis est qui hoc facere possit?*

Dubitationem vero significat: modus hic in his locis. Virgil. *Æneid.* *O quam te memorem virgo, namq; haud tibi vulnus Mortalis.*

Memorem, præsens modi potentialis exprimitur. Græce, *ἐπιμιμνήσκω*. *Eluquar, an fileam?* *ἐπιμιμνήσκω* ἢ *ἀκούω* πρὸς τὸν πρῶτον; ubi vides indicat utaturum adothum, & in hoc, παρὰ τὸν ἀκούω, dicere, Virgil. 6. *Quem socium exanimem vates, quod corpus humandum, Diceret.* quaminus etiam per optatum exprimi possit: *ἀκούω* ἢ *ἀκούω*.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum modi potentis est *πέτυφοιμι, verberauerim vel verberauissem*. Utuntur etiam pro hoc tempore tam communibus Aoristis, quam Æolico. Si quis Virgilianum illud *Æneidos* nonno,

*Vnus homo, & vestris ὁ ciues undiq; septus  
Aggeribus, tantas strages impune per urbem  
Ediderit? uenenum primos tot miserit orco?*

Græce exprimitur vel, Aoristis in communibus quæ in Æolico uti habet: *ἔδωκεν αὐτὸ τοῦ ποιεῖν*, *πέτυφοιμι* ἢ *ἀκούω* πρὸς τὸν πρῶτον; ubi vides indicat utaturum adothum, & in hoc, παρὰ τὸν ἀκούω, dicere, Virgil. 6. *Quem socium exanimem vates, quod corpus humandum, Diceret.* quaminus etiam per optatum exprimi possit: *ἀκούω* ἢ *ἀκούω*.

Plusquamperfectum (spe exprimitur per Aoristos indicatiui, *ἔδωκεν αὐτὸ τοῦ ποιεῖν*, *πέτυφοιμι* ἢ *ἀκούω* πρὸς τὸν πρῶτον; ubi vides indicat utaturum adothum, & in hoc, παρὰ τὸν ἀκούω, dicere, Virgil. 6. *Quem socium exanimem vates, quod corpus humandum, Diceret.* quaminus etiam per optatum exprimi possit: *ἀκούω* ἢ *ἀκούω*.

Dubi-

# POTENTIALI.

271

Dubitatio per plusquamperfectum cum particula *ἀρα* exprimitur. ἤρώτων εἰς ἀδελφός ἐν τῷ νυκτερίῳ σιωπῳίῳ ἰ-  
γας υἱὲς ἀρα, *Quarebam num frater in nocturno conuentu fuis-*  
*set.*

Futurum modi huius est, τίσοιμι, *verberauerim*, & π-  
ρόσοιμι αὐ τὸτε, *Non crediderim hoc.* & τυψοιμι τὸν δαργύ-  
τῳ, *non verberauerim benefactorem*, Recte tamen vsurpabi-  
mus quoque Ἀουστός pro hoc tempore, cum & ipsi saepe fu-  
turum significant, vt suo loco docuimus. Et hac de modo  
potentiali.

Modi permissiui seu concessiui praesens & imperfectum,  
πίπτειμι vel πίπτω, πέπτως, *verberem vel verberarem*, ὀλει-  
το, *percreat*. εἰδὲν ἀλεγίζω, εἴπῃ, μελείμεν, *Nihil laboro*, ὑαυ-  
λεῖ non perhibeo. πίπτειτε. καλέω. εἴδῃν αὐτὸς ἐμὲ. In imper-  
fecto vix fingi potest exemplum, vbi meta sit & puta con-  
cessio & permissio sine admixta potentia; vt si dicas, ὀλοιστο αὐ,  
petitet. σὲν ἀλγίστω, *non dolebo*. Haber tamen admixtum  
hoc t. impus concessionem, ratione cuius ad hoc tempus hu-  
iusmodi spectare potest, hoc scilicet sensu; *perire posset, esto,*  
*quid tum?*

Præteritum perfectum & plusquamperfectum, πύψοι-  
μι, *verberauerim vel verberauissem*. Possumus pro his tem-  
poribus vti optatiuo, & plusquamperfecto indicatiui, τί-  
ψαιμι, τυψαίμην αὐ, *verberauerim*, τίψεν αὐ, *verberauerit*,  
*quid tum?* sit ita? ἐπύψην αὐ τ' ἡμεῖς ὄργην, *percussissem male-*  
*factorem*. Spectat huc illud Virgil. 4. *Æneid.*

*Verum anceps pugna fuerat fortuna? fuisset.*  
*εἴη ἀρα, ἰσχυρὸν ἀρα.*

Futurum est τίσοιμι, *verberauiro vel verberauerim*. ὅσα  
αὐ τ' αὐτὸς ἰσχυρὸν. ἢ δούλον, ἵνα μὴ πύψῃ τῷ ἱμερῷ. Non tutum  
est tuncne verumne verberetur à me. ἰλθίτω, *veniat*. τίσοι-  
μαι αὐτὸν, *verberauiro illum*, *quid tum posset*. Pro concessione  
valde frequens est imperatiui vsus, vt lupia in imperatiuo  
monuimus.

Omittitur autem interdum αὐ, tam in modo potentia-  
li, quam permissiui, καὶ ἄλλοις ἄν τε καὶ ὅροις πρὸς ἀντιμῶν.  
*Processisset res usque ad manus.* οἱ αὐ τ' ὑβριστεύου. Ne-  
que

que tamen vbicunq; reperitur p. rucula *αἰ*, ibi vel concessio-  
nem, vel potentiam significat: alia enim multa officia habet  
& munia, vt in Syntaxi explicabitur. Vfus vero sum in his  
modis declarandis exemplis iis, quibus tota vis horum mo-  
dorum, quorum tantus est vsus & decor in oratione, possi-  
mum declarari videbatur. Diligentium praceptorum erit ea,  
quae hic dicta sunt, & alia quae praetermissa, in explicatione  
auctorum inueniuntur sedulo demonstrare. Id quod facilius  
possit etis prius etiam illis, quae de his modis accurate tradidit  
Emmanuel.

Illud ad extremum sedulo obseruetur, Graecos non esse  
tam religioſos in obseruandis verbi actiui & passiui discer-  
minibus, & in uersis significationibus, atq; Latinos. Saepe enim  
verbum passiuum accipiunt: et tunc, *ἀλέξω, ἵσταναι*, differant  
pro *ἀλέξω, διέλεχθαι* & *διέλεγμα, ῥοδιέλεξα* & *ἀλέξω*  
*χα, differui*. Et contra verbum: et uum sse accipiunt passiuum  
*ῥιστέβαλεν, ὑπεβαλὼν, ἡγάγετο, ἦλυν, ἐάλων, ἀλῆς, ἀλώμαι*, ab  
*αἰλωμι, capior*.

## CAPVT XXII.

## DE VERBALIBVS.

Nunc tandem explicatis omnibus verbis, co-  
rumq; temporibus, dicendum est de nomi-  
nibus verbalibus sic appellatis, quod à verbis for-  
mentur; à quibus autem & quomodo sic  
habeto.

A prima persona perfecti actiui fiunt finita in  
*μα, με, μων*, ablato augmento, & *μαι* in *μα* vel  
*με*, vel *μων* conuerso. *πεπρω, προξω, πέπερχα*,  
*πεπεργμαι* facio, *περγμα, ves, εἰαλμαι, ἀφάλλω, ἐά-  
νω, φάμας, ψάμμι, μέμνημαι, μνημι μνίμων, μεμνη-*  
*νομαι* *μα* à *νοεω*, intelligo, *νοεμων*, intelligens.

ANNO-

## ANNOTATIO.

Solent tam in hac, quam in aliis personis nonnullæ inter-  
dum l. teræ, quæ *μαι* antecedunt, vel emaino abiici, vel in a-  
lias mutari. Non enim in *αἰσάμεναι, φαίμεν* sum, *σπάρμεν* deduc-  
tur sed *σπάρμεν, semen*. N. q. à *πείθεμαι, ηἴμεν*, sed *θίμεν*; neq;  
à *σύνειμι, τίθειμι, θίσις*; sed *θίσις*. Neq; à *τίθειμι, ηἴσις*,  
sed *θίσις, possitor*. Sic ab eodem diuersimodè respectu ad præteri-  
tum fit *ἠέμεν, deuotus diris*. *ἑυκατέρετο*, & *αὐάτηνα*, do-  
num in loco sacro suspensum; illud a præterito *αἰάτιθιμαι*,  
abluo tota, ex ea: hoc quasi *ἡαἰάτιθιμαι*, quod est regulare  
præteritum, nisi Boeoticum illud præu. uellet. Sic *χρήμα, signu-  
ra, habitus*, fit ab *ἰχθύμαι, χίσις* uero à *ἰχθεύμαι, ἰχθύσις*.

A secunda persona præteriti passivi formantur  
verbalia in *ις, λέλεγμαι, λέλεξαι, λέξις*. dictio.

Et in *ια*, sed tere cum particulis *α, δ, δις, κέκλειμαι*,  
*ἀκλεισία* indicandi imperitia, *πέταξαι, ἀτάξια, confusio*,  
*πέτραξαι δὲ πείραξαι*, felicitas, *δυσπραξία*, infelicitas.  
Et sine his particulis; *φλέγμασις, φλεγμασία*, in-  
flammatiō, à *φλεγμαίνω*, inflammo, *ξηρανσις, αρεσα-  
τίο*, *ξηρασία*, à *ξηραίνω*, arefacio, exsiccō,  
*ὕγρασις*, & *ὕγρασία*, humectatio, ab *ὕγραίνω*,  
humecto.

A tertia persona verbalia in *τις, τῶ, κῶ, τώρ*,  
*πῆρ, πῆλον, πῆον, πεποίημαι, πῶμαι, ποῖμα, πεποίηται*  
*πῶντις, πῶσι, πεποίηται, ποιητής, ποῖτα, ἐφθάρμαι, ἀ-  
φθάρω*. corruptus sum, *ἐφθάρται, ἐφθάρτις*, corruptio-  
nis obnoxius. Hinc *ἐφθάρπιδος*, sic *ἀφθλεκετῶ, ἀφθλεκή-  
κος, κερχάρωται*, à *χαράττω*, inculpro, signo, *χαρχα-  
κτῆρ, ποταμίζω*, κέκτνται, à *κτάομαι*, possideo, κτή-  
τωρ, possessor ἐκπῶται, creatus est, à *κπῶσθαι*, κῆσωρ,  
creator, *πῶωται* à *πῶω*, seu *πῖνω, ποῖο, ποτῆλον, πο-*



culum, δὲ δίδασκω à δίδασκα, doceo, δίδασκεον, merces docendi.

Formantur etiam ab hac persona verbalia in τέον, τέτυπαι, τυπέον, verberandum est, γέγεπαι, γεπέον, scribendum est, quæ si tribus generibus varientur, loco gerundiorum erunt, ὁ τυπέῃ, γεπέῃ, verberandus, scribendus, ἡ τυπέα, γεπέα, verberanda, scribenda, τὸ τυπέον, γεπέον, verberandum, scribendum.

Formantur præterea à verbalibus primæ personæ alia in κῆς: vt μνήμων, menor, μνημονικῆς, ἀμάρτυμα μνημονικόν, lapsus memoriæ, πῆγμα, res, negotium, πῆγματικῆς, negotiosus, γράμμα, litera, γραμματικῆς, & similia.

A præterito medio deducuntur verbalia masculina in ῥ: λέγω, dico, λέλογα, λόγῃ, oratio, τέμνω, secō, τέτομα, τόμῃ, sectio, & in εις, τίκτω, τέτοκα, γενίω, peperī, παῖς, genitor, parens. Sic γέγονα, γονίς, parens.

Item fœminina in ν: τέπω, vertō, τέτοπα, inde fit non tantum τέπῃ, sed & τέπι, versio, conuersio. Sic τέφω, nutrio, τέτοφα, τέφῃ, φεύγω, fugio, πέφυγα, φυγή, fuga.

#### ANNOTATIO.

Formant nonnulli à præsentī quoque verbalia, βασιλεύω, regno, βασιλεία, regnum, δουλεύω, seruiō, δουλεία, seruitus. Verum hæc & similia æque commodè formari possunt aliunde, vt suo loco dictum est. Plurimum porro ad copiam verborum conducit, præcepta hæc formandi verbalia in promptu habere. Vix enim vltimū verbum inuenies, quod tale in vltimū verbale ab aliquo tempore tibi non suppediret.





Mutuantur autem hæc & similia sua tempora à primitivis, sicut apud Latinos verba inchoativa, *caleſco, frigeſco, floreſco*, a *caleo, frigeo, floreo*, I cet appetentiam & dendum ſignificare non videantur, niſi in præſenti & imperfecto.

Porro verba in *ειω*, quæ aliunde non formantur, legitime per omnes modos, & tempor. coniugantur, κλειω, κλεισω, κίκλειμαι, claudio: σείω, moueo, quatio, σείσω σέσκη.

Quarto deſideratiua in *αιω* μεθ' *ηπάω*, diſcere cupio: *εργαζομαι*, exercitum ducere cupio: *θανατώω*, ſeu *θαναπάω*, mori cupio: *βασιλεύω*, regnaturus. Et ſicque ſunt in *αιω*, *πιδεύω*, crebro anhelitum inco, *ικτώω*, ventito. *μηπάω*, cōſulto, *φουσιώω*, anheo, a quo tamen Aoniſtus, *ιδουſιασε*. Adde his imitativ.: *κλειανύω*, nigricō, *χάω* *νινευι* *jim*. E. Poetica *ερχατίω*, cohibeo *ιχθυάω*, deinceo.

Quinto verba in *αγω*, *αζω*, *εθω*, *υθω*, *υι* *αυωαδω*, ab *αμύνω* deſendo. *υλκίζω*, *διωκίζω*, à *διώκω* perſequor: *εξερχώ*, ab *ερχω*, arceo: *κιάθω* *ικίω*, *υαδο*. *περίχω*, curreo, *τεροχάζω*, *κρύπτω*, *κρυπτόζω*, inclino me, cunctor. *φασγίζω*, *υρο*, à *φλέω*, *φρίθω* à *χέω*, habeo. *φθινύθω*, a *φθινύω*, *corrupto*. *μινύθω*, a *μινύω*, *μίνω*.

Sexto verba in *αγορεύω*, *uxorem habeo*. *αρχώω*, per viam officio deduco, ſi ues per plateas. *αλγύω*, in angustis verſor. L ceſſen in a pueri G an m. ci, cum dant ex temp a ſex a coniugationis Barytonæ, deduce: eſſe. eant futurum & præteritū, id tamen tantum eo ſic, ut oſtend. nt, quo pacto horum verborum tempora formanda ſoient. ſi vſitata eſſ. nt. Reperitur tamen apud Ariſtophanem in Acharneſ. *ἐπύσσε* *ιερετα* ſubiuunctiva diphthongi.

His adde verba polyſyllaba in *υαδενύω*, oſtendo: *πυγνύω*, compingo. *ομνύω*, iuro. *ιχθυώνω*, *rumpo*, *σβέννυω*, exſtinguo. *ζυγνύω*, iungo, & ſimilia, ex quibus verba in *μιν* formantur, *ομνύμι*, *πυγνύμι*, *ομνύμι*.

Sumunt autem ſua tempora à Barytonis fere inuſitatis, *αλείω*, *αλείω*, *εσθίω*, *πίνω*, *πίνω*, *επιπίνω*, Aoniſtus ſecundus, *επιπίνω*, *ομώω*, *ομώω*, *ρήω*, *ρήω*, *εργάζω*. Aoniſtus ſecundus, *εργάζω*.





σμαι, μάχσμαι, pugno, μάχίσσμαι vel μάχίσσμαι; ἀχθίσμαι, *grauor*, ἀχθήσμαι & ἀχθίσσμαι.

Hinc annumerabi verba in ιζω à circumflexis ducta eadem significatione seruata, ἀποκαλέω, ἀποκαλῶ, ἀποκαλιζώ, *unico*, προύδο: νεμεσιώ, indignor, νεμεσιζώ, πολεμιώ, πολεμιζώ, *bello*: συναχίω, συναχιζώ, *gemo* & similia. Spectant tuc etiam verba quæ ab innotum finit, ἀξω, *duco*: ὄρω, *concito*: δύνω, *ingredior*; fiunt enim præsentia ex futuris verborum, ἄνω, ὄρω, δύνω.

Octauo verba in λδω, δω, μεθω, τρω, & ερω, μέλδω, ἔμελδω, *elixo*: ἀπώδω, ἰσπείρω, *libo*, κυλίω, κυλιδήσω, à κυλινδω vel κυλισω, à κυλιω, ριμάω, *circumago*: φερβω, φρῖσσο, σίβω, *colo*.

Nono verba quorum reduplicatio definit in liquam, φαίω, *luceo*: παύφαίω, *pelluceo*, totus *luceo*: μαίρω, μαρμαίρω, *utulo* *spiendo*; χερκαίρω, *vibro*, καίρω, *diuido*, μεμαίρω, *sollente cogo*. Legitur tamen μεμεταίρω, *metumiro*. βαίω, βαμβάω, *inarticolato loquor*, βαλβύτιο.

Decimo ultra imperfectum non coniugantur verba, quæ ante ω mutam cum liquida habent, δάκνω, *tordeo*: ὄφλω, *debeo*, & quæ per pleonasmum sunt ficta, cuiuscunque literæ additione, τικτώ, *pario*: à τίκω, μένω seu μένω, *maneo*, à μένω: τικω, *venio*, ἐκδίνωμαι, ἵπομαι, ἵππομαι, *sequor*. εὐίπω, *dico*, εὐίπω: ἵπω, *dico*, ἵπω. Hinc ἵππετι, ἵχω, *habeo*, ἵχω, & similia quorum nonnulla simpliciter reuertuntur; nonnulla mutantur in iota, ut in exemplis patet. Sic ἀίρω, *tollo*, ἀρά, *tollam*. Hinc ἄρνω, ἄρνωμε.

Defectiua itidem sunt quæ bis, ter, quaterue deriuantur: ἱεύω, ἱεύω, *traho*. Inde fiunt defectiua, ἱεύκω, ἱευκιάκω, ἱευκιάκω.

Vndecimo quædam in αρω: ut βαίω, *vado*. Futurum βήσω à βέω. Sic ἱεβδαινω, *contendo*, πηβω, *tendo*, λησβαινω: *tabesco*, ἰστω, ἰσθδαινω, *laboro*: ὀρρωβαινω, *odoror*, ἀλυσδω, ὀλιδω, ὀρρωβαίω.

Duodecimo, verba quæ fiunt à præteritis, φρίττω, *horreo*, σφω, *horreo*, πφριζω. Hinc πφρικω, *horresco*, πφρω, *permaдео*,

suadeo, præteritum medium, *πίποιτα*. Hinc præsens *πίποι* *δίνω*, confido, & *πποίτα*, *γεννησίω*, *vigilo*, *ἐγείρω*. Hinc præsens *ἐγεννησάμην*. Itamen non est perpetuum. Nam *ἡ κροτάω*, clamo, fit præteritum medium. Hinc verbum *κροτάω*, clamo. Aoristus primus, *ἐκίκεχα*. Sic à præterito *ἔσταγα*, fit præteritum *ἔστηκα*, sto, cuius plusquamperfectum medium est *εἰστήκειν*, steteram.

Sunt & alia anomala, quæ cum primo aspectu non videntur esse anomala, plus tamen anomala, quam vlla alia habent. Cuiusmodi est *φίγω*, verb. gratia, quod ab *είω*, *ἐνέγω* & *ἐνέχω* tempora mutantur, ita ut hæc tria verba vnum integrum verbum constituent, *φίω*, *ἔφεγον*, futurum *φίσω*, Aoristus *ἔφειγα*, Aoristus secundus *ἔφειγον*, Præteritum medium *ἔφειχα*, & Attica repetitione, *ἐφύωχα*. Aoristus primus passivus, *ἔφειχθην*, futurum *ἐφύχθην*.

Quædam hæc regulariter coniunguntur in nonnullis temporibus ultra imperfectum, in aliis tamen aliquid peculiare habent: *ζαμίσω*, *ζαμίσω*, *ἐζαμίσω* pro *ἐζαμίσσας*.

## CAPVT XIX.

## DE VERBIS ANOMALIS

IN MI.

**M**ulta sunt anomala ab *είω*, quod vario spiritu varia significat. Interdum spiritu tenui idem est quod *ἔω*, *ἔω*, qua notione fit ab illo verbum substantivum, *εἰμι*, *sum*, absq; reduplicatione; & non mutatur in *ἔω*, sed adsciscit sibi iota, ut differat ab *εἰμι*, *sum*, ab *ἔω*, *dico*. Acuitur vltima ut differat ab *εἰμι*, quod est, *vado*. Nam iuxta communem regulam dicendum esset *εἰμι* ut *ἔωμι*, *cognosco*, *ἔωμι*, *audio*. Coniugatur autem hoc modo.

Indicativi præsens.

Sing. *εἰμι*, *sum*, *εἶ*, *es*, *ἐστί*, *est*.D. *ἐσθί*,

D. ἐσὺν, estis vos duo. ἐσὺν, sunt illi duo.

P. ἐσμεν, sumus. ἐστέ, estis. εἰσὶ, sunt.

## DIALECTI PRAESENTIS.

D. Orice ἐμὴ, & Aeolice ἡμ. Secunda persona sic ab ἑομαι  
& ἐπ. & p. i. crasin εἰ. Primo Ionialis Poetice ἐμῶ & εἰ-  
μῶ. Dorce εἰμῆς. Secunda Poetice ἐτί. Tertia Dorica ἐντι. Ae-  
olice ἐν, Ionice ἐας; Poetice ἐας.

## Imperfectum.

Sing. ἦν, eram. ἦς, ἦ vel ἦν.

Dual. ἦτον, ἦτε.

Plur. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

## DIALECTI IMPERFECTI.

P. Prima persona Ionice ἐα Poetice ἔα. Vnde etiam tertia ἦε,  
erat. Aeolice vero ἦ crasi f. ἦ, ex ἐα. Poetice quoq; ἔσκει, ἐ-  
σκε, eram, eras, erat, ut τῷ πτοκῶν τῷ πτοκῆς, τῷ πτοκῆς, ver-  
berabam. Item ἐν & ἐον, ἦς, p. i. crasin eis, & Ionice διὰ γῆ εἰς.  
Praeterea ἐλ & ἦλ. Tertia persona Dorce ἦς. Secundae addi-  
tur syllaba, ἦδ α, poetice ἐδ α. N. m. personis in σ addunt Ae-  
ole. ἐφιδ α, ἐπιδ α, dixeris: πιδ α, biberis.

Dual per i. leon. sic ut sit ἦτον, ἦς τε, item ἦτον & ἦον.

Prima, Ionialis Dorce ἦμεν. Tertia per synhelen, ἦσαν & ἦ-  
σαν, & aliquando per syncopen ἦν, ut docet interpres Hesio-  
dus.

## Plusquamperfectum.

Sing. ἦλυν, fueram, ἦσο, ἦτο.

Dual. ἦμετον, ἦσαν, ἦδ ἦλυν.

Plur. ἦμεθα, ἦσαν, ἦσαν.

## Futurum.

S. ἐσμεν, ero, ἔσθ, ἔσται & ἔσται.

D. ἐσμεν, ἔσθ, ἔσθ, ἔσθ.

P. ἐσμεν, ἔσθ, ἔσθ, ἔσθ.

## DIALECTI FUTURI.

Poëtica ἔσονται, ἔσῃ, ἔσεται. Dorice, ἐσόμεαι & ἐσόμεαι, ἔσῃ, ἔσῃ, & Peëtica ἐσῇται. Secunda persona Ionice, ἔσῃ, à tertia ἔσῃται, lublato τ.

## IMPERATIVI

*Præsens & Imperfectum.*

S. ἔσθ vel ἰδοι, es vel esto, ἐσῶ, sit vel esto.

D. ἔσθον, este vel estote vos duo, ἐσῶν, sint illi duo.

P. ἔσθε, este vel estote, ἐσῶσιν, sint.

## DIALECTI IMPERATIVI.

Poëtica ἔστω pro ἔσθ & ἦτω pro ἔσθ, à Barytono ἔω, sum. In imperativo ἔε, & crasi ἔ. Hinc πάει, ades. In tertia persona ἔίτω, & crasi duorum εἰ in ἦτω.

## OPTATIVVS.

*Præsens & imperfectum.*

Sing. εἴθε εἴεν, utinam essem, εἴης, εἴη.

Dual. εἴητον, εἴητω.

Plur. εἴημεν, εἴητε, εἴησιν.

## DIALECTI HVIVS

*temporis.*

Poëtica εἴμι, εἴσῃ, εἴσι, à Barytono ἔω. Tertia pluralis εἴεν, per syncopen, à prima plurali εἴημεν, de qua syncope diximus in verbis Barytonis.

*Futurum.*

Sing. ἐσόμεν, sim, ἐσῃο, ἐσῃτο.

Dual. ἐσόμεσθον, ἐσόμεσθον, ἐσόμεσθον.

Plur. ἐσόμεσθον, ἐσόμεσθον, ἐσόμεσθον.

Poëtica ἐσόμεν, ἐσῃο, ἐσῃτο, sicut & in participio ἐσόμεν & ἐσόμεν, ἐσόμενον, pro ἐσόμεν & ἐσόμεν, ἐσόμενον.

CON-

IN M.  
CONIUNCTIVVS.

*Præfens & Imperfectum.*

Sing. ἐὼν ὦ, cum sim, ἦς, ἦ.

Dual. ὄντων, ἦτον.

Plur. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

DIALECTI HVIVS TEMPORIS.

I Onice ἐὼν, ἦς, ἦ. Poetice ἐὼν, ἦς, εἶη. Plurali ἐὼμεν. & per sy-  
lta len Poet s vñ atam, ἐὼμεν. Tertia persona si. g. u. atis ἦ-  
dicunt etiam Iones ἦσι vel ἦσι. Æolice secunda persona ἦ-  
δα.

Aliqui tribuunt coniunctiuo Aoristum primum medium  
ἐὼν, ὄντων, ἦσιν, ἦσιν.

INFINITIVVS.

*Præfens & imperfectum, εἶναι, esse.*

*Futurum, ἔσται, fore vel futurum esse.*

DIALECTI.

D Orice pro εἶναι, ἔσται & ἔσται. Et more aliorum verborum,  
ἐμὲν, ἐμὲν, ἐμὲν, ἐμὲν.

PARTICIPII.

*Præfens & Imperfectum.*

Masc. ὄντων ὄντων, qui est.

Fæm. ἦσιν, τῆς ἦσιν.

Neut. τὸ ὄν, ὄντων.

DIALECTI.

I Onice ἐὼν, ὄντων, ἦσιν, ἦσιν, ὄντων. Dorice ἐὼν, ὄντων pro  
ὄντων, & ὄντων pro ὄντων, & ὄντων pro ὄντων. Æolice ἐὼν, ὄντων.  
ἦσιν, ἦσιν, ἦσιν. Hinc παρὲς, παρὲς, παρὲς, παρὲς, παρὲς  
pro παρὲς, παρὲς, παρὲς.

Infectuntur autem eodem modo, eademq; di-  
alectorum varietate composita ab εἶμι, ἐνέμι, in-  
sum, πάριμι, adsum, & similia.

εἶμι



ἔμι à verbo ἔω, id est, πορεύομαι, vado.

*Indicativus actiuis.*

Sing. ἔμι, eo seu vado, εἶς vel εἰ, εἶσι.

Dual. ἴπον, ἴπον.

Plur. ἴμην, ἴπε, εἶσι.

### DIALECTI.

Est ἔμι ab ἔω, εἶω, & subtracto ε, ἔω, ἴμι & ἴμι. si interposita nasā quo tertia singularis, *est it, vadit.* Tertia pluralis Ionice ἴασι, hunc περὶ τὴν π, *aiunt, εἰσάασι, ineunt, ἔξιασι, exiunt, ἀπερὶ τὴν π, εἰσάμι, ἔξομι.* Aliqui etiam tertiam pluralē aiunt εἶσι.

### *Imperfectum.*

Sing. εἶν, ibam, εἶς, εἶ.

Dual. ἴπον, ἴπην.

Plur. ἴμην, ἴπε, ἴσων.

*Perfectum inusitatum, εἶκο.*

*Plusquamperfectum, εἶκον, iueram Attice ἤκειν.*

*Aoristus primus, inusitatus, εἶσα, εἶσας, εἶσε.* Inde fit tertia pluralis vitata, εἶσων. Attice ἤσαν & ἤσαν, & tertia dualis εἰσάπην, & praeposito Attice ε, εἰσάπην, & in Aoristo medio εἰσάσθην.

### *Aoristus secundus.*

Sing. ἴον, iui, ἴες, ἴε.

Dual. ἴπον, ἴπην.

Plur. ἴμην, ἴπε, ἴον.

Formatur ab εἶω, abiecto ε, ut fit in λέπω, relinquo, ἐλπον. Aoristus *lū, iui*, potius est ab ἴμι. Vnde ἀπ' ἔω, abii. Dicitur etiam εἶον, εἶες, εἶε, ab εἶω, & Attice ἦον, ἦες, ἦε.

Futurum, εἶσω, εἶσας, inusitatum est, & pro eo

εο υτιμυρ ipso praesenti. Inuenitur tamen ἦσω ab  
ἔω, & medium εἶσμαι, ab illo inusitato εἶσω.

## IMPERATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

Sing. ἵθι, ἱ, ἵτω.

Dual. ἵτον, ἵτων.

Plur. ἵτε, ἵτωσαν.

Dicitur etiam ἱ pro ἵθι, ab ἔω. Imperatiuo ἔε-  
crafi ἔ. Hinc ἐξε, exi. δια, transi. ἔτω, εἰτω, ἴτο.

*Aoristus secundus.*

Sing. ἱε, vade, ἔξε, exi, ἱέτω.

Dual. ἱeton, ἱέτων.

Plur. ἱετε, ἱέτωσαν.

Fit ab Aoristo secundo indicatiui, ἴον, ἱε.

## OPTATIVVS.

*Præsens & imperfectum esset, εἴλω, εἴης, εἴη, sed non est  
in usu.*

*Aoristus secundus.*

Sing. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι.

Dual. ἴοιτον, ἴοιτῶ.

Plur. ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν.

## CONIUNCTIVVS.

*Præsens & Imperfectum non est vsitatum.*

*Aoristus secundus.*

Sing. εἰάν ἴω, ἴης, ἴῃ.

Dual. ἴητον, ἴητον.

Plur. ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

DE ANOMALIS  
INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum.

ἵναι & εἶναι. Dorice ἰμῆναι. Ionice ἰμῆν, ire, & ἰέναι ab ἰμῆνι. Hinc ἀπείναι, abscedere, παγεῖναι, accedere.

Participii Aoristus secundus.

ἰδνίδντ, vadens.

ἰῶσα, ἰῶσος.

ἰδνίδντ.

Alii volunt esse præsentis temporis, sed videtur esse Aoristi ab Aoristo indicatiui ἴον. Coniungantur autem eodem modo verba ab εἶμι composita.

Vox media verbi εἶμι, vado.

Adfertur tamen præteritum medium & plusquamperfectum. Illud est εἶα, iui. & Attice ἦα, & facta diarefi, ἦα, ἦας, ἦτε, pluralis, ἦαμεν, & per syncopen, ἦμεν, iuimus.

Plusquamperfectum.

Sing. ἦεν, Ionice ἦεα, iueram, ἦεις, ἦει.

Dual. ἦετον, ἦείτῳ.

Plur. ἦεμεν, ἦετε, ἦεσαν, & ἦεσαν.

Sic ἀνῆεσαν, ἐξῆεσαν, redierant, exierant.

ἵμῃ, vado.

Formatur regulariter ab εἶω, præposita reduplicatione impropria. Eius tertia persona singularis est ἵσι, vadit. Aoristus secundus ἵν, hinc παγῆν, adueni vel adueniebam. Et infinitivus ἵέναι, sicut τίθεναι. Præsens medium, ἵεμεν, ἵεσθαι, ἵετω.

Imper-

ire, &  
2 ACCB-

vide:  
oniu-  
mpo-

plut  
 7a, &  
 & per

reda-  
a fin-  
hinc  
derat,  
ic tu.  
imper-

S. inpi, mitto, inç, inçi.

Ρ. Ἰεμὸν, ἱετὲ, ἰεῖσι. Ionice ἰεῖσι.

S. *impulw*, *mittebam*, *ins*, *in*.

Ρ: ἔμελν, ἔτε, ἔσων.

Vel:

*S*iedon, mittebam, iēv, iēs, iēc, iee, iei, à circumflexo iēw,  
ut ētiā iēw, à ηiēw, sicin praesenti tertia pluralis  
iēsσι, iēsσι, pro iēsσι.

*Perfectum.*

S. εἶκα, mīsi, εἶκας, εἶκε, vt πένθεα.

Habet Bæoticum illud et ad differentiam Aoristi primi  $\alpha\mu\sigma\iota$ , *missi*, sic compositum  $\alpha\phi\epsilon\kappa\alpha$ , *dimissi*, Attice  $\alpha\phi\epsilon\omega\kappa\alpha$ , tollendo subiunctivam præteriti, &  $\omega$  interposito.

Plusquamperfectum, εἶχεν, miseram, εἶχες, &c.

*Αοιησprimus*, ἦκα, ἦκας, ἦκε, de quo diximus in Ba-  
rytonis.

*Aoristus secundus.*

S. !<sup>๕</sup>, ๕, ๕, ๓๖.

D. ἔτον, ἔπλω.

Ρ. μὲν, ἔτε, ἔσαν.

Faciam, ἵσω, mittam, sicut ἵσω.

## IMPERATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

Sing. ἔειπε, ἔειπε, mitte.

Dual. ἔειπον, ἔειπον.

Plur. ἔειπον, ἔειπον.

*Perfectum & plusquamperfectum*, εἰκε εἰπέτω, inusitatum, vt & Aoristus primus ἤκεν, ἤκέτω, in omnibus modis.

*Aoristus secundus.*

Sing. ἔειπε, mitte vel miseru, ἔειπε.

Dual. ἔειπον, ἔειπον.

Plur. ἔειπον, ἔειπον.

Sic composita, ἀφες, ἀφέτω, dimitte: καὶ φες, καὶ φέτω, demitte: ἀνέες, ἀνέτω, remitte.

## OPTATIVVS.

*Præsens & Imperfectum.*

S. εἰπέτω, εἰπῆς, εἰπῆς, vt πειπέτω.

*Aoristus secundus.*

Sing. εἰπέτω, εἰπῆς, εἰπῆς.

Dual. εἰπῆτον, εἰπῆτον.

Plur. εἰπῆτον, εἰπῆτε, εἰπῆσαν.

## CONIUNCTIVVS.

*Præsens & imperfectum*, εἰάν ᾧ, ἤς, ἤ, vt πειδέω.*Aoristus secundus.*

Sing. εἰάν ᾧ, ἤς, ἤ, si misero.

Dual. ἤτον, ἤτον.

Plur. ᾧμι, ἤτε, ᾧσι.

Ionica dialysis est εἰάν, εἰώ, εἰς, εἰ. Et Poëtice εἰώ, εἰς, εἰ. Vnde ἀφείω, dimisero.

INFI-



IN MI.  
INFINITIVVS.

329

*Præsens & imperfectum, ἵεναι, mittere.*

*Aoristus primus, εἶναι, mittere.*

PARTICIPIVM.

*Præsens & Imperfectum.*

Masc. ὁ ἵενς, ἵεντ', mittens.

Fæm. ἡ ἵέουσα, ἵέουσα.

Neut. τὸ ἵεν, ἵεντ'.

*Aoristus secundus,*

Masc. ὁ εἶς, ἐντ', qui misit.

Fæm. ἡ εἶσα, εἶσα.

Neut. τὸ ἐν, ἐντ'.

INDICATIVVS

*Passivus præsens.*

Sing. ἵεμυ, mittor, ἵεσθαι, ἵεναι, ut τίθειμι.

*Imperfectum.*

Sing. ἵεμην, mittebar, ἵεσθαι, ἵεναι, ut ἐπέμην.

*Perfectum.*

S. εἶμι, εἶσθαι, εἶναι, ut τέθεικα. Tertia plurali εἵναι, unde ἀφείναι. Et Attice ἀφείωνται, dim. ἵσι sunt.

*Plusquamperfectum.*

Sing. ἐμην, missus fueram, εἶσθαι, εἶναι.

*Aoristus primus:*

S. εἶδον, εἶδης, εἶδεν & εἶδον quoque. Unde ἀφείδω & ἀφείδω Eodemq; modo reliqua tempora formabis iuxta normam verbi passivi, τίθειμι.

VERBUM MEDIVM.

*Præsens & Imperfectum, ut in passivo.*

*Perfecto & plusquamperfecto caret.*

P 3

Aori-

Aoristus primus, ἐπέμψα, ἐπέμψον, ἐπέμψατο.

Extra indicatum non est vñtatus Aoristus primus.

Aoristus secundus.

Sing. ἐπέμψα, ἐπέμψες, ἐπέμψατο.

Dual. ἐπέμψον, ἐπέμψον, ἐπέμψατον.

Plur. ἐπέμψατε, ἐπέμψατε, ἐπέμψατον.

Futurum primum, ἔπιμψαμι, mittam.

In Aoristo secundo imperatiui, ἐπέμψον, ἐπέμψον & ἔπιμψατε. Hic καὶ τοῦ, demittito : πείσθον, admittito : πείσθω, pramittito pro καὶ τοῦ, πείσθον, quæ contractio etiam vñtata est in secunda persona imperfecti.

Aoristus secundus optatiui, ἐπέμψαι, ἐπέμψαι.

Subiunctiui, ἐάν τι ποῖ. Infinitiui ἐπέμψαι. Participi ἐπέμψων.

Est autem eadem omnino ratio compositorum ab hoc verbo, καὶ τίμι, demitto, ἀφίμι, dimitto, ἀφίμι, pratermitto, ἀνίμι, remitto, ἐνίμι, immitto, δινίμι, transmittito, πείνιμι, pramitto, αὐνίμι, intelligo. Coniugantur enim sicut iplum simplex.

ἔμι, id est, ἐπιθυμέω, cupio, desidero.

Formatur regulariter ab ἐω sicut ἔμι, mitto, in actiuo non est vñtatum. In passiuo autem vñtatum tantummodo est in presenti & in imperfecto, coniugaturq; sicut τίμι.

ἔμι, desidero, ἔμι, ἔμι. Imperfectum ἐπέμψα, ἐπέμψα. Sic compositum ἐφίμι, ἐφίμι, Participium ἐφίμεν, desiderans.

ἔμι

ἤμην, *sedeo.*Formatur ab ἔω, ἔημι, reduplicatio-  
ne passivum ἔεμαι, & per crasin ἤμην.*Præsens,*Sing. ἤμαι, *sedeo*, ἦσιν, ἦται.

Dual. ἤμεθον, ἦσθον, ἦσθον.

Plur. ἤμεθα, ἦθε, ἴωται. Ionice ἔαται, & Poëtice εἰ-  
ται.*Imperfectum.*S. ἤμην, ἦσες, ἦτο, *sedebam.* Poëtæ pro ἦτο usurpant ἦσο.

Compositum καθήσο.

D. ἤμεθον, ἦσθον, ἦσθην.

Pl. ἤμεθα, ἦθε, ἴωτο. Ionice ἔατο. Poëtice εἰατο vel ἦα-  
το. Vnde καθήατο, *sedebant.*

## IMPERATIVVS.

Sing. ἦσθ, ἦσθω, *sede.*

Dual. ἦσθον, ἦσθων.

Plur. ἦσθε, ἦσθωσαν.

*Infinitivus*, ἦσθαι, *sedere.**Participium*, ἤμην, *sedens.*Eodem modo coniugatur compositum eius  
καθήμεναι, καθήναι pro καθήσιν, quamvis & hoc reperia-  
tur, καθήσιν.*Imperfectum*, ἐκαθήμην, ἐκαθήσο, ἐκαθήτο & καθήτο,  
*sedebat.*In imperativo. καθήσο, καθήσθω, *sede.**Infinitivo*, καθήσθαι, *sedere.**Participio*, καθήμην, *sedens.*Κεῖμαι, *iaceo.*

Formatur à κέω &amp; κέτω, κέημι, reduplicatio-

ne in medio posita, passivum κέεμαι, & crasi facta, κέεμαι, κείσθαι, κείναι.

Imperfectum, ἐκείμην, iacebam, ἐκεισε, ἐκειτο.

D. ἐκείμεθον, ἐκεισθον, ἐκείσθην.

P. ἐκείμεθα, ἐκεισθε, ἐκειντο.

Composita huius sunt ἀνάκειμαι, recumbo, ὄκειμαι, incumbo, ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς, affectus sum.

ἴσθμι, cognosco.

Formatur ab ἰσάω line reduplicatione.

### Præsens.

S. ἴσθμι, ἴσθς, ἴσθσι.

D. ἴσαστον, ἴσαστον.

P. ἴσασθην vel ἴσμεν, ἴσατε, vel ἴτε, ἴσασι non ἴσῶσι.

### Imperfectum.

S. ἴσθην, ἴσθς, ἴσθ, cognoscebam.

D. ἴσασθον, ἴσασθην.

P. ἴσασθην, ἴσατε, ἴσασθην, & per syncopen ἴσων.

### Imperatini præsens & imperfectum.

S. ἴσασθι, ἴσάτω.

D. ἴσασθον, ἴσάτων.

P. ἴσατε, ἴσάτωσαν.

### Per syncopen.

Sing. ἴσθι, ἴσω.

Dual. ἴσων, ἴσων.

Plur. ἴτε, ἴστωσαν, ἴστων.

Participium, ἴσας, ἴσωντ, ἴσας, ἴσων.

### PASSIVVM.

S. ἴσασθαι, ἴσασθαι, ἴσασθαι, & interposito τ, ἴσασθαι, cum

asi facta.

IN MI.

233

cum ἤτι, ἤπισαμι, scio, ἤπιστη vel ἤπισται, ἤπισ-  
ται.

Imperfectum.

S. ἤπισαμι, sciebam, ἤπιστασθ (Ionice ἤπιστασθ per  
crasin ἤπιστω) ἤπιστατο.

D. ἤπιστάμεθον, ἤπιστάσθον, ἤπιστάσθω.

P. ἤπιστάμεθα, ἤπιστάσθε, ἤπισταντο.

Futurum, ἤπισήσομαι.

Φημι, dico.

Fit à φάω sine reduplicatione.

Præsens.

S. Φημι, φῆς, φησί, dico.

D. Φατόν, Φατόν.

P. Φαμὲν, Φατέ, Φασί.

Imperfectum.

S. ἔφλω, ἔφης, ἔφη, dicebam.

D. ἔφατον, ἔφάτλω.

P. ἔφαμν, ἔφατε, ἔφασν.

Imperfectum sine augmento φλῶ, φῆς, φῆ. Et  
peraphæresin, λῶ, ῆς, ῆ. sic in præsentī, ἡμι, ῆς, ῆσι, pro  
φημι, φῆς, φησί.

Aoristus primus.

S. ἔφησα, ἔφησας, ἔφησε, dixi.

Aoristus secundus.

S. ἔφλω, ἔφης, ἔφη, dixi.

D. ἔφητον, ἔφήτλω.

P. ἔφημν, ἔφητε, ἔφησν.

P 5

OPTA-



## OPTATIVVS.

Ὁ. φαίλω, φαίης, φαίη, sicut φαίω, φαίης, &c.

## CONIUNCTIVVS.

Ὁ. εἰάν φῶ, φῆς, φῆ.

Infinitivus. φάναι. per α acutum. Nam φῆναι per α circumflexum, est Aoristus primus à φαίνω, ἄφ-  
pareo.

Participium, φάμεν &c. dicens, φάμεν, φάμενον.

Aoristus secundus medius.

Ὁ. ἐφάμην. ἐφασσεν, ἐφασσεν, δίδωμι.

Vt apud Latinos, sic & apud Græcos varia sunt impersonalium genera. Ex quibus nonnulla hic retulisse suffecerit.

Ἀνίκει & πρὸς ἴκει, conuenit, ἀνίκει & πρὸς ἴκει, conueniebat.

Ἀγέοικε, placet, ἡγεσκέ, placebat, ἄγέοικε, placebit, ἡγεσκέ, placuit.

Δεῖ, oportet, εἰ δέ, oportebat, δεήσει, oportebit, ἐδέετο, oportuit. Infinitivus δεῖν, oportere. Participium δεόν, quod oportet.

Δοκέει, videtur, ἐδόκει, videbatur, δόξαι, videbitur, ἐδόξε, visum est.

Μέλει, cura est, ἔμελε, cura erat, μελήσει, cura erit, ἐμέλησε, cura fuit.

Χεῖν, oportet, ἐχέω, oportebat, χεῖσθαι, oportebit, χεῖναι, oportere. Compolitum ἄπιχεν, sufficit, ἄπιχεν, sufficiebat. Futurum ἄποχεσθαι, sufficit. Aoristus ἀπέχεσθαι, sufficit. Infinitivus ἄποχεσθαι, sufficit.

## CAPVT XX.

## DE ADVERBIO.

**A**Duerbiorum tot sunt species. & significatio-  
nes, quot apud Latinos, imo plures, cum  
Græci interiectiones aduerbiis annumeret, *Φεδ.*  
*heu, iω, io, εὖτε, &c.* quod Latini non faciunt.  
Facile autem ex significatione colliget quis, quo-  
nam quod occurrit aduerbium, sit referendum,  
verum videlicet ad temporis aduerbium: Vt *νῦν,*  
*νῦν, τότε, τότε, χθες* heri, *σήμερον*, hodie, *αύριον*, cras,  
*μετῶραν*, perendie: an qualitatis, *εὖ, bene, καὶ ὥς,*  
*pulcre, ὡς ὁ ὧς, recte, σὺ ὧς, sapienter, δικαίως, iuste, ἀ-*  
*λὺθῶς, vere, an quantitatis, ὅς, hū, τετς, πετς, quater,*  
*πεντς, quinquies, πῶς, ὅς, saepe, an loci, ἔν-*  
*ταύθῃ, hic, δεξ, huc, ἐκεῖθεν, illinc: & sic de cæteris.*  
Itaq; operæ pretium non est longos aduerbiorum  
Catalogos iuuenturi ediscendos proponere.

Terminatio aduerbiorum est varia: etiā  
eorum, quæ ad eandem pertinent speciem, ut  
loci, verbigratia, quæ pro terminationis varie-  
tate significationes mutant. Nam localia in *σι,*  
*σι, χθ, & χθ* significant in loco *Ἀθῶνασι, Athenis,*  
*ἐξ ὧνδε, in caelo, πᾶν περὶ, πανταχοῦ, πανταχῇ, ubique, v-*  
*bique.*

Localia in *θεν* seu *θεν*, significant de loco, *ἐξ ὧνδε,*  
*ἐξ ὧνδε, ἐξ ὧνδε.*

Localia in *δε, σι, ζε,* ad locum, *ἐξ ὧνδε, ἐξ ὧνδε,*  
*in caelum, Ἀθῶναζε: Athenas.*

Ponuntur nomina adiectiua neutra tam  
lingu-

singularia quam pluralia loco adverbiorum: ὅξυ pro ὀξεως, acute: ἄλλα pro ἄλλως, aliter: τὸ πρῶτον, τὸ πρῶτα, primum: τὸ πλεῖστον, plurimum, sicut apud Latinos: torua tuens, acerba fremens, & similia.

Aliæ itidem orationis partes sæpe adverbia fiunt, ut articulus. ἦ, quia, ἡδε, partim vero: τὸ ἀνθρώπου γένος τῇ μὲν ἀγαθόν, τῇ δὲ Φαῦλον, humanum quidem genus partim bonum est, partim vero malum.

Adverbium cum articulo habet vim nominis, ὁ πέλας, ὁ πλησίον, vicinus proximus, ὁ ἕτερος, heterus.

Comparantur quædam adverbia apud Latinos: μάλα, valde: μᾶλλον, magis: μάλιστα, maxime.

ῥαδίως, facile: ῥέον, facilius: ῥᾶσι vel ῥᾶσον, facillime.

Πόρρω, longe πόρρωτέρω, longius, πόρρωτάτω, longissime.

Πολύαις, sæpe, πολυαίαις, sæpius, πολισαίαις, sapissime.

Σοφῶς, sapienter, σοφωτέως, sapientius, σοφωτάτως, sapientissime.

## CAPVT XXI.

DE CONIVGATIONE ET  
PRÆPOSITIONE.

Coniunctionum apud Græcos tot sunt genera, quot apud Latinos.

Copp-

DE CONIUNCTIONE. 127

Copulatiuæ, καί, &, καὶ, quidem, ὅ, vero autem, τε, que.

Disiunctiuæ, ἢ, vel, ἢτοι, siue.

Continuatiuæ, εἰ, si, εἴπερ, siquidem.

Dubitatiuæ, ἄρα, an, μὴν, num, μὴ, nunquid.

Collectiuæ, ἄρα, ergo, ἔν, itaque, τοίνυν, igitur, τοι-  
μαρῶν, quocirca.

Causales, ἵνα, ut, ὅπως, quo, ὅ, enim, ἐπεὶ δὲ, post-  
quam, ἐπεὶ δὲ περ, quandoquidem, ὅτι, quod, διότι, propter  
quod, & apud Poetas ὅφρα, ut.

Completiuæ, quæ nihil significant, sed vsur-  
pantur vel versus vel hiatus explendi gratia, δὲ, ὃν,  
περ, παρ, τοι, & similes.

Præpositiones monosyllabæ sunt sex, ἐν, εἰς vel  
eis, ἐκ vel ἐξ, παρ, παρὸς, σὺν.

Præpositio ἐκ præcedit consonantem, ἐκ πέ-  
λιδος, ex muro, ἐξ præcedit vocalem aut diphthon-  
gum, ἐξ ὁρχήσεως, ab initio.

Præpositiones dissyllabæ sunt duodecim, ἀπὸ, ἀπὸ  
τοῦ, ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ τοῦ,  
quarum omnium vis & significatio declaranda est  
in syntaxi.

DIALECTI PRAEPOSITIONVM.

PRO ὡς dicunt Poetæ, εἰς & ἐν. pro αὐτῷ, Ἀττικῶς, ἐν, etiam in  
compositis, ἐν τῷ, ἐν τῷ, ἐν τῷ. Pro αὐτῷ, ὧς, εἰς,  
πρὸς, & Ἀττικῶς αὐτῷ, ad nos. pro παρὰ, interdum παρὰ,  
addito orationis, παρὰ, παρὰ, & παρὰ. Interdum per  
apocopen accipiuntur pro verbis, παρὰ pro παρὰ, ἀπὸ, vel,  
παρὰ, ad, ἔν, pro ἐν, ἐν, licet. & tunc accentum ha-  
bent in prioribus syllabis, sicut & tunc cum suis casibus postpo-  
nuntur, ἔντος, ἐντος, de senectute.

De

De mutationibus quas subeunt præpositiones in compositione, dictum est in verbis Baiytonis.

## CAPVT XXII.

## DE ACCENTIBVS.

Nunc tandem explicatis omnibus, quæ ad octo orationis partes apud Græcos spectant accurate de accentuatione agendum est, quos quidem accentus obiter, quantum scilicet ad rationem legendi requirebatur, capite primo attingimus. Est autem accentuum cognitio cum ad lectionem & pronunciationem, tum ad descriptionem Græcorum vocabulorum, in primis necessaria ad illam; quia Græci finis in vocabulis legendis & efferendis non quantitatis, quod faciunt Latini, sed accentus rationem habent; ad hanc vero quæ in omnibus dictionibus vnum saltem accentum notant & exprimunt Græci, quod apud Latinos non solet fieri. Vnde ne quis erret in scribendo, scire oportet regulis partim generalibus, partim specialibus, partim etiam vsu (nam & hic accentuum Magister optimus est) quo quodq; vocabulum accentu sit insiguiendum.

Accentus igitur tres sunt, Acutus, Grauis, Circumflexus.

Acutus afficit vltimam syllabam, penultimam & antepenultimam: Grauis in vltima tantum signatur, quamuis in omni syllaba, quæ acuto aut circumflexo careat, subintelligatur, quam ob causam syllabicus dici solet. Circumflexus vltimam aut penultimam, & quidem non nisi natura tantum, vel natura simul & positione longam occupat.

Excipe



Excipe tamen composita ex subinunctivo articulo & infinito τίς. Hæc enim sicut & Poëtica; πῶσδεσι, πῦσδεσι, circumflexum in antepenultima habent: ὅστις, quis, ἔστιν, ἦστιν, ὠπνι, ἔπνι.

Formas & figuras accentuum habes in his vocabulis.

θεός	ποιῶ.
λόγῳ,	βοᾷτε.
τύπομαι	τίμη.

Vocabulum quod acutum in vltima habet, vocatur oxytonum; quod in penultima, paroxytonum; quod in antepenultima proparoxytonum. Quod graui notatur in vltima, Barytonum vulgo dicitur. quamuis omnia illa, quæ neq; contracta sint, neq; acutum in vltima habent, grauitona dici soleant.

Vocabulum, quod in vltima circumflexum habet, perispomenon est; quod in penultima, prospersimenon.

Oxytona mutant in ipso orationis contextu acutum suum in grauem, & tunc dicuntur ἐγκλίνομενα, id est, inclinata, θεός ὑμῶν, Deus noster, pro θεός.

Non inclinatur tamen acutus accentus in ipsa orationis serie & consequentia, si sequatur dictio enclitica θεός σου, Deus tuus: θεός ἐστίν, Deus est. quod ipsum quoque fit in fine periodi, πάντα βλέπει θεός, omnia videt Deus.

Interrogatiuum τίς retinet ubique suum accentum acutum, τίς ἦλθε, quis venit?

## ANNOTATIO.

Sunt qui Clenardum reprehendant, quod accentum in vocabulo  $\mu\eta$ , vocet grauem, & ipsum vocabulum grauitonum. Sed facilis est responsio, nam si quis à signo, nota & figura accentui illi nomen imponere velit, grauis vocabitur, & dictio ipsa grauitona, quia grauis accentus est virgula seu lineola à sinistra dextrorsum descendens, qualis in illa vocula  $\mu\eta$ , si autem spectemus vim, energiam pronunciationem & officium illius, accentus acutus erit; & dictio oxytona. Siue igitur oxytona voces, siue Barytona huiusmodi nomina, recte feceris: quamuis recte Clenardus & alii, causa docendi Barytona nominent; appellatione petita ex grauis accentus figura, qua vocabulum insignitur. Quod si, vt quibusdam placet, & recte, in contextu & consequentia orationis legamus & pronunciemus non vt acutum, sed vt grauem, tunc multo magis Barytonam eiusmodi dictionem vocaueris, cum signo & vi & potestate grauis sit accentus. Neq; vlla supererit ratio, cur vocetur oxytona, quam quia dictio in illa syllaba accentum acutum natura sua habere potest.

Puto autem verissimum esse, quod viri eruditi notant, & in his etiam Guilielmus Baillius noster in erudito suo libello de accentibus, nempe accentum acutum nunquam pronunciari, nisi in fine periodi, in ipsa vere orationis consecratione & serie, minime, nisi sequatur dictio enclitica: Hinc legendum non est  $\theta\epsilon\acute{o}s \epsilon\mu\acute{o}\nu$ , elata vltima syllaba in nomine  $\theta\epsilon\acute{o}s$ , quasi esset  $\theta\epsilon\acute{o}s$ , sed depressa. At in his orationibus:  $\theta\epsilon\acute{o}s \epsilon\sigma\tau\iota \iota\lambda\epsilon\omega\varsigma$ , Deus est propitius:  $\iota\lambda\epsilon\omega\varsigma \epsilon\sigma\tau\iota \theta\epsilon\acute{o}s$ , vltima syllaba in  $\theta\epsilon\acute{o}s$  est eleuanda, quia in altera sequitur enclitica; in altera terminat periodum. Illud etiam nobis probatur acutum ex enclitica natum pronunciandum esse acute & clare, licet prior dictio alium acutum aut circumflexum habeat, vt in illo ipso exemplo;  $\iota\lambda\epsilon\omega\varsigma \epsilon\sigma\tau\iota \theta\epsilon\acute{o}s$ , & in hoc,  $\sigma\acute{\omega}\mu\alpha\varsigma \sigma\upsilon, \sigma\acute{\omega}\mu\alpha\tau\acute{\iota}\varsigma \sigma\upsilon$ . Ideo enim in prius vocabulum reicitur, & acuta quoque figura pingitur ille accentus, vt acute & clare pronunciatur, cum in omni dictione accen-

hunc tantummodo sine propter pronunciationem, quemadmodum & in consequentia orationis accentus oxytonorum inclinatur, ut depreffe syllabam efferendam esse sciamus.

Cum vocalis accentu graui vel acuto notata per apostrophum abiicitur, transfertur accentus in partibus quidem declinabilibus in priorem syllabam, καλὰ, καλ᾽, πολλὰ, πολ᾽, χαλεπαὶ, χαλέπ᾽. In cæteris partibus accentus vna cum vocali abiicitur: παρ᾽ ἐμοί, pro, παρὰ ἐμοί, apud me.

Compositio vt plurimum retrahit accentum, καλὸς, pulcer, Φιλέκλες, studiosus munditici, σοφός, sapiens. Φιλόσοφος. Hoc in particulis, ο, &, & nominibus monosyllabis, quando componuntur, fere perpetuum est, κινῆτος, mobilis, ἀκίνητος, immobilis, & κίνητος, facile mobilis, δυσκίνητος, difficulter mobilis: παῖς, puer & παῖς, bonos habens liberos, πούς, pes, τρίπους, tripes, δίπους, bipes. χθὼν, terra, αὐτόχθων, indigena, χεῖρ, manus, ἀντιχειρ, pollex.

Apocope & paragoge non mutant accentum, τυπῆμαι pro τυπῆμαι; verberare, καλοῖς, καλοῖσι.

Excipe pronomina, quæ in fine iota adsciscunt, εἶ, ἐγώ, hic, ἐκεῖ, ille. Item ἐγώ γε, & illa πρὸς, τηλικούτως, ποσούτως, aut cum præcedit syllabam finalem quæ per paragogen adiicitur, in his enim semper est accentus in penultima, vt πόντος, ποντός, κατὰ ληδὼν, κατὰ ληδόν, κατὰ ληδόν, ἐμέθεν pro ἐμῷ.

Monosyllaba longa relicta post apocopen, aliquando acuiuntur, vt χεῖμι, χεῖ. Aliquando

circumflectuntur, vt ἡλ pro ἡλ@, *clauus*, κελ pro κελῖ, *hordeum*, vel pro κελῖνον, quod significat *farnam*, quæ per cribrum laxiora habens foramina, *transmissa* est.

At monosyllaba longa post aphæresin relicta circumflectuntur, vt ἐφλω, ἐφης, ἐφη. φλω, φῆς, φῆ. λῶ, ῆς, ῆ. ἐφω, ἐφς, ἐφ. φῶν, φῶς, φῶ.

## DE ACCENTV ACVTO.

**V**ltima longa, nunquam est in antepenultima accentus acutus, Αἰείας, Αἰείας. *AEneas*: ἀνδρώπου, *hominis*: σωμάτων, *corporum*. Propter hanc regulam mutandus est aliquando accentus obliquorum in polytyllabis dictionibus proparoxytonis, ἀνδρωπ@, *homo*, ἀνδρώπου, ἀνδρώπων: σώμα, *corpus*, σώματ@, σώμάτων.

Excipe primo genituios Ionicos primæ simplicium, αἰνείω, πηληϊάδεω.

Excipe secundo omnes casus quartæ declinationis simplicium, μέλεως, μέλεω, μέλεων.

Excipe tertio genituios Atticos omnium numerorum secundæ declinationis contractæ, πόλεως, πόλεων, πόλεων.

Excipe quarto vocabula in αι & οι. Nam istæ diphthongi habentur in accentibus breues, ἀνθρώποι τυπόντι.

Si tamen in eadem dictione sequatur aliqua consonans, longæ censebuntur, ἀνθρώποις.

Ex graui & acuto in contractione fit acutus, ἐπαιώς, ἐπώως, *stans*: γεγώς, γεγώς, *natus*.

DE ACCENTV CIRCVM-  
flexo.

**L**onga non sola positione, sed ex natura sua, ante finalem breuem, si accentu notetur, circumflexo notabitur, σώμα, corpus. πῶς, grex: μέγα, μέγα: αἶμα, αἶμα, ades. Nam & hic αἰ & οἰ breues habentur.

At τίς, τίς, paroxytona sunt, quia sola positione producuntur.

Excipe aduerbium αἶμα, domi, ad distinctionem nominis αἶμα, domus, & tertiam personam Aoristi primi actiui optatiui modi, ποιήσωμι, ποιήσωμι, ποιήσωμι, ad distinctionem infinitiui ποιήσωμι. At ποιήσω, fac, est Aoristus primus imperatiui verbi medij, sicut τίς.

Excipe etiam tertias personas optatiui actiui desinentes in οἰ, in his enim censetur hæc diphthongus longa, φάγοιμι, φάγοιμι, φάγοιμι, πέποιμι, πέποιμι, πέποιμι, φάγοιμι, φάγοιμι, φάγοιμι.

Interdum penultima circumflectitur, licet vltima longa sit sola positione: χοῖνιξ, chœnix, αὐλάξ, sulcus. Id tamen non obseruatur ab omnibus.

Ex acuto & graui fit in contractione circumflexus, βοάετε, βοάετε, clamate. Hic α & ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum grauem accentum habebat, sic ποιεῖτε, ποιεῖτε, facite.

Excipe τίς λητόα, λητόα non λητό, Latonam: αἶδω, αἶδω, verecundiam, pudorem, quâuis aliqui circum-



cumflectant, πλὴν αἰδῶ, quibus adde, τὸ νόω, νό, ἀνό-  
 Ⓞ, mens.

DE ACCENTIBVS DECLINA-  
 tionum.

Qualis accentus est in recto, talis fere est in obliquis, nisi obftet aliqua regula ex prædictis, λόγⓄ, λόγου, λόγῳ, λόγον: Αἰνείας, αἰνείη, αἰνεία: μέγας, μέγας, μέγα, μέγα, μέγα.

In declinationibus parisyllabis, si rectus sit oxytonus, tunc genitiui & dativi circumflectuntur in omnibus numeris: ποιητής, Ποῖτα, Ⓞ ποιητῆ, τῷ ποιητῇ, πῶν ποιητῶν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς: ἡ τιμή, honor, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τῶν τιμῶν, τῶν τιμῶν, τοῖς τιμῆς: καλός, pulcer, Ⓞ καλῶ, τῷ καλῷ.

Excipe, λεώς, Ⓞ λεώ, populus: νεώς, templum, τοῦ νεώ.

Genitiuus pluralis substantiuorum primæ & secundæ declinationis circumflectitur, qualiscunq; sit nominatiuus, ὁ αἰνείας, τῶν αἰνειῶν: ἡ μέσσα, τῶν μεσσῶν.

Excipiuntur à nonnullis, ὁ χλένης, aber, τῶν χλένων, ὁ χεῖνης, senerator, τῶν χεῖνῶν: ὁ ἐτησίας, Etesias ventus, τῶν ἐτησιῶν: ἡ ἀφὺν, τῶν ἀφύων, αρυα, genus piscis.

Adiectiua fæminina à masculinis tertiæ declinationis eundem habent accentum in genitiuo plurali, quem masculina: ὁ ἅγιⓄ, sanctus, τῶν ἁγίων: ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

Si masculinum sit quintæ declinationis, tunc genitiuus fæminini circumflectitur: τῶν ἁπλῶν verberans,

berans, τύποντο, τύπισσε, τυπισσών· μέλας, niger, μέλαν, μελαινω, μελαινών.

Genitiui & datiuī dissyllabi quintæ declinationis, accentum habent in vltima, reliqui casus in penultima, ὁ χεῖρ, manus, χεῖρς, χεῖ, χεῖρα: τὸ χεῖρε, τῶν χειρῶν, τῷ χειρῶν, τῆς χειρὸς excipe τις, πνός, infinitum, habet enim accentum in vltima in omnibus casibus.

Idem porro iudicium est de genitiuis & datiuīs dissyllabis natis per syncopen ex prioribus syllabis, ἀνὴρ ἀνέγ, ἀνδρὸς, vir.

Excipe participia, θεῖς, qui posuit, δέντ, παῖς, πάντ, qui stetit: δίδως, δίδόντ, qui dedit: ὦν, ὄντ, qui est. τίς τιν, interrogatiuum, & alia huius generis in nominatiuo monosyllaba.

Excipe secundo nomina sequentia, quæ genitiuum pluralem non circumflectunt, πᾶτων, omnium, ἀ πᾶς, cuius datiuus pluralis est πᾶσι: τῶν παῖδων, puerorum, ἀ πᾶς: τῶν τεῶων, Troianorum, ἀ recto τεῶς: τῶν δᾶδων, δμῶων, φῶτων, κρεῖτων, θῶων, φῶδων, ἀ nominatiuis, ἡ δῖα, fax: ὁ δμῶς, famulus: ὁ θῶς, lupus ceruarius: τὸ κεῖς, caput, ὁ φῶς, vir, ἡ φῶς, iniustio facta ab igne in cruribus: At κῆρ, ἥρ, contracta sunt ex κέαρ, ἑαρ, κηρός & ἥρος regulariter fiunt ἀ rectis, τὸ κῆρ & ἥρ.

Polyssyllaba quintæ simplicium, quæ accentum in vltima habent, retinent illum in penultima obliquorum, quæ acuitur si brevis sit, λαμπάς, λαμπάδ, lampas: ποιμὴν, ποιμήν, pastor.

Si vero longa sit, circumflectitur, nisi obstat

aliqua regula generalis, σωτήρ, *Saluator*, σωτήρος, ἁγών, ἁγών, *certamen*.

Diphthongi & & finales circumfleſcuntur, ὠβασιλεῦ, πανταχῶς, *ubique*.

Excipe aduerbium ἰδὲ, ad differentiam imperatiui ἰδὲ, *vide*, νῆπῆ.

Vocatiuus in es, à propriis in ηs, est proparoxytonus, ὁδημοσθένης, ὠδημοσθενες, σωκράτης, ὠσώκρης.

Irregularia sunt ἡ μία, vna, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τῶν μίαν, μηδεμία, μηδεμιά. ἄμφω, *ambo*, ἀμφοῖν: δύο, duo, δύοιν: μήτηρ, *mater*, διμήτης, Ceres, θυγάτηρ, *filia*, quæ in obliquis paroxytona sunt, τῆς μητέρος, τῇ θυγατέρι. Item in vocatiuo, ὦ σῶτερ, ἄνερ, δάερ, πάτερ, à rectis, σωτήρ, ἀνὴρ, δάηρ, πατήρ.

# DE ACCENTIBVS QVORVNDAM Nominum.

Composita à κτείνω, *occido*, τελέφω, *nutrio*, φθείρω, *corrumpro*, cum actiue capiuntur, sunt paroxytona, πατεροκτόν, *parricida*, θηροτρόφος, *qui feras nutrit*: λαοφθόρος, *qui populum corrumpit*. Si vero passiuè vsurpentur, παροπαροξύtona sunt: πατερόκτον, à patre *intusfectus*, θηρότροφος, à feris *nutritus*, λαόφθορος, à populo *corruptus*.

Composita à χέω, *fundo*; βάλλω, *iacio*; πρῶ, *vero*; λέγω vel λόγ, cum habent præpositionem, παροπαροξύtona sunt, πρῶτος, *equalis*; σύμβολ, *omen*; περίπολος, *qui circumit*; κατάλογος, *catalogus*. Cum vero aliam particulam præpositam gerunt,

gerunt, παροξύτονα sunt, οἶνοχό<sup>ς</sup> *oīnocho<sup>s</sup>*, pincerna, ἐκηθόλος,  
eminus iaculans, ὕμνοβόλ<sup>ς</sup> *hymnobo<sup>s</sup>*, qui hymnos tractat, θεολό-  
γ<sup>ς</sup> *theolog<sup>s</sup>*, Theologus.

Proparoxytona sunt substantiiva in εῖα ab adie-  
ctiuis primæ contractæ: ὁ κ<sup>ς</sup> ἡ, ἀληθ<sup>ς</sup>, ἀλήθ<sup>εια</sup>, ve-  
ritas, ἀσεβ<sup>ς</sup> ἡ, ἀσεβ<sup>εια</sup>, pietas, ἀσεβ<sup>ς</sup>, ἀσεβ<sup>εια</sup>, im-  
pietas.

Similiter nomina in οῖα, ἀν<sup>ς</sup>, δ<sup>ς</sup>ν<sup>ς</sup>, δ<sup>ς</sup>νοῖα, bene-  
uolentia, ἀν<sup>ς</sup>, ἀνοῖα, stultitia, ἀγ<sup>ς</sup>νοῖα, intelligen-  
tia.

Item in ια & ηεξ à substantiuis masculinis, ὁ  
ψάλτης, ψάλτε<sup>α</sup>, ὁ ποιητής, ποιητέ<sup>α</sup>, ὁ δω<sup>ς</sup>τῆρ<sup>ς</sup> seu δω-  
τήρ<sup>ς</sup>, ἡ δώ<sup>ς</sup>τρεξ<sup>ς</sup> seu δώ<sup>ς</sup>τρεξ<sup>ς</sup>.

## DE ACCENTIBVS VER- BORVM.

Accentus verborum & participiorum obser-  
uandi sunt in verborum coniugationibus,  
τύπ<sup>ω</sup>, φιλέ<sup>ω</sup>, ἡμ<sup>ώ</sup>, δηλό<sup>ω</sup>, τίθη<sup>μι</sup>, ἵστη<sup>μι</sup>, δίδω<sup>μι</sup>, δει-  
κνύ<sup>μι</sup>. Eodem enim accentu reliqua omnia ver-  
ba notantur, & si quid peculiare in nonnullis oc-  
currat, id notatum est in singulis coniugationi-  
bus.

Accentus aliarum partium orationis vsu obser-  
uandi & discendi sunt.

## DE ENCLITICIS.

Enclitica dicuntur illa, quæ proprium ac-  
centum in contextu orationis vel omnino a-  
mittunt; vel ad ultimam syllabam præceden-  
tis dictionis remittunt, vel certe ex vno loco  
in alium transferunt, vt εἰπέ μοι, δὲ μοι.

ἢ πῆ, si quis. ἢ πῶς, est ciuitas, quamuis interdum suum quoq; accentum retineant.

Reperiuntur enclitica in sequentibus partibus orationis.

In articulo, ἔ, & Poetice πῶ, pro indefinito πῶς, *alicuius*, & τῷ pro πῷ, *alicui*.

In nomine encliticum est indefinitum πῆ, cum omnibus suis casibus, At τῆς, τῷ, *quis, quæ, quod*, interrogatiuum, non est encliticum. Nulquam enim suum accentum amittit.

In pronomine primæ personæ enclitica sunt tantum, *me*, & huius dialectus *meo, moi, me*, non autem ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, vt nec dialecti indefinitæ.

Secundæ personæ enclitica hæc sunt, σοῦ, & eius dialecti πῶ & πῷ, σοί, cum dialecto τοί, σε, eiusq; dialectus τῷ & πῷ.

Tertiæ personæ enclitica sunt ἔ cum dialectis ἔ & ἔθεν, & ἐο, vt quibusdam οἷ, ἔ.

In duali eiusdem personæ encliticum est σφῆ & σφῶ, seu σφῶε, quando accipitur pro σφῆ tertiæ personæ; nam σφῶ secundæ personæ non est encliticum.

In plurali eiusdem Personæ encliticum est σφίσι, & σφιν seu σφί pro σφίσιν, vt & σφέας pro σφᾶς: & ψῆ pro σφῆ seu σφέας. His adde Poëtica pronomina μιν & νιν pro. ἑ, de quibus supra capite 12.

Ex verbis duo sunt enclitica εἰμὶ, *sum*: & φημί, *duo*, in omnibus personis & numeris præsentis temporis indicatiui modi, exceptis secundis singu-



singularibus  $\phi\eta\varsigma$  &  $\epsilon\tilde{\iota}$ , quæ non inclinantur, licet aliqui contrarium asserant saltem de  $\epsilon\tilde{\iota}$ . Neque enim de encliticis idem omnes sentiunt, nam quasdam voces habent nonnulli pro encliticis, quas alii ab encliticis excludunt. Cæterum  $\epsilon\tilde{\iota}\varsigma$ , acutum pro  $\epsilon\tilde{\iota}$  plerique encliticis annumerant.

Inclinantur etiam nonnullæ horum verborum dialecti, ut  $\epsilon\alpha\varsigma$ ,  $\epsilon\tilde{\iota}\nu\tau\iota$ , est, item  $\phi\alpha\tau\iota$  pro  $\phi\eta\varsigma$ , &  $\phi\alpha\tau\iota$  pro  $\phi\alpha\sigma\iota$ .

Ex aduerbiis enclitica sunt  $\pi\epsilon\theta\epsilon\nu$ ,  $\pi\omega\theta\epsilon$ , alicunde,  $\pi\omega\theta\iota$ , alicubi,  $\pi\omega\tau\epsilon$ , aliquando,  $\pi\omega\varsigma$ , quodammodo,  $\pi\omega$ , adhuc, dum,  $\pi\eta$ , alicubi,  $\pi\omega\delta$ , vsquam, & similia, cum non pro interrogatione, sed infinite accipiuntur.

Ex coniunctionibus multæ sunt encliticæ,  $\gamma\epsilon$ ,  $\kappa\epsilon$ ,  $\tau\epsilon$ ,  $\kappa\epsilon\nu$ ,  $\pi\epsilon\gamma$ ,  $\rho\alpha$ ,  $\nu\upsilon$ ,  $\theta\omega$ , & similes.

## REGVLÆ DE ENCLITICIS.

Si ante dictionem encliticam sit vocabulum propatoxytonum, aut properispomenon, tum accentus encliticæ migrat in ultimam eius syllabam,  $\eta\kappa\alpha\upsilon\sigma\epsilon\ \mu\epsilon$ , audiuit me,  $\eta\kappa\alpha\upsilon\sigma\epsilon\ \pi\upsilon\theta$ , audiuit aliquem,  $\alpha\tilde{\nu}\theta\omega\pi\omega\varsigma\ \epsilon\varsigma\tau\iota$ , homo est,  $\sigma\omega\mu\acute{\alpha}\ \sigma\upsilon$ , corpus tuum. Si tamen vltima producat in positione, non recipiet acutum encliticæ,  $\kappa\eta\gamma\upsilon\zeta\ \epsilon\varsigma\tau\iota$ , non  $\kappa\eta\gamma\upsilon\zeta\ \epsilon\varsigma\tau\iota$ ,  $\alpha\tilde{\nu}\lambda\alpha\zeta\ \epsilon\varsigma\tau\iota$ .

Excipe pronomina enclitica quando ponuntur cum particulis,  $\epsilon\upsilon\epsilon\kappa\alpha\ \epsilon\iota\upsilon\epsilon\kappa\alpha$ ,  $\delta\epsilon\upsilon\epsilon\kappa\alpha$ , propterea, eius rei gratia,  $\epsilon\upsilon\epsilon\kappa\alpha\ \mu\omega\delta$ , propter me,  $\epsilon\upsilon\epsilon\kappa\alpha\ \sigma\omega\delta$ , propter te.

Si encliticam dictionem præcedat vox paroxytona, tunc enclitica, si sit monosyllaba, suum accentum omnino perdit. Ἀτρεΐδης τε, λόγος μου, *sermo meus.*

At si dissyllaba sit enclitica, tunc seruat accentum : λόγος ἐστὶ, *sermo est*, Πέτρος Φησὶ, *Petrus dicit.*

Quod si præcedens dictio penultimam sola positione longam habeat, ultimamq; breuem, enclitica sequens remittit accentum suum in præcedentis ultimam, non secus, quam si vocabulum propensipomenon præcederet, ut quibusdam placet: ἀνδρά μοι εἶνεπε. *Dic mihi virum.* ἀνδρά πινά, *quendam virum*, alii tamen æque probabiliter volunt, accentum non remitti, sed amitti, si dictio enclitica sit monosyllaba: retineri autem si sit dissyllaba, ἀνδρά μου, ἀνδρά ἡνά.

Si dictio præcedens encliticam, sit oxytona, aut perispomena, tunc enclitica suum accentum amittit, siue sit monosyllaba, siue polysyllaba, πατήρ μου, *pater meus*; ὁρᾷ με, *videt me*. ὁρῶ ἡνάς, *video quosdam.*

Retinetur tamen tunc in altera dictione accentus acutus, qui in contextu orationis mutandus erat in grauem, πατὴρ ἐστὶ. *patris est.* Θεός σου, *Deus tuus.*

Plerique docti volunt Pronomina enclitica retinere accentum, quando ponuntur cum præpositionibus, aut cum disiunctiuis coniunctionibus, καὶ σέ, *propter te*. καὶ σοῦ, *de te*. καὶ με ἢ σέ, *secundum me aut te.*

Cum

Cum plura enclitica concurrunt, tunc prius posterioris accentum recipit, dicunturq; Synenclitica, τὸ πρὸς ἐνέσμε, verberant me aliqui.

Persona ἐστὶ, cum principium orationis est; aut subdita post ὅτε, καὶ, ἀλλὰ, ὡς, εἰ, ἔτι: remittit accentum in priorem suam syllabam: ἐστὶ πόλις, est ciuitas: καὶ ἐστὶν, & est: ὅτε ἐστὶν, non est: ὡς ἐστὶ, ut est: εἰ ἐστὶ, si est: τοῦτο ἐστὶ, hoc est. Alias vel amittit, vel in præcedentem dictionem reicit, vel in vltima sua retinet: iuxta regulas ante præscriptas.

Quædam dictiones omni accentu carent, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐν, ἐξ, ἐν, ἔ, ὅτε, possunt tamen habere accentum dictionum encliticarum, si illas in oratione præcedant, ὁ γέ, ἡ γέ, ἔ μοι ἀνδάνει, non placet mihi.

Ὅν tamen etiam tunc, cum periodum claudit, acutum accentum recipit, hoc modo ἔ. similiter & præpositio ἐξ cum aut in fine versus apud Poëtâs, aut in fine periodi apud oratores collocatur ἐξ.

Porro quæ hæcenus de encliticis tradidimus, clarius fortassis ex subiecta tabella intelligentur.

## DICTIONES ENCLITICAE

## Monosyllaba.

Articul.	{	του, τευ, τῷ pro indefinito ἡν & ἡνι.
Nom.	{	τις, τι indefinitum.
	{	με, μού, μοι, μέ.
Pronom.	{	σου, σευ, τευ, σοι, τοι, σε, τυ, τε.

οὐ, οὐ,

Verb.

ού, ου, οι, ε, σφε, σφω, ψε,

Aduerb.

σφιν σφιν, μιν, νιν.

Coniunct.

εις, acurum.

ως, πω, πη, που &amp; alia.

τε γε, το, του, περ, νη, κε, κεν, νυ, νυν,  
ετι, ουκ, & similes.

Ponuntur vo-  
cibula loco regu-  
larum Itaque si  
occurrat dictio  
cuiuscunq; par-  
tis, accentum ha-  
bens, vt hęc no-  
mina posita encli-  
tice suum accen-  
tum vel transfe-  
runt vel amittunt,  
vel retinent, vt in  
tabella vides,

ἀνδρῶν	{	transfe-	ἀνδρῶν
πῶ		runt.	πῶ
ἀνδρῶν	{		ἀνδρῶν
σῶμα			σῶμα σου.
ζῶων	{		ζῶων
λέγει			λέγει σε.
λόγῳ	{	amit-	λόγῳ σου.
ῶν		tunt.	ῶν
ἀγαθόν	{		ἀγαθόν
π			π

Retinent aliquando cum  
ponuntur ἐμφατικῶς, vt ἤκουσας  
σοῦ, audiui te & non alium.

## DISSYLLABAE.

Nom.

ἄνθρωπος, ἄνθρωποι, per omnes casus & nume-  
ros.

Pronom.

ἐγώ, ἐσύ, ἐσσύ, ἐσσύ, ἐσσύ, ἐσσύ.

Verb.

εἰμι, εἶσθε, ἐσσι, ἐσσι, ἐσσι, ἐσσι, ἐσσι, ἐσσι,  
σι, φημι, φημι, φημι, φημι, φημι, φημι, φημι,  
π, φασι, φαντι.

Aduerb.

ποῦ, ποῦ, ποῦ, ποῦ, & si quae sunt a-  
lia.

ἀνδρῶν	{	transfe-	ἀνδρῶν
σῶμα		runt.	σῶμα ἄνθρωπου.

ἀγα-

ἀγαθόν	} amittunt	ἀγαθόν πναι.
ὁρῶ		ὁρῶ πναι.
ζῶων	} retinent	ζῶων ἐσι.
λέγειν		λέγειν πναι.
λόγος		λόγος τινός.
ἄνδρα		ἄνδρα πναι.

*ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ὁμοίου, ὑλτιμα longa positione, vt xñ-  
ξηξέσιν.*

## CAPUT. XXIII.

DE RATIONE INVESTIGANDI  
THEMATA.

**D**iximus cap. 18. generatim de verbis defectiuis & anomalis. Nunc ordinatim alphabetico contendendum est in gratiam iuuentutis catalogus anomalorum, qui sit instar lexici, ut non modo quædam vel inueniendi, vel in sua tempora deducendi ostendat, quod ut legitime fiat, primo necesse est, ut quædam genera omnium conjugationum probe perspecta, animoq; comprehensa habeantur. Quo facto, si offeratur vocabulum, dubitesq; num sit anomalum, ad regulas superius generatim de anomalis traditis, confugiendum erit. Ut si quis hæreat, utrum *ἀνέμω, λαμβάνω, ἀνίσταμαι, πορεύομαι,* & similia sint anomala, facile omnem dubitationem eximet caput modo nominatum de anomalis.

Quod si quis non in ipsum thema, sed in tempus à præ-  
sensu d'stu etiam incidat considerandæ diagenet erunt: syl-  
labæ illius d'stionis, quæ qualisq; sint. Ex narum enim ac-  
curata inspectione thema vel sine lexico, vel opera lexicæ  
facile deprehenditur. Vt si occurrat, verbigrana, parti-  
cipium passivum, *ὁφθαλμοειδές*, futurum illius passivum in-  
dicatimodi, necessario erit *ὀφθαλμοί*, & Aonistus pri-  
mus *ἀφ' ὧν*, ab hoc enim formatur futurum. Rursus ascen-  
dendo



dando ad præteritum, inuenies iuxta regulas traditas in verbis, tertiam personam præteriti, esse ἔπει. Nam σ & τ tenues transierunt in Aoristo in aspiratas. Prima ergo persona erit, ἔμμαι. Præteritum actiuum ὤφα siue sit vñtatum, siue non, de hoc enim sollicitus non erit qui themata indagabit. Futurum actiuum ὦψω, siquidem ω præteriti sua augmentum temporale. Thema igitur erit vel ὄβω, vel ὄπω, vel ὄφα, vel ὄπτω, vel si actiua vñtata non sint, Thema erit ἔβμαι, vel ὄφομαι, vel ὄπτομαι. Adhibe tandem lexicon, sialiter te expedire nequiescis, & reperies ὄπτομαι.

Sicut autem apud Latinos ex OR finitis actiuum fingere vocem, ius falsū est, vt eo facilius deponentia & communia, quæ sub passiuā tantummodo terminatione vsurpantur, tempora formemus, ita & multo magis apud Græcos, recurrendum est ad actiua, etiam si sint obsoleta, & inaudita, vt eo promptius ad illa tempora, quæ sub passiuā vocer tantum reperiuntur, formanda ascendamus, vt in hoc exemplo vides. βέλωμαι, sua tempora sumit à βελομαι. Accipe ergo inusitatum βελῶ, futurum erit, βελήσω, Præteritum βεβέλημαι, volui, βεβέληται, voluisti, βεβέληται, voluit. Hanc Aoristus primus ἐβέληθ' ἔω, ἐβέληθ' ἦς, ἐβέληθ' ἦ. Futurum primum, βεβέλησμαι, Futurum medium, βεβέλησμαι, & sic ordine per alios modos.

Quod si offeratur futurum in ἦσω, vel Aoristus participiū ἦσας, noueris tempus illud plerunque à verbo in εω vel in αω deiuuati, licet flexi possit, vt tempus hoc in præsentī non sit amplius vsitatum, cum sæpe ex circumflexis præsentibus facta sint Barytona, vt αἰζῶ ab αἰζῶ, κίγχο, κίγχο, & similia.

Si vero futurum in ασω exeat, thema erit verbum in αω vel αζω, si in ασω vel ασω, thema erit αω vel αω, quod si futurum designat in ασω periora, thema plerumque erit verbum in αζω, aut αω. Si vero in ασω, tunc thema erit verbum in αζω, vel αω, vel αρι.

Mulum quoque conducit ad expeditam temporum formationem, thematisq; inquisitionem, vt quis ex communis abueiat præpositionem, aut vocabulum quod com-

pōsit

positionem facit; hoc enim f. & o multo citius thema inda-  
gabis, aut indogatum per sua tempora deduces. Ut si incidas  
in Aorist. i. passivum *καταλειφθῶ*, *relictus sum*, statim ad-  
uertes esse compoſitum ex *κτῆ*; abice ergo præpositionem, re-  
manebit *λειφθῶ*, tunc adhibitis regularis & documentis, hic  
& alii passim traditis, nuenies tandem *λείπω*, *relinquo*, *λεί-  
ψω*, *λείφω*, *λείψμαι*, *λείψαι*, *λείπεται*, *λείφω*, *λείφης*,  
*λειφθήσεται*, *εὐα*, *κτῆ*, *καταλείπω*, *καταλείψω*, *καταλείφω*.  
Nam in formatione tenet potum recta ad futurum. & in le-  
praeteritum actiuum, hinc ad passivum; ab hoc a i Aor. stem-  
prium, & tandem ad futurum primum veniend. in est. Hæc  
enim tempora ex ſe ſe valde concinne apta ſunt, & ab exerci-  
tato vnico fere momento percipiuntur. Sed nunc ipſum  
verborum difficiliorum catalogum subiungimus, ut verba  
anomala, quæ in quotidianis prælectionibus occurrunt,  
hinc ſtudioſa iuuentus ſine magno labore petere poſ-  
ſit.

## A.

*Ἀγαμέμνω*, miror, ſuſpicio, laudo, probo. Futur. med. *ἀγασμαι*.  
Aor. i. med. *ἤγασάμην*. Aor. p. ſi. *ἤγαθῶ* ab *ἀγαγέμην*, *admi-  
ror, veneror*; quod t. dem in vſu eſt. Poetæ pro *ἀγαμέμνῳ* dicunt  
interdum, *ἀγαδάμην* interpoſito *α*.

*ἄγω*, duco. Futurum *ἄξω*. Præteritum *ἤγα*. Attice, *ἀγέχα*.  
pro *ἀγχα*, interiecto *ο*. Præteritum paſſivum *ἤγμαι*, *ἤχην*.  
Aorist. primus *ἤχθην*. Futurum primum *ἄχθησμαι*. Aor-  
ist. ſecundus actiuus eſt *ἤγαγ*, & add. το *γα*, *ἤγαγον*. Hinc *ἀγα-  
γε*, *ἀγαγεμαι*, *ἰαὶ* *ἤγαγε*, *ἀγαγεῖ*, *ἀγαγών*, *ἰον* *α*, *ἀγάγας*. Futurum  
*ἄξω*, unde præſens *ἄξω* & in præſenti imperatui, *ἄξτε*, *ἄ-  
ξτε*. Nam ſupra cap. 3. diximus, futurum quorundam ver-  
borum pro præſenti vſu pati, *ἔξω*, *εἰσάξω*, *ἔξω*, & *ἔλθω*.  
Hinc præſens *ἔξω*. Paſſivum *ἔξομαι*. Imperfect. *ἔξομαι*. Imper-  
at. *ἔξω*, *εἰσάξω*, *εἰσάξω*, *ἔξω*. Sic *ἔξω*, *εἰσάξω*, *ἔξω*, *ἔξω*,  
pro *ἔξω*, *ἔξω*: *βαίνω* ſeu *βαινώ*, *εἰσάξω* ſeu *φεισάξω*, *ἔξω*, *ἔξω*.  
Sic *τις* *ἔξω* *α* *τις*, *ἔξω*: *δοῦναι* vel *δοικω*, *delibero*: *ἀδράξω* vel  
*ἀδράξω*.

*ἄγωμι*, frango. Futurum *ἄξω*, Aorist. primus *ἤγα*, & *διὰ*  
*ῥῆ*, *ἤγα*, quæ dativis aliis quoque temporibus familiaris eſt:  
*ῥῆ*, *ἤγα*. Paſſivum *ἤγμαι*, *ἤγμαι*, *ἤγμαι*, *ἤγμαι*. Aorist. ſecundus

secundus. ἦσαν, ἔαρον. Præterit. med. ἦρα, ἔαρα; κατέαξα, *fractus sum*. Aoristus secundus pass. ἦλυν, ἐάλυν, κατέαλυν.

Obseuandum porro est, verba quæ in præteriti γνῶν & γνῶμαι habent, formare sua tempora, quæ ultra imperfectum iunguntur, a verbis in γινῶ, γινῶμαι, iungo. Futurum γινῶ. Præteritum γινῶμαι, ἐγινῶμαι. Hinc γινῶμαι, iunxitur. Aoristus primus, γινῶ. Aoristus secundus act. ui ἔγυναν, pass. ἐγύνυν. Præteritum medium γινῶμαι, omnia ab inusitato γινῶ: ὁ γινῶν, γινῶμαι, τινί γινῶ, a verbo γινῶ. Futurum γινῶ, γινῶμαι, μετρίω, μετρίωμαι, μετρίω, μετρίωμαι, ἀβstergo; μετρίω, μετρίωμαι, ἀβstergo: πηγνῶ, πηγνῶμαι, coaleo, compingo, πηγνῶ, πηγνῶμαι, Aoristus secundus, ἐπαρον, pass. ἐπαρῶν, ῥυγνῶ, ῥυγνῶμαι, ῥυγνῶ, ῥυγνῶμαι, ἐρρηξῶ, ἐρρηξῶν, ἐρρηξῶν. Et eadem est ratio compositorum, quibus ad ἑ δισογνῶμαι, ἀβstergo, ὀρίγνῶμαι, appeto, ὀρίξῶ, ὀρίξῶμαι, ὀρίξῶ, ὀρίξῶμαι, ὀρίξῶ, ὀρίξῶμαι.

Adω, placeo, Præteritum med. ἦδω, διέρεσι, ἔαδω. Particip. ἔαδω.

Αἰρίω & αἰρίομαι, eligo, capio, sumo. Futurum medium, αἰρήσομαι. Præteritum pass. ἤρημαι, ἤρησται, ἤρηται. Aoristus primus, ἤριθην. Aoristus secundus medius, εἰλομην ἀβέλω. Aoristus 2. act. εἰλῶν & eadem est ratio compositorum, κατερίξομαι, ὀφειρίξομαι, occidit, perdit, auferor, & similitum.

Αἰόδομαι, sentio Futurum αἰοδήσομαι ab αἰοδέομαι. Vnde vero verba in αἰώω & αἰώομαι sua tempora sumant, dictum est cap. 18.

Ἀλέξω, iungo ἀλέξω ab ἀλέξω.

Ἀλλάσσω, erro, ab ἀλλάω, ἄλλωμαι, ἄλλωμαι, & cum reduplicatione ἀλλάσσω.

Αἶρω, toll. Futurum αἶρω. Aoristus primus, ἤρα, vel ἔρα. In Aoristis prioris ex ra indicatum habet a futuris, αἶρω, tolle, ἀραιώμαι, ἄρω, ἄρωμαι, cum δὲ ἀπείρο. Quod etiam in Aoristis secundis fit, ἔρον, ἔρομαι, ἀροίμην, ἄρομαι. Præteritum ἤρα, pass. ἤραμαι, Plusquamperfectum, ἤραμαι, ἤρασται, ἤρασται. Hinc ἤρασται, pependit. Aoristus primus, ἤραθην. Imperat. ἄρω, tollere. Præteritum med. ἤρασται, & repetitione Ἀραιώμαι, ἄρω.

Ἀλισκομαι, capior. Futurum ἀλώσομαι. Præteritum ἤλω, ἤλω, ἤλω, pass. ἐήλωμαι. Aoristus secundus, ἤλων, ἐήλων. Imperat. ἤλω.





Hinc  $\chi\sigma\omega\mu\sigma$ , color, abiecto  $\sigma$  prateriti, &  $\chi\sigma\omega\sigma$ , coloratio.  
Eadem est ratio compositorum.

Αἰνέωμαι, renuo, recuso. Perfectum, αἰνέημαι, αἰνέησαι, αἰνέηται, quasi ab αἰνέω, ex αἰά & αἰνέω. Hinc Aorist. 1. med. *ἠνέημι*, repudians, cum duplici augmento.

Aorizus, aperto, ab αὐὰ & αἶψα. Futurum, οἶζα, αὐοἶζα. Aoristus primus, αἶζα. Attice ἰαζα, αὐαζα. Praeteritum, αὐαζα. Passivum αὐαζαμ. Aoristus primus, ἀναἶζα & ἠναἶζα. & per syncopen, ἀναἶζα. Apertus sum, Poetice ἀναἶζα. Praeteritum medium, ἀναἶζα, ἀναἶζα, & ἠναἶζα, cum augmento duplici.

Ἀπολέω, ἀπολέωμαι, ἀπὸ λῆμι, pereō, perdo. Futurum ἀπολέω, vel ἀπολέσω, hoc ab ἀπὸ λῆω, illud ab ἀπὸ λῆμαι, cōposito ex ἀπὸ & λῆω. Futurum ἀλώ, perdam. Præteritum medium ἄλλα, & repetitio-  
ne Attica, ὄλωμαι, cum ἀπὸ, ἀπὸ λῶμαι, ὄλωμαι ὥς, ἀπὸ λῶμαι ὥς, vel ἡ  
Præter. αἶ. ἀπὸ λῶμαι, ἀπὸ λῶλεμαι. Aorist. 2. med. ὤλωμαι, ἀπὸ  
λῶμαι.

Ἄπλοκλην, ἰνδυνῆμι, ἀπλοκληνῶς, ἀπλοκληνέμεν, ab inuifira-  
to ὀπλοκληνῶ. Optatius ἀφοσκληνῶ, ab ἀπλοκληνῆμι, praetentiū  
simplex est ἔκπλοκλην. Aoristus ἔσπλεν ἢ σπλῆνμι. Thema vifi-  
tatum est σπλεναι σπλῆν, exsicco, arefeco. Futurum σπα-  
λῆ. Aoristus ἔσπλεν & σπλεν. Hinc Aoristus Æolicus, σπῆ-  
λειά, σπῆλειάς, σπῆλῆς, arefecerim, induerim.

<sup>2</sup> Ἀρέσχω. Futurum ἀρέσω, ab ἀρέω, placeo.

Αὐξάνω, αὐξήσω *creſco augeo, αὐξήσω.*

Ἀπόλυσιν, sufficit, impetionale per apocopen, pro ἀπ' ἁρσιν;  
 à verbo mult. το ἀπ' ἁρσιν. Imperf. cum ἀπ' ἁρσιν, sufficit.  
 ἐν. Futurum ἀπ' ἁρσιν, sufficit. Aorist. primus, ἀπ' ἁρσιν,  
 sufficit.

## B.

Baiva, vado. ὁ γὰρ ὁ βαίς, ἀ βαίω. Aorist 2 ἔβην ἀ βῆμι. Sic κατεβαίνας κατέβην, descendendo, ἀνέβην, ascendendo. Imperat. βῆθι. vade. κατέβαθ, descendens, ἀνέβαθ, ascendens, per apocope κατέβηθ, per apocopen κατέβα, ἀνέβα, sicut ἀνέστα, resurge, pro ἀνέστης.

Βύλλω, *iactio*, βαλλῶ & Poetice βαλλήσω, quasi à βαλλω Pra-  
teritum 3<sup>o</sup> ἐβληκα, qui si a βλω, βεβλημαι, ἐβλήθω, *iactum* pro-  
iectus sum.



Βιζώσκω, edo, βρώσκω, βρώσκει. Nam quædam Barytona reduplicationem habent, ut in cap. 18. dictum est.

Βίω, τίνω, βιώσκει, Aorist. 2. ἐβίον, α βίουμαι. Imperat. βιώθι, τίνε. Optat. βιούην, ντ δούην, & βιώην, ντ δούην. Infinit. βιώμεν. Participium, βιών, βιούτ.

Βλάσκω, τολο, βλάσκωμαι, βιβλάσκωμαι, βλαστάνω, germino. βλαστήσω, ἐβλάστησα. Aoristus secundus ἐβλαστο.

Γ.

Γαίω, uxorem duco. Futurum γαμήσω. Aoristus primus ἐγήμην. Infinitivus, γήμαι, ἀγάμαι. dicitur etiam ἐγάμησα, perfect. γέγαμηκα, γέγαμηκαί, ἐγάμηκ' ἔγωγε, nuptia sum.

Γηρόσκω, senesco, γηρόσκω, ἀ γηρόω.

Γίνομαι & γίνωμαι, fio sum. Futurum γήνησμαι. Præter. γένηκα, Aoristus primus ἐγήνηθην. Aoristus primus medius ἐγήνησάμην. Aoristus secundus, ἐγήνησάν, ἐγένετο, & syncope ἐγένετο & γένετο, line augmento. Præteritum med. γέγονα, γέγονα, α γέγονα : & Aoristus primus med. ἐγήνησάμην. Participiū γέννησθαι. Futurum primum med. γήνημαι. Dicitur etiam γήνωμαι, per. implex. Hinc Aoristus primus, ἐγέννησα, med. ἐγέννησάμην, ἐγέννησάτε, & facta syncope ἐγένετο & ἐγένετο ablato augmento. Sum. igitur γίνομαι sua tempora a tribus, γένεμαι, γίνομαι, γήνωμαι.

Γινώσκω, cognosco. Futurum γνώσμαι. Præteritum ἐγνώκα, ἀ γνώω. Aoristus secundus ἐγνων. Imper. γνώθι, γινώσκει. Infinit. γινώσκαι. Partic. γνῶν. Sic ἀναγινώσκω, lego, ἀναγνώσκω, ἀνεγνώστα, ἀνεγνώκη, ἀνεγνώκα. Præteritum passivum ἀνεγνώσμαι. Sic κριταγινώσκω, condemno, improbo.

Δ.

Δείω, scio, divido, depascor, δαίω, ἀ δαίω. Passivum δεδάσμαι, & δαίσσμαι, ἀ δαίζωμαι. Aoristus secundus ἰδάην. Præteritum med. δίδω.

Δείνω, μοι, deo, δέ, ξα. Aoristus secundus ἰδούμαι. Aoristus primus ἰδέξαι. Passivum δεδήγμαι, ἰδέξ' ἔγωγε, μοι, sum. Et sic de cæteris temporibus.

Δεικνύω & δείκνυμι, ostendo. Futurum δείξω, ἰδείξαι, & ita deinceps etiam in compositis. κενταδείκνυμι, demonstratio, ἐπιδείκνυμι, demonstro, ἀποδείκνυμι, suggero.

Δαρήνω, dormio. Futurum *δαρήσομαι*.

Δίω, ligo. Futurum *δέσω* & *δήσω*. Aorist. primus *ἔδησα*, *ἔδε-  
ξα*, *ἔδωκα*. & *ἔδεσμαι* passivum *δέδεμαι*. Hinc *ἔδεθην*, *ligatus  
sum*, & *δέδεμαι*, *ἀνὰ δέδεμαι* à quo verbale *ἀνὰ δέμας*, *redimicu-  
lum*, *Δίφ. δέδεμαι*, *Δίφ. δέμας*, *diadema*, *corona*.

Δέωμαι, rogo, deprecor. Perfectum *δέδεμαι*. Aorist. primus  
*ἔδεθην*, *ἔδεσμαι*.

Δέω, timeo. Perfectum *δέδεκα*. Medium *δέδεκα*, pro *δι-  
δεκα*, Euphonia causa. Ionice, *δέδα*. Nam Iones ex commu-  
ni præterito auferunt: *κ*, & penultimam corripunt, *δέδεκα*, *ti-  
mui*, *δι. Δίφ. βάλω*, *βάλω*, *υάδο*, *βέβηκα*, *βέβαια*. Participium *βε-  
βώς*. Qua de re dictum est cap. 15. Aorist. passivus Imperat.  
*δέδιθι*, & *ἔδεθι*, pro *δέδιθι* & *δέδιπτοι*, *territus* seu *territor,  
attonitus sum*.

Διδάσκω, doceo. Futurum *διδάξω*. Aorist. primus *ἰδδάξα*,  
*ἰδδάχα*, *ἰδδάγμα*, *ἰδδάχθην*.

Διδέσσω, fugio. Futurum *οιδέσω* à *οιδέξω*. Aorist. se-  
cundus *οιδέσμαι*, *fugi*, pro *οιδέσθην*, *οιδέσθην*, *fugerunt*, *Δίφ. οιδέξω*,  
*Δίφ. οιδέσθην*.

Δοκίω, apparco, video, puto. Futurum *δοκήσω* & *δέξω*, *ἰδο-  
ξω*, *ἰδοσμαι*. Hinc *δοσμαι*.

Δύω, subeo, ingredior. Futurum *ἔδω*. Aorist. secundus,  
*ἔδω* à *ἔδωκε*.

E.

ἔδο, edo. Perfectum *ἔφα*, Attice *ἔδηκα*, & per pleonasmum,  
*ἔδεκα*. Præteritum medium *ἔφα*. Attice *ἔδωκα*. Participium *ἔ-  
δώς*, *qui edidit*. Futurum medium *ἔδομαι*, *edam*, pro *ἰδοσμαι*, *ut  
φάγομαι*, *edam*, *πίομαι*, *bibam*.

ἔβην, volo. Futurum *ἔβησω* à *ἔβημι*.

ἔβην, assuesco. Præteritum medium *ἔβην*, *solitus sum*, *consue-  
ui*, pro *ἔβην*.

ἔβην, scio, video. Futurum *ἔσμαι* vel *ἴσμαι* remoto *ε*. Futu-  
rum activum est *ἔσσω* vel *ἴσσω*, *sciam*. Hinc præsens *εἶσμαι*  
seu *ἴσμαι*, *scio*. Aorist. 1. *εἶσα*, *medius εἶσαμι*, & Attice *εἶσα-  
μι*. Hinc *εἶσαμι*. Præter. med. *εἶδα*. Nam *εἶ* mutatur in  
illo præterito in *αι*. Aorist. 2. *ἔδον*, Poëtice *ἰδον*, etiam extra  
indicativum, *ἰδεν*, *ἰδεν*, *ἰδον*, *ἰδον*, *ἰδον*. Optativus præ-  
sens

Genus ἐπίδω. Infinitivus ἐπιδόειν ab ἐπίδωμι. Aliud futurum est ἐ-  
 διδωμι ab ἐπίδω. Perfectum ἐπιδόκη. Plusquamperfectum ἐπιδόκειν.  
 Participium ἐπιδώων, & syncope facta ἐπιδώ, ἐπίδω, Attice ἡπίδω,  
 mutato ε in η. Participium, ἐπιδώς, ἐπιδότ.

Ἐρομαι, *interrogo*. Futurum ἐρήσομαι. Aorist. 2. ἠρώμην.

ἔρχομαι, venio, accedo. Futurum medium ἐλεύσομαι, veni-  
am Participle ἐλθόμενον ab ἐλθω. Aotistus secundus ἤ-  
λυσον, ἤλυψ, ἤλυσ, & facta syncope, ἤλθον, ἤλθες, ἤλθες. Infini-  
tium, ἐλθόν. Perfectum actiūm ἤλκυα. Medium ἤλυσθαι.  
Attice ἐλήλυκα, ἐλήλυθες. Plusquamperfectum ἠλύκειν, ἠέ-  
λυσεν.

Εὕρισκα, inuenio. Futurum εἰρήσω ab εἰρήω. Præteritum εἰρή-  
 ηκα, εἰρήμην. Aoristus primus εἰρήσθην, inuentus sum.

*Ergo habeo.* utrum ἔχω. Præter. εἶχες ἀ γέω. Aorist. 2. ἐχόν & ἔχοντες, Imper. γίε, habe, πίχαι, inhibeo, πείχεις, ἀ χέμαι, cuius præteritum passivum est ἔχουμαι, ἔχισται, ἔχεται, à quo regulariter formatur ille Aorist. ἐχέθην, de quo in Barytonis, εἰχουμί vero fit ab ἐχούμι.

Eu, induo vel colloco Aorist. I. ἔσθαι. augetur enim per ε. Preteritum ἔσθαι. Hinc ἔσθαι. vestis, & reiecto ε, ἔσθαι. vestimentum, de quo diximus iam supra in ἀμφιπύλαις.

## H.

Ἦν, dicebam, Imperfectum à φημι, dico. In imperfecto ἴφην, ablatōq; augmento cum φ, λῶ, ῖς, ῖ, dicebam.

⑤.

Θάπτω, sepelio. Futurum θάψω, Aoristus secundus, ἔταψεν.  
Passivum, ἐτάφη, quasi τάψω.

Θέλω, τοίς, θέλω, θέλω, θέλω, θέλω.

ὄραται, morior, sumit sua tempora à ἴσται, ἴσται, τίς νημι,  
& ἴσται, Futurum medium, ἴσται νημι. Aoristus secundus ἴσται  
ναι. Aorist. secundus med. ἴσται νημι, à ἴσται. Præter. τίς νη-  
μι, mortuus sum, à ἴσται, Ionice, τίς νηται, vt βίβηται, βίβηται,  
de quo supra. Imperat. τίς νηται, morere, τίς νηται, moriatur.  
Optativus ἴσται νημι. Infinitivus ἴσται νημι. Participium ἴσται  
ναι, verbo reduplicato per ε. Præteritum Boeoticum  
est τίς νηται, vt τίς νηται, à ἴσται, τίς νηται, primæ conjugationis  
verborum in μι. Ionice τίς νηται. Participium ἴσται ναι, &

ablato: *πθινώς*, pro quo vsurpant etiam Poetæ *πθινός*, *mor-  
tuus*. Inuenitur etiam *πθνήξομαι*, *morior*.

## I.

*ἵκνῃμαι*, *venio*. Futurum *ἵξομαι*, à quo fit præsens *ἵξω*, *venio*. Imperfect. *ἴξον*. Aoristus secundus med. *ἰκόμην*. Præteritum, *ἴγμαι*, unde ἀφίγμαι ab ἀφικνῃμαι, *venio*, *peruenio*. Omnia ab *ἵκω*.

*ἰλάσσομαι*, *placo*. Futurum *ἰλάσσομαι*.

*ἵπταμαι*, *volo*, *volans*. Futurum *ὑπείσσομαι* à *ὑπείω* Aorist. 2. *ἵπτω*, *volani*. Aorist. 2. med. *ἵπτομην*. Particip. *ὑπείρων*, *volans*. Infinit. *ὑπείων* & *ὑπείων* α in ε conuersio: *ἵπ-  
πτεώ* à *ὑπείω*. Hinc *κτῆμι*, & cum reduplicatione *ἵπτημι*, *ἵ-  
πταμαι*, *volo*.

## K.

*κατέξομαι*, *sedeo*. Futurum secundum *καθεδόμαι*, iuxta re-  
gulam de Aoristo & futuro secundo quartæ coniugationis  
traditam.

*καθήμαι*, *sedeo* Futurum *καθήσομαι*.

*καίω* vel *κάω*, *uro*, *καύσω*. Aoristus secundus passivus, *έκην*,  
*ἔω*, *ustus sum*.

*κάμνω*, *laboro*. Perfectum *έκμηκα*, pro *κέκμηκα*.

*κλάζω*, *clango*. Futurum *κλάξω* α *κλάξω*. Poetice *κεκλάγ-  
ξω*. Perfectum *έκληκα*. Aoristus secundus *έκλαγον*. Præteri-  
tum medium *έκληκα* pro *έκλαγα*. Participium *έκκληγώς*, *κε-  
κληγός*.

*καλῶ*, *uoco*. Futurum *καλέσω*, *καλήσω*. Perfectum *κεκλήθηκα*  
& syncorpe, *κεκληθα*. Passivum *κεκλημαι*, *έκκλησαι*, *έκκλητη*  
*vocatus est*. Aorist. 1. *έκλήθην*.

*κραίνω*, *perficio*, *κρηνάω*. Aorist. 1. *έκρηνάω*. Attice *έκρίνω* Imper-  
rat. *κρηνών*, *κρηνάτω*, *perfice*, *exsequere*, & *κρήνυσον*, quasi à *κρῆ-  
ναινω*.

*κλαίω*, vel *κλάω*, *πλάυνω*, *fleo*.

*κρέμμαι*, *pendo*. Futurum *κρεμόσομαι*, à *κρεμόμαι*.

*κρύπτω*, *abscondo*, *κρύψω*. Aorist. 2. *έκρυβον*. Passivum *έκρυ-  
βα*, *absconditus sum*, quasi à *κρύβω*.

## Λ.

*λαμβάνω*, *accipio*: *λαχτάω*, *lateo*: *λαγχάνω*, *fortior*, & si-  
milia.

mililia. Vnde sua tempora sumant diximus iam supra cap. 18.

## M.

Μάθω, *disco*, μαθήσοι, μαθήσεται, ἐμάθον, ἐμάθηκα, *tanquam à magistro.*

Μάχσομαι, *pugno*, μαχίσσομαι & μαχήσομαι, μεμαχίσομαι, *pugnabim.*

Μίξα, *diuido*, παρτίω, *uerbo*. Item *particeps sum*, *sortior*. Præteritum med. *ἐμίχθη*, *factum per metathelin*, pro *μίχθη*, *ἐμίχθη* *παῖς*, *honorem nactus est*. Passivum *μίχαμαι*, & *ἐμίχηναι* *ἐμαρται*, *fato decretum est*. Hinc *ἐμαρμένη*, *factum*.

Μίλει, *Impersonale*, *cura est*. Futurum *μιλήσῃ*. Aoristus primus *ἐμήλησε*, *cura fuit*.

Μιμνήσκω, *meminiscoguai*, *in memoriam reuoco*. Futurum *μνήσσομαι*, *μνήσομαι*. Sic *ἀναμνήσκω*, *recordor*, *ἀναμνήσομαι*.

## O.

Οἶμαι, vel οἶμα, *puto*. Imper. *οἶμην* & *οἶμην*. Futurum *οἶσθαι*. Perfectum *ὤκημαι*, *ὤκησας*, *ὤκηται*. Aoristus 1. *ὤκηλιν*, *ὤκησας*.

Οἶμαι, *ab eo*. Futurum *οἶσσομαι*, *ab οἶσσομαι*. Aorist. secundus med. *ὤχομην*, *ὤχον*, *ὤχετο*.

Ὅμνῶ, *ὁμνῶμι*, *impro*. Futurum *ὁμῶσω*.

Ὅπτῶμαι, & ὁπταίμαι, *video*. Futurum *ὁψομαι*. Aoristus primus *ὤφθην*, *ὤφθης*, *ὤφθη*.

Ὄζω, *monceo*, *concito*. Futurum, *ὀρῶ*. *Æolice ὄρω*. Præter. med. *ὄρεσ*. Attice *ὄρωεσ*.

Ὀφείλω, *debeo*, & per syncope *ὀφλῶ*. Fut. *ὀφειλήσω*, *ὀφλήσω*. Præter. *ὀφίληκα* & *ὀφίληκα*, *ab ὀφείλω* & *ὀφείλω*. Aorist. 2. *ὤφειλον* *ab ὀφείλω*, & *ὤφειλον* & *ὤφειλον* *ab ὀφείλω*. Sumitur etiam pro aduerbio *ὤφειλον* seu *ὤφειλον*, *utinam ego: ὤφειλε, utinam ille*.

## Π.

Πάσχω, *patiōr*. Futurum *πίσσομαι* pro *πῆσομαι*, *ab inusitato πῆσθαι*. Aorist. 2. *πέπην*, *πέπην*. Præter. med. *πέπην*, *quali a πένω*. Participium *πένων*, *πένων*, *πένων*.

Πεπείνω, *extendo*. Futurum *πέπῶ*. Præter. *πέπηνκα*, &



πέπταγε, πῖπταμι, à πῖω, dicitur etiam πῖπῶ, πῖπῶμι, *expando*.

Πῖω, *bibo*. Futur. πῖωμι. Præteritum πέπταγε à πῖω, Aoristus secundus ἔπιον, à πῖω. Futurum secundum πίομαι. Aoristus imperatiuus πῖθι, *bibe*. Nam πῖς, adsciscit syllabam θι, πῖθι, hinc per crasin πῖθιθι dicitur etiam, πῖθι à πῶμι, & per apocopen, πῶ, *bibe*.

Πῖπτα, cado, πῖπτω, ἔπτασα, πῖπταγε, πῖπταως, & crasi facta, πῖπτας, πῖπτατθ, πῖπτωσα, ἔππταται, & interpolito ε, πῶν πῖπταται. Aorist. 2 ἔπιον α πῖω. Et Aorist. 1. ἔπιον α. Hinc ἔπιον, ceciderunt, tertia pluralis, pro ἔπιοντων. Fut. πῖσθαι, Doricum, vltatum est pro πῖσθαι, à πῖω.

Πῖπτομαι, audio, sciscitor. Futurum πῖπτομαι. Aoristus secundus, ἐπύθην, à πῖω. Passivum πῖπτομαι, pro πῖπτομαι, abiecto ε, vt sic etiam in verbali, ἀφικτθ, inenitabile, pro ἀφικτθ, ἀφικτθ, *fugio*.

Περίω, facio, περῶ, περῶμι, vel περῶσθαι, *vendo*. Futurum περῶσθαι, περῶσθαι.

## P.

ῖω, fluo. Futurum ῖωμι & ῖωσθαι, à ῖω & ῖωμι. Perfect. ἔπυνγε. Aoristus secundus passivus ἔπην, ab actiuo ἔπυν, à ῖω. Eadem est ratio compositorum ἐπῖῖω, *influo*, ἀπῖῖω, *diffluo*, per geminum ῖω.

ῖω, ruptus sum, pro ῖω. Sic διῖω, *diruptus sum*, ῖω, *ruptus sum*.

ῖω, ruptus sum, Futurum ῖωμι, de quo iam supra.

## Σ.

Σβέννω, σβέννυμι, à σβῶ, *extinguo*. Futurum σβῶμι, σβῶμι. Aoristus ἔσβην, à σβῶμι, vel passivus, à σβῶ. Aoristus secundus actiuus ἔσβην, *extinxi*. Dicitur etiam σβῶμι, pro σβῶμι, hinc ἔσβην, σβῶμι.

Σῶω, concito, fugo. Aoristus primus ἔσδω. Aoristus primus passivus, ἔσδην, pro ἔσδην. Præteritum ἔσδωμι.

Σπένδω, libo. Futurum σπένσω, à σπένδω. Nam Æolice pro vocali postpositiua diphthongi ponitur consonans. σπένδω, σπένδω, σπένδω, *semino*.

Σπένδω

**Σπείω.** Futurum *σπείσω*, à *σπείω*, primo.

Σκίω inusitatum, vide in ἔχω.

T.

**Τίμω.** feci. Futurum *τιμήσω* à *τιμέω*, vel *τιμήσω* à *τρίω* vel *πρώ* teguiare. Perfectum *τέτιμικα*, per syncopen, *τέτιμικα*. Passivum *πέτιμμαι*. Aoristus primus *ἐτίμησα*, *τέτιμικα* sum.

Participium *τιμῶν*. Aoristus secundus *ἔτιμην*, & *ἔτιμην*. Præterea *ἐτίμησεν* & *ἔτιμωσεν* Futurum secundum *τιμήσω*

*τίμω*, *παρεο* Futurum *τίμω*, à *τίμω*. Præteritum medium *τέτιμικα* Aoristus secundus *ἔτιμην*.

**Τίω.** solus Futurum *τίσω* à *τίω*.

**Τίττω.** *σκώ*, *υλνέω*. Futurum *τίττω*. Præteritum *πύττω*.

**Τέχω.** *ευτρο*. Futurum *τέξω*. Præteritum *δέδεχμαι*, à *δέχομαι*. Aoristus secundus, *ἔδεχον*. Futurum secundum medium *δέχεσθαι*, *ευτρο*. Præteritum medium *δέδοχα*, *ευτρο*, à *δέχομαι*.

**Τρώω.** *comedo* Aorist. 2. *ἔφαγον* à *φίω*. Futur. 2. med. *φάσμαι* siue circumflexo, ut *πίομαι*, *ἔδομαι*. Habet tamen verbum hoc suum quoque Aoristum, *ἔφαγον*, *τρώω*.

**Τυγχαίω.** *sum*, *adipiscor*. Futurum *τύξομαι*. Aoristus secundus, *ἔτυχον*. Præteritum *πέτυχκα*, à *τύχω*, & *πέχω*. Tertia persona præteriti perfecti. *ἔπιτυκται*, *est*, *paratus est*, pro *τίττω*, *αὐτῷ*, ablato ε. Plusquamperfectum *ἔπιτύκην*, *ἔπιτυξο*, *ἔπιτυκτο*.

**Τλῆμι** & **τίτλημι**, à *τλάω*, *tolero*, *sustineo*. Futurum *τλήσω*. Aorist. 2. *ἔτλην*, *ἔτλης*, *ἔτλη*, *toleravi*. Imperat. *τέταθι*, *tolera*. Aor. 2. *τλήθι*. Optativus *τετλήν*. Aoristus secundus *τλάην*. Particip. *τλάς*, *τλάς*.

T.

**Υπαγχαίω.** *promitto*. Futurum *υπαγχαίω* ab *υπαγχαίωμαι*, *υπαγχαίω* *promisi*. Aoristus primus *υπαγχαίην*. Aorist. med. *υπαγχαίην*.

Φ.

**Φέω.** *fero*. Futurum *είσω*, ab *είω*. Aoristus primus *ῥέω*, *ῥέω*. Aorist. 2. *ῥέω*, *ῥέω*, *ῥέω*. Præteritum med. Atticū *ῥέω*, ab *ῥέω*. Aoristus primus passivus *ῥέω*. Et ea-

R s

dem

dem est ratio compositorum ἀναφέρειν, *effero, refero*, κατεφέρειν, *defero*, μεταφέρειν, *transfero*. Α φέρω fit φέρω, hinc φέρμι. Φέρω, *infer, ad-mitte: φέρεις, effert.*

Φαίτω, *dico*, ἡ φαίω, φήσω. Impeifei ἐφασκεν, *dicebam.*

Φθάνω, *præuenio*, ἀντεuerto Futurum φθάσω, ἀ φθάνω. Aoristus secundus ἐφθλν, ἀ verbo φθῆμι. Optatiuus φθαιίλω.

## X.

Χαίρω, *gaudeo*. Futurum χαρήτω vel χαρήσμαι, ἀ χαίρω. Aoristus secundus, ἐχαρον. Passiuum ἐχάην. Med. ἐχαρόμενος. Perfectum medium κέχαργ.

Χάσκω, *dehisco*. Futurum χανῶμαι. Præteritum med. κέχλω. Aorist. 2. ἐχανον, ἀ χάνω.

Χέω, *fundo*. Futurum χέσω. Aoristus 1. ἔχην. Imper. χέτω, ἐκχέον, effunde. Infio. χέαι, ἐκχέαι, effundisse. Aoritus 2. ἐχέον. Futurum 2. χέω, ἐκχέω, effundam.

## Ω.

Ωδία, *pello*. ὠδίσω καὶ ὠσω. Aoristus primus ὠσα. Attice, ὠσα, Passiuum ὠσμαι ab ὠζω.

## INDEX VOCABVLORVM LIBRI PRIMI.

*Sunt autem quarendi numeri marginales.*

A.	ἀγρεύω, <i>agrestis.</i>	ibid.
ΑΓΑΜΑ, <i>miror</i> , suspicio, ἀγῶμαι, per viam officiose deduculaudo, <i>probo.</i>	235	co, seu eo per plateas. 217
ἀγγέλω, <i>angelus.</i>	19	ἀγῶ, <i>duco.</i> 106. 114. 121. 251
ἀγίω, <i>ισα, ιον, ἱάετ, a, um.</i> 40. 74	ἀγῶμαι, <i>fiango.</i>	256
ἀγέλω, <i>greg.</i>	40	ἀγείρω, <i>congrego.</i> 114
ἀγέως, <i>senii experts.</i>	44	ἀγνοῶ, <i>igno.</i> 100
ἀγαθός, <i>bonus.</i>	87	ἀγορεύω, <i>concionor.</i> 175. 106
ἀγκαλία, <i>reuoco.</i>	107	ἀγῶν, <i>ceit amen.</i> 246
ἀγκλιναι, <i>reclinans.</i>	ibid.	ἀδης vel αἰδης, <i>infernus.</i> 17
ἀγκαλάω, <i>relaxo.</i>	ibid.	ἀδελφός, <i>frater.</i> 32
ἀγῶνισ, <i>vas.</i>	209	ἀδύς, <i>puclor, varicundia.</i> 53. 67

ἀδύ-

# INDEX.

ἄλκυονες, sinelacrymis.	8	ἀλάλημι, erro.	183	256
ἄδω, cano.	99. 111. 123	ἀλαλήκτεμι, in angustias redi-		
ἄδω, placeo.	256	80.	ibid.	
ἄδω, Minerva.	169	ἀλῆιναι, vito.	216	
ἄδω, Athenæ.	158	ἀλῆω, in angustias verfor.	217	
ἄδω, Atheniensis.	ibid.	ἀλῆσαι, ab ἀλῆω, vito.	218	
ἄδω, æther.	50	ἀλίσκω, ab ἀλῆω, capio.	557	
ἀδωμι, remitto.	230	ἀλως, arceo.	44	
ἀκίνητος, immobilis.	143	ἀλφειον, farina.	43	
ἀκρον πτερός, iaculator.	37	ἀλφειον, pinguedo.	46	
ἀκτις, radius.	48	ἀμνός, agnus.	83	
ἀκλῆς, inglorius.	63	ἀμνός, agna.	ibid.	
ἀκων, inuictus.	81	ἀμνητός, indoctus.	83	
ἀκρωτος, purus.	88	ἀμνητός, infcitia.	ibid.	
ἀκρωτης, angor.	183	ἀμνητός, melior.	87	
ἀκρωσις, iudicadi imperitia.	2	ἀμνητός, iuduo.	107. 257	
ἄκω, audio.	111. 116. 120. 122	ἀμνητός, circumuoluo.	ib.	
ἀκωμαι, salio.	31	ἀμνητός, ascendo.	107	
ἀκωσις, piscator.	32	ἀμνητός, per medium.	ibid.	
ἀληθής, verus.	51. 62. 80	ἀμνητός, miscens.	ibid.	
ἀληθής, vere.	235	ἀμνητός, quiesco.	ibid.	
ἀληθία, veritas.	247	ἀμνητός, fursum fero.	ibid.	
ἄλς, sal.	53	ἀμνητός, dubito vel cōiicio.		
ἄλς, mare.	ibid.	109		
ἄλς, alius.	97	ἀμνητός, siml.	20	
ἀλῆλων, inuicem, alter alterū.	ἀμνητός, βητώ, dubito, hēreo.	109		
77	ἀμνητός, ambo.	246		
ἄλῆων, vulpes.	49	ἀμνητός, erro, pecco.	218. 257	
ἄλῆων, alter.	236	ἀμνητός, ab ἀμνητός, defendo		
ἄλῆων, robur.	78	ἀμνητός, vltisfor.	217	
ἄλῆων, superbus.	88	ἀμνητός, inferia.	32	
ἄλῆων, distans.	107	ἀμνητός, sine matre.	30	
ἄλῆων, collegi.	ibid.	ἀμνητός, conuenit.	234	
ἄλῆων, molo.	144	ἀμνητός, vir.	26	
ἄλῆων, vugo.	ibid.	ἀμνητός, lego.	259	
ἄλῆων, vito.	119	ἀμνητός, cōnaculum.	44	
ἄλῆων, arceo. Itē iuuo.	124	ἄμνητός, rex.	49. 83	
ἄλῆων, salens.	152	ἄμνητός, redimiculum.	260	
		ἄμνητός.		





# INDEX.

i.	258	ἀσπασμός, saluatio.	77 ἀνδρῶν, luscinia.	66
	16	ἀσπρῶν, lydus.	78 ἀνδρίζομαι, taedio afficior.	104
est.	17	ἀσπλῆγος, impurus.	83 ἀνδρῶν, infuctus sum.	ibid.
	21	ἀσπλῆγος, impuritas.	ibid. ἀσπρῶν.	ibid.
	50	ἀσπλῆγος, impius.	247 αἰσώ, audio.	104
	ibid.	ἀσπλῆγος, impietas.	ibid.	B.
	ibid.	αἰσχρῶς, turpis.	87 βαδίζομαι, vado.	122. 124. 153
	70. 15	αἰσχρῶν, turpior.	ibid. βαθύτης, profundam terram	
	69	αἰσῶ ἀνέομαι, lenio.	215. 256 habens.	44
lex.	84	αἰών, ævum.	48' βαθύς, profundus.	88
, immen-	84	ἀπῆχης, infelix.	83 βακχῶν, bacchulus.	85
	110	ἀπῆχια, infelicitas.	ibid. ἐαπαῶ, muto. iacio.	89. 109. 258
sum.	215	ἀπῆχια, infelix sum.	109 βαμνέω, inarticulate loquor.	219
um, per-	215	ἀπῆχια, confusio.	213 βαλῦτο, à βαίω.	ibid.
	215	ἀφικνέσθαι, venio. perueño	262 βαίω, vado.	ibid.
	215	ἀφαιρέσθαι, auferor.	107 à quo etiam βέω, præsens.	255
	215	ἐφ' ἑ, à quo.	21 βατῶ, tingo.	122. 150
	215	ἐφ' ἑ, abundans	88 βασιδῶ, rego.	122. 214
	215	ἐφ' ἑ, insipiens sum.	109 βασιδῶν, regnaturio.	217
	215	ἐφ' ἑ, tollar.	149 βασιδῶ, rex.	25. 59
	215	ἐφ' ἑ, dimisi.	ibid. βασιλίσσα, regina. βασιλεία, -	
	34. 45	ἐφ' ἑ, dimitto.	229 dem.	83
	49	ἐφ' ἑ, inevitabilis.	264 βασιλεία, regnum.	83. 214
	158	ἐφ' ἑ, grauior.	219 βασιδῶ, regali.	89
	237	ἐφ' ἑ, ingriatus.	52 βασιδῶ, regio.	99
57. 87		ἐφ' ἑ, expeis lanuginis.	70 βεβηγμένος, rigatus.	155
	84	ἐφ' ἑ, fulcus.	243 βεω, ceco.	216
	87	ἐφ' ἑ, cras.	22. 235 βελτίων, melior.	57. 88
34. 258		ἐφ' ἑ, libicen.	82 βελτίον, libellus.	55
	99	ἐφ' ἑ, libicina.	ibid. βιβλίω, Bibliopola.	38
03. 256		ἐφ' ἑ, ipse.	94. 89 βιβλίω, liberos vendo.	109
	219	ἐφ' ἑ, ipsissimus.	ibid. βια, v.s.	140
	182	ἐφ' ἑ, augeo.	105 βιάζομαι, ceco vel cogor.	148
16. 74		ἐφ' ἑ, augeo. cresco.	123. 285 βιωσκῶ, à βιω, vivo.	218. 259
es. 152		ἐφ' ἑ, venio.	109 βιέω, scedo.	ibid.
	237	ἐφ' ἑ, tibia cano.	104 βρωσκῶ.	idem
47. 72		ἐφ' ἑ, indigena.	241 βάλω, volo.	218. 101. 132. 159
51		ἐφ' ἑ, ventus.	36 βάλω, clamo.	34

## INDEX.

[illegible]

## INDEX.

[illegible]

# INDEX.

Δις εκατος δς, ducentesimus.	91	ἐγγύτης, prior.	ibid.
ἐνδύμεται, valeo, possum.	106	ἐγχ, hasta.	
ἐμῶν, subeo, ingredior.	260	ἐγώ, ego.	93, 20
ἐνδύω, I. grediar. ad v. 100. 219.	255	ἐγνων, cognovi.	185
ἐνδοξάζειν, infelicitas.	213	ἐγρηγορεῖν, vigilo.	ab ἐγρηγορεῖν
ἐνδοξάζω, infelix sum.	110		220
ἐνδοκάζω, diffido.	ibid.	ἐδδμαι, edam.	153. ab ἐδδμαι.
ἐνδοκάζω, displiceo.	ibid.	ἐδδωκεν, comedi.	ibid.
ἐνδοκάζω, ægre fero.	ibid.	ἐδωκός, potui, valui.	139
ἐνδύω, miserimus.	80	ἐδιδωκεν, dabant.	184
ἐνδοκάζω, difficile mobilis.	241	ἐδωκεν, dedi.	185
ἐδιδωκεν, duodecim.	90	ἐδωκεν, idem.	118
ἐδωκεν, domus.	47. 77	ἐδωκεν, volo.	123
ἐδωκεν, Dorem agere.	30	ἐδωκεν, allucio.	104
ἐδωκεν, Draco.	49	ἐδωκεν, alluefacio.	ibid.
ἐδωκεν, facio.	168	ἐδωκεν, posui.	185
ἐδωκεν, acerbus.	72	ἐδωκεν, posui.	118
ἐδωκεν, acrimonia.	51	ἐδωκεν, fatum.	26
ἐδωκεν, cursor.	59. 66	ἐδωκεν, vnus.	90
E.		ἐδωκεν, viginti.	ibid.
ἐδωκεν, sino.	147	ἐδωκεν, viginti & vnus.	ibid.
ἐδωκεν, sui ipsius.	97	ἐδωκεν, viginti duo.	ibid.
ἐδωκεν, ver.	71	ἐδωκεν, affimilo.	103. 104
ἐδωκεν, septimana.	92	ἐδωκεν, cedo, affimilo.	105. 106
ἐδωκεν, septimus.	ibid.	ἐδωκεν, scio.	106
ἐδωκεν, septuagesimus. i.	ibid.	ἐδωκεν, video.	121
bid.		ἐδωκεν, die.	121. 126
ἐδωκεν, septuaginta.	ibid.	ἐδωκεν, vnus.	128
ἐδωκεν, germinauit.	121	ἐδωκεν, vado.	226
ἐδωκεν, nocui.	ibid.	ἐδωκεν, nisi.	184. 227
ἐδωκεν, tuxi.	ibid.	ἐδωκεν, tego, vestigio.	210
ἐδωκεν, spondeo.	109	ἐδωκεν, arceo.	217
ἐδωκεν, in manus do.	100	ἐδωκεν, si.	237
ἐδωκεν, laudo, celebro.	ib.	ἐδωκεν, siquid em.	ibid.
ἐδωκεν, excito.	121	ἐδωκεν, vigesimus.	91
ἐδωκεν, cognitus sum.	139	ἐδωκεν, ille.	32. 96
ἐδωκεν, intelitum.	78	ἐδωκεν, enauigatio.	79
ἐδωκεν, prope.	89	ἐδωκεν, lubens.	81

ἐνταῦθα

# INDEX.

ibid.	ἑκτῷ, sextus.	91	ἐννεήκωτος, nonagesimus.	ib.
19	ἑπτῷ, septus.	ib.	ἐννεήκωνται, nonaginta.	ibid.
93. 20	ἑκατοστῷ, centesimus.	ib.	ἐνέπω, dico.	109
188	ἑκατὸν, centum.	ibid.	ἐνίσταμαι, idem.	ib.
ἐκχέω, abscendi.	122	ἐνοχλῶ, turbo.	110	
ἐκκαλεῖσθαι, texi.	ib.	ἐνέγκω, fero.	118	
ἐκλαποῖ, furatus sum.	120	ἐνταῦθα, hic.	235	
ἐκοσμήθησαν, ornati sunt.	152	ἐνέστι, inest, licet.	238	
ἐκοσμήσατο, ornatus est.	149	ἑξ, sex.	91	
ἐκπαμαί, occisus sum.	143	ἑξήκωτος, sexennis.	76	
ἐκπέθην, illinc.	135	ἑξήκωτοι, sexcenti.	91	
ἐλῶ, captura.	50	ἑξήκωτος, sexagesimus.	ibid.	
ἐλμῖς, lumbricus.	35	ἑξήκωνται, sexaginta.	91	
ἐλεήμων, misericors.	56	ἑξω, extra.	124	
ἐλάττω, minor.	87	ἑξω, habebo.	ib.	
ἐλάχιστος, minimus.	ib.	ἑξέστην, exierant.	26	
ἐλω, capio.	104. 121	ἑξεί, exi.	25	
ἐλκω, ἐλκύνω, siue ἐλκύνω, tra-	104. 121	ἑορτάζω, ferior.	104	
ho.	121	ἑορταί, feci, patravi.	116	
ἐλάυνω, agito, pello.	101	ἐπίπλοος, nauigatio aduersus		
ἐλδύω, venio.	103. 114. 121	aliquem.	70	
ἐλθῖ, veni.	126	ἑπτα, septem.	91	
ἐλδύω, libero.	183	ἑπταέτης, septennis.	76	
ἐλπῶ, spero.	116	ἑπταήκωτοι, septingenti.	91	
ἐλπῖς, spes.	54. 58	ἑπτακισχίλιοι, septies mille.	ib.	
ἐλαβον, accepi.	120	ἑπω, dico.	104. 118. 121	
ἐμαυτοῦ, meipsum.	97	ἑπομαι & ἑπομαι, sequor.	219.	
ἐμμελεῖ, curo.	110	220		
ἐμνήσθην, recordatus sum.	138	ἐπαίνω, laudo.	139	
ἐνί μεγάρῳ, in domo.	21	ἐπιπρέω, infuso.	164	
ἐνκα, propterea.	30. 250	ἐπώνυμοι, laudatus sum.	ibid.	
ἐννῆ, prima mensis.	140	ἐπιπείθω, persuasus sum.	136	
ἐνδοξος, gloriofus.	91. 87	ἐπελίσσω, erat.	152	
ἐν, vnum.	81	ἐπελαστέμην, emi.	ibid.	
ἐννεα, Enneas.	92	ἐπισκεμμαι, scio.	189. 239	
ἐνιέμι, immitto.	230	ἐπιχερῶ, conor.	110	
ἐννεακισχίλιοι, novies mille.	91	ἐπιεμμαι, incumbo.	232	
ἐννῶτος, nonus.	ibid.	ἐπὶ δὲ, postquam.	237	
		ἑ	ἑπὶ.	



# INDEX.

ἐπὶ δὲ τῷ, quandoquidem. ibid.	185	ἔστω, steti.	185
ἐπὶ ἀπὸ τῶν, luebam.	20	ἐπὶ ἀπὸ, conuiuio excipio.	ibid.
ἐπὶ ῥῶμῳ, robustus.	89	ἐπὶ ῥῶμῳ, traxi.	121
ἐπὶ ἀφ' οὗ, luit.	112	ἐπὶ ἀφ' οὗ, versus sum.	ibid.
ἐπὶ ἐπὶ δὲ, vel ἐπὶ ἐπὶ δὲ, dictus sū.		ἐπὶ ἀφ' οὗ, idem.	135
ab ἐπὶ ῥῶμῳ.	139	ἐπὶ ἀφ' οὗ, satus sum.	136
ἐπὶ ἀφ' οὗ, conualui, confirma-		ἐπὶ ἀφ' οὗ, nutritus sum.	139
tus sum.	130	ἐπὶ ἀφ' οὗ, nutritus est.	21
ἐπὶ ῥῶμῳ, ruptus sum.	149	ἐπὶ ἀφ' οὗ, alter.	29. 40
ἐπὶ ῥῶμῳ, facio, operor.	116	ἐπὶ ἀφ' οὗ, annus.	76
ἐπὶ ῥῶμῳ, laboro.	31	ἐπὶ ἀφ' οὗ, praepero.	114
ἐπὶ ῥῶμῳ, idem.	121	ἐπὶ ἀφ' οὗ, peperit.	121
ἐπὶ ῥῶμῳ, amor.	33	ἐπὶ ἀφ' οὗ, sepeliui.	222
ἐπὶ ῥῶμῳ, lana.	46	ἐπὶ ἀφ' οὗ, & ἐπὶ ἀφ' οὗ, scidi.	110
ἐπὶ ῥῶμῳ, lancea.	69	ἐπὶ ἀφ' οὗ, positus sum.	139
ἐπὶ ῥῶμῳ, contentio.	54	ἐπὶ ἀφ' οὗ, iaculis petiti sunt.	
ἐπὶ ῥῶμῳ, remus.	73	ἐπὶ ἀφ' οὗ, ponebant.	184 (135)
ἐπὶ ῥῶμῳ, interrogo.	105. 114	ἐπὶ ἀφ' οὗ, Etefias ventus.	244
ἐπὶ ῥῶμῳ, idem, ἐπὶ ῥῶμῳ, idem.	216	ἐπὶ ἀφ' οὗ, bene.	255
ἐπὶ ῥῶμῳ, ἐπὶ ῥῶμῳ, (erpo.	104	ἐπὶ ἀφ' οὗ, fausta nuntiō.	
ἐπὶ ῥῶμῳ, dico.	ibid.	ibid.	110
ἐπὶ ῥῶμῳ, idem.	217	ἐπὶ ἀφ' οὗ, fertilis.	43. 80
ἐπὶ ῥῶμῳ, traho.	ibid.	ἐπὶ ἀφ' οὗ, felix.	49. 81. 87
ἐπὶ ῥῶμῳ, firmo.	114	ἐπὶ ἀφ' οὗ, serenitas est.	22
ἐπὶ ῥῶμῳ, firmo.	ibid.	ἐπὶ ἀφ' οὗ, benefacio.	110
ἐπὶ ῥῶμῳ, cohibeo.	217	ἐπὶ ἀφ' οὗ, dirigo.	104
ἐπὶ ῥῶμῳ, ἐπὶ ῥῶμῳ, ab ἐπὶ ῥῶμῳ.		ἐπὶ ἀφ' οὗ, gloriosus.	65
ἐπὶ ῥῶμῳ, traho.	219	ἐπὶ ἀφ' οὗ, facile mobilis.	241
ἐπὶ ῥῶμῳ, contendo.	ib.	ἐπὶ ἀφ' οὗ, beneuolus.	81. 84
ἐπὶ ῥῶμῳ, Mercurius.	69	ἐπὶ ἀφ' οὗ, beneuolentia.	84
ἐπὶ ῥῶμῳ, seruatus sum.	138	ἐπὶ ἀφ' οὗ, parabilis.	97
ἐπὶ ῥῶμῳ, fodi.	122	ἐπὶ ἀφ' οὗ, felix liberis.	50. 141
ἐπὶ ῥῶμῳ, focus.	141	ἐπὶ ἀφ' οὗ, felicitas.	213
ἐπὶ ῥῶμῳ, vltimus.	89	ἐπὶ ἀφ' οὗ, latus.	86
ἐπὶ ῥῶμῳ, habui.	121	ἐπὶ ἀφ' οὗ, inuenio.	261
ἐπὶ ῥῶμῳ, habitus sum.	139	ἐπὶ ἀφ' οὗ, inuentus sum.	139
ἐπὶ ῥῶμῳ, vestis.	31	ἐπὶ ἀφ' οὗ, inueni.	126
ἐπὶ ῥῶμῳ, ito.	220	ἐπὶ ἀφ' οὗ, inueni.	132

ἐπὶ ῥῶμῳ.

# INDEX.

185	ὁσιβής, pius.	247	ἡμέρα, dies.	29.40	74
o. ibid.	ὁσιβεία, pietas.	ibid.	ἡμεῖς, nos.	33.93	
121	ὁσιβείας, pie.	34	ἡμισυς, dimidius.	81	
ibid.	ὁσιβής, felix.	83	ἡμῶς, sedeo.	281	
135	ὁσιβεία, felicitas.	ibid.	ἡμῶς, culi.	118	
136	ὁσιβεία, felix sum.	110	ἡμῶς, dimisi.	185	
139	ὁσιβείας, sonorus.	17	ἡμῶς, dicebam.	261	
21	ὁσιβείας, gratus.	52	ἡπαρ, hepar.	50	
29.40	ὁσιβεία, oro.	105	ἡγεκλής, Hercules.	65	
76	ὁσιβεία, dicebam.	233	ἡσυχός, quietus.	88	
114	ὁσιβείας, inimicus.	ini- ἡσυχός, cor, animus.	50		
121	ὁσιβείας, micitior.	88	ἡσυχός, sonorus.	103	
122	ὁσιβεία, habeo.	104.121	ἡσυχός, Echo.	65	
110	ὁσιβείας, conatus sum.	136	ἡσυχός, aurora.	65.53	
139	ὁσιβείας, coquo, concoquo.	123			
ibi sunt.	ὁσιβείας, induo.	261			
84(135)					
244					
23					
untio.					
43.80					
81.87					
22					
110					
104					
65					
241					
31.84					
84					
97					
141					
213					
86					
261					
139					
126					
152					
152					

# INDEX.

θρεΐψω, nutriam.	124.149	ἴχω, habeo.	217
θρῦς, luctus.	77	ἴχανάω, detineo.	217
θρίξ, capillus.	49	ἴσημι, cognosco.	232
θυγάτηρ, filia.	57.60	ἴστημι, sisto, statuo, cōstituo, c-	
θυμός, animus, ira,	16	ἴσθω, quandoq; sto.	181.194
θύω, tuo, feror impetu.	115.137	ἴσταμαι, sto.	194
157.143		ἴστας, stans.	50
θυμὸς ἡγεῖς, Thynnorum vena-		ἴχθυς, piscis.	53
tor.	36	ἴχθυοποιῶλης, pisciū vēditor.	83
θύρα, ianua.	41	ἴχθυοποιῶλαινα, pisciū vēditrix.	
θύω, sacrifico.	113	ἴχωρ, humor, sanies.	50 (ibid.)
θύς, lupus ceruarius.	145	X.	
I.		Καθεύδω, dormio.	109
ἴδιος, proprius.	88	καθίστημι, tango.	107
ἴδω, vide.	126	καθαρεύω, pura.	39
ἴδρω, sudor.	60	καθίστης, constitutus.	196
ἵημι, mitto, dimitto.	184.120	καθίστημι, sedeo.	189
ἵημι, ab ἵω, mitto.	227	καθίστημι, idem.	109
ἵημι, cupio, desidero.	230	καθίστημι, demitto.	230
ἵημι, idem.	ib.	καθίστω vel καθίσω, vto.	119.151
ἵημι, vado.	227	κακός, malus.	87
ἱερός, sacerdos.	83	κακίστος, pessimus.	ib.
ἱερεῖα, sacerdos fœmina.	ibid.	κακότης, malitia.	51
ἱερὸν, tabulatum.	43	κακοδαίμων, infelix.	56
ἱερὸν, miluus.	78	καλός, ἡ, ὁ, pulcher, a, um.	32
ἱκανός, aptus, sufficiens.	87	79.81	
ἵκω, ἵκνω, ἵκνέμαι, venio.	219	καλῶς, pulchrè.	235
ἵκνω, ventito.	217	καλλίων, pulchrior.	87
ἵλασθαι, placare.	262	καλύξ, calyx, flos rosæ nō ex-	
ἵλημι, propitius sum.	133	panfus, folliculus.	77
ἵληθι, propitius esto.	186	καλὶόρα, pulchra fluentia	
ἱμάτιον, vestimentum.	261	habens.	70
ἱεῖν, visco aves capio.	103	καλύπτω, tēgo.	150.122
ἵππευμι, volo, volas.	262	καλέημι, voco, à καλέω.	189.262
ἵππος, equus.	41	καμῶν, laboro.	115.127.262
ἵπποτης, eques.	37	κακίστω, vibro.	219
ἵπποδῶ, equito.	100	κατάρχομαι, defluxus.	50
ἴσος, æqualis.	16.87.88	κατήλιψ, scala.	53

# INDEX.

219	κρίνω, infra.	89	κέρδιον, lucrum.	62. 89
217	κρίνω, inferior.	ib.	κέρδιον, gauisus. 197. à γαίω.	
232	κρίνω, infimus.	ibid.	κίω, cubo.	124
181. 194	κρίνω, vel κρίνω, deic-	κῆρ, cor.		50
194	cit.	108	κῆρ, fors, fatum.	ibid.
50	κρίνω, demersisse.	ibid.	κίω, à κίω, vado.	217
53	κρίνω, pro viribus.	ibid.	κίω, à κίω, vado.	218
53	κρίνω, dormituri.	ibid.	κίω, à κίω, vado.	241
53	κρίνω, latibundus.	ib.	κίω, à κίω, vado.	53
53	κρίνω, relinquo.	ib.	κίω, à κίω, vado.	215
53	κρίνω, miscens.	ib.	κίω, à κίω, vado.	124. 162. Item fran-
53	κρίνω, annuus.	ib.	κίω, à κίω, vado.	168
109	κρίνω, incendens.	ib.	κίω, à κίω, vado.	78
107	κρίνω, cecidit.	ibid.	κίω, à κίω, vado.	262
39	κρίνω, comedit.	ib.	κίω, à κίω, vado.	120. 132
196	κρίνω, perago.	ibid.	κίω, à κίω, vado.	89
189	κρίνω, continere.	ibid.	κίω, à κίω, vado.	124. 217
109	κρίνω, mortuus est.	ibid.	κίω, à κίω, vado.	30
230	κρίνω, vapulare.	ibid.	κίω, à κίω, vado.	140
191	κρίνω, depono.	107	κίω, à κίω, vado.	208. 220
87	κρίνω, deuotus diris.	213	κίω, à κίω, vado.	80
ib.	κρίνω, secundum me aut	κίω, à κίω, vado.		48
51	κρίνω, ec.	251	κίω, à κίω, vado.	80
56	κρίνω, catalogus.	247	κίω, à κίω, vado.	85
1. 32.	κρίνω, condemnno, im-	κίω, à κίω, vado.		59
235	κρίνω, proba.	259	κίω, à κίω, vado.	33
87	κρίνω, descendo.	258	κίω, à κίω, vado.	53
87	κρίνω, defero.	266	κίω, à κίω, vado.	60
87	κρίνω, glorior.	132	κίω, à κίω, vado.	30
87	κρίνω, cor, animus.	71	κίω, à κίω, vado.	79
87	κρίνω, iratus.	196.	κίω, à κίω, vado.	220
87	κρίνω, clamo, à κίω, clamo.	220	κίω, à κίω, vado.	262
87	κρίνω, ornatus sit.	142	κίω, à κίω, vado.	216
87	κρίνω, iaceo.	232	κίω, à κίω, vado.	33
87	κρίνω, nigricio.	217	κίω, à κίω, vado.	87
87	κρίνω, via.	73	κίω, à κίω, vado.	145
87	κρίνω, vacuus.	87	κίω, à κίω, vado.	44. 68
87	κρίνω, cornu.	44. 50	κίω, à κίω, vado.	262

# INDEX.

κρείττων, melior.	87	λαοφθόρ, qui populum	
κρήης, Cretensis.	83	corrumpit.	246
κρηπίς, crepido.	51	λαοφθόρ, a populo corru-	
κρηθή, hordeum.	242	ptus.	ib.
κρινω, iudico.	101. 115	λάττης, cultor.	83
κρίνον, lilium.	78	λάττης, seruitus.	ibid.
κρύω, pulso.	118	λίβης, lebes.	51
κρύπτω, abscondo. 122. 150.	262	λέγω, dico.	99
κτέομαι, possideo.	112	λεχίστομαι, dicar.	140
κπίς, pecten.	51	λίβη, libo.	99
κτείνω vel κτίνω, occido. 115.	143	λείπω, relinquo.	220. 224
κτήτωρ, possessor.	124	λέξις, dictio.	213
κτίτωρ, creator.	ibid.	λεοντία, leonina.	69
κίδις, illustrissimus.	88	λεχίστομαι, dicar.	110
κύκλωψ, cyclops.	53	λέων, Leo.	55
κύκλ, circulus.	73	λέως, populus.	244
κύλιξ, calix.	49	ληΐς, latro.	17. 35
κύλιω, voluo.	110	λητή, Latona.	47. 67
κυλινδρ, idem.	219	λίθ, lapis.	84
κυνήτης, venator.	83	λίθινος, lapideus.	ibid.
κυνήγίς, venatrix.	ibid.	λίθων, idem.	ib.
κυντέζω, inclino me, cūctor.	117	λίθας, lapillus.	85
217		λίθοβολέω, lapides iacio.	109
κύων, canis.	72	λίσ, Leo.	52
κωμίζω, lasciuio.	31. 124	λόγος, sermo.	44
A.		λυτήρ, peluis.	24
Λααί, lapis.	55. 71. 67	λύγξ, singul <sup>o</sup> , vel Linx, fera.	19
λαβί, cape.	126	λύγος, lupus.	30
λαγώς, lepus.	44	λύκαυα, lupa.	83
λαγνή, libidinosus.	88	λυσταίνω, rabie affu.	220
λάγνης, lasciuus.	38	λύχνος, lucerna.	73
λαγχάνω, fortior.	215. 216	λύω, soluo.	144
λάλ, loquax.	88	λώϊον, melior.	89
λαμβάνω, accipio.	113. 263	M.	
λαμπάς, lampas.	50	Μάχης, cocus.	83
λαυδάω, lateo.	31. 216	μαγειρεύω, coqua.	ib.
λάος, 16. 17. vel λείος, populus.		μαθητάω, discere cupio.	27
244		μακάριος, beatus.	49. 81

μακά



# INDEX.

pulum	μεῖλα, valde.	236	μετέφερω, transfero.	106
246	μενάνω, disco.	263	μετέριον, perendie.	235
corru-	μενής, vates.	83	μετεβλήθη, mutatus est, trans-	
ib.	μενής, vates mulier.	ib.	latus est.	146
83	μεντοσύνη, vaticinandi scien-	μη, non.		237
ibid.	tia.	26	μηδείς, nemo, nullus.	90
51	μεμφάζω, rutilo, spiëdeo.	219	μηδεμία, nulla.	ibid.
99	μενίζ, leutica.	60	μηλον, malum seu ouis.	29.78
140	μενχομαι, pugno.	219.263	μηροί, humeri.	73
99	μεντης, testis.	50.59.77.87	μηπώ, consulto.	217
0.224	μεραινω, corrumpo, aresco.	118	μήτηρ, mater.	29.49.69
213	μεγας, magnus.	88	μητρειά, matricida.	36
69	μεγαθος, magnitudo.	30	μηχανόμαι, machinor.	276
150	μεγαλήτης, magnanimus.	50	μηχανή, machina.	29
55	μεθύσκω, μεθύσκομαι, inebrior.	μία, una.		81
244	218	μεδίνω, maculo.	119.137	
17.36	μεθίημι, prætermitto.	230	μικρός, parvus.	87
7.67	μεζίων, maior.	73.81	μικρότερος, minor.	ibid.
84	μεζιον, maius.	81.84	μεινω, seu μέμνω, maneo, à μεί-	
ibid.	μειρω, diuido, partior.	263	νω.	219
ib.	μειρομαι, formor.	113	μεινήσκω, à μένω, recordor in	
85	μειων, minor.	37	memoriam reuoco.	218.26
109	μείλας, niger.	50	μεινύω à μεινύω, minuo.	27
53	μείλι, mel.	16.46	μηνά, mina.	341
42	μειλίχρετον, mulfum.	78	μναιομαι, recordor.	175
24	μειλιτούς, meileus.	81	μνήμων, memor.	164
a.19	μελλω, futurus sum.	106	μειζος, adulter.	83
30	μελδω, elixo.	219	μειχία, adulterium.	ib.
83	μείλει, curz est.	34.263	μελίσκω, à μελίσ, venio.	218
210	μεμπησ, μέμω, paratus sū.	169	μελινώ, maculo.	115.137
73	à μωμ, cupio, quero.	μωός, vnitas.		50
144	μείμημαι, memini.	134	μετόκεως, vn cornis.	44
89	μειμελα seu μεμηλα, à μελω,	μεμύρω, murmuo.		219
	carauit.	151	μώστω, tuus, vel domus li-	
83	μώω, maneo.	115.151	gnea.	48
ib.	μερίζω, diuido.	219	μωσα, musa.	19
7	μεμερίζω, sollicite cogito.	ib.	μωχλός, vectis.	73
81	μείσος, medius.	28	μῦθος, sermo, fabula.	16

# INDEX.

μυριάς, myrias.	92	ὀδυρόμεναι, crucior.	161
μῦς, mus.	53. 58	οἰακίζω, gubernō.	105
μῶν, num.	237	οἰακτρομέω, clauūmoderor.	ib.
μωρίων, stultulus.	85	οἰακτροφέω, idem.	ibid.
N.		οἴζω, aperio.	113
Ναυμαχίαν, pugnam naualem	οἶδω, sciui.		151
committo.	109	οἶδναι, tumeo.	105
ναῦς, naus.	51. 54	οἰμέω vel οἰμάω, concito.	ibid.
ναυτίλῳ, nautula.	85	οἰμάζω, ploro.	ibid.
νεανίσκῳ, iuuenis.	ibid.	οἶνῳ, vinum.	ib.
νήλως, aduena.	53. 54	οἶνός, in vinum conuerto, inc-	
νεκρίαν, iurgor.	217	brio.	ibid.
νείκη, rixa.	77	οἶνόμηναι, vinum mulfum.	46
νέκτερ, noctar.	49	οἶνίζω, vinum oleo.	ibid.
νέκτος, mortuus.	72	οἶνίζομαι, vinum emō.	ib.
νέμα, distribuo.	100. 115. 137	οἶνοποτάζω, vinum potō.	ibid.
νεμισίζω, à νεμίσω, indignor.	οἶνοχέω, vinum infundo.	ib.	
219	οἶνοχόῳ, pincerna.	247	
νένομαι, intelligo.	184	οἶος, solus.	ibid.
νέω, νέσσω, annuo.	124	οἶκος, domus.	243
νέως, templum.	244	οἶκος, domi.	ibid.
νησῳ, insula.	29	οἰκίζω, ædifico.	103
νηστis, ieiunus, ieiuna.	64	οἰκρεω, domum custodio.	105
νίκη, νίκημαι, vinco.	126. 182	οἰδομαι, solus ago.	ibid.
νίκη, victoria.	16. 40	οἶομαι, putō.	124. 132. 263
νοήμων, intelligens 32. à νοῖω.	οἰτρέω vel οἰτρέω, furo, æstro		
νομίζω, putō.	124	concitor.	105
νόμιμῳ, æquus, iustus.	84	οἶς, ouis.	65
νόῳ, mens.	69. 75	οἶχμαι, abeo.	219. 223
νόξ, nox.	49	οἶω, fero οἶσω, idem.	100. 265
νώ, nunc.	235	οἶωνός, auis, augurium.	105
νώτερον, noster.	95	οἶωνίζομαι, auguror.	ibid.
O.		οἶνοσκοπέω, augurium ex au-	
ὀγδοῳ, octauus.	70. 79	bus capio.	ibid.
ὀγδοήκτος, octogesima.	91	οἶνοπλεω, idem.	ib.
ὀγδοήκτω, octoginta.	ibid.	ὀκτώ, octo.	90
ὀδός, via.	41. 74	ὀκτακάσιοι, octingenti.	91
ὀδνός, dens.	53	ὀκτακισχίλιος, octies mille.	ibid.

ἐλέκω,

# INDEX.

161	ἀλέω, pereo	218. ab ἑλίν.	ὅπ, quod.	237
105	ἄλιθ' αἰνῶ, laboro.	220	ὄπρω, impello.	120
ror. ib.	ἄλιθ' αἰνῶ, cado.	121	ἄ, fui.	93
ibid.	ἄλω, pereco.	113	ἄς, auris.	53. 59
113	ὄμμα, oculus.	33	ἄ, itaque.	237
151	ἄμω, iuro.	100. 123	ἄπ' αἰ, ἄτημι, vulnero.	183
105	ἄμυνω, ἄμυνμι, idem.	217. 263	ἄρ' ἀν' ὅθι, in cælo.	235
ibid.	ἄμολογίω, fateor, cōfiteor.	109	ἄρ' ἀν' ὅθι, ἄρ' ἀν' ὅθι, ἐ cælo.	ibid.
ib.	ἄμωφρονίω, consentio.	ibid.	ἄρ' ἀν' ὅθι, ἄρ' ἀν' ὅθι, in cælū. ib.	
ib.	ἄνημι, fruor, fructū capio.	239	ἄφ' αἰλω, debeo.	121. 123. 263
, ine-	ἄνημι, & ἄνινημι, ab ὀνείω, vel ὀ-		ἄφ' αἰς, serpens.	54. 58. 64
ibid.	νείω, iuvo.	182. 183	ἄφ' αἰ, debeo.	219
46	ἄναιε, somnium.	49	ἄδ' αἰς, nullus.	90
ibid.	ἄν' αἰ, ἄδ' αἰ, nullus.	41	ἄδ' αἰς, nulla.	ib.
ib.	ἄξ' αἰς, acutus.	53. 54. 58	ἄξ' αἰ, currus.	60
ibid.	ἄξ' αἰς, acutum, mulsum.	46	ἄψ' αἰ, videre cupio.	216
ib.	ἄξ' αἰς, acutē.	236	ἄψ' αἰ, videbo.	132
247	ἄπ' αἰ, praebeo.	103	Π.	
bid.	ἄπ' αἰ, vbi.	32	Π' αἰ, affectio, calāitas.	78
243	ἄπ' αἰ, itaque.	237	π' αἰ, instituo.	122
243	ἄπ' αἰ, vxorem habeo.	100	π' αἰ, pueris exercē-	
103	ἄπ' αἰ, vel ἄπ' αἰ, video.		dispræst.	318
105	ἄρ' αἰ, video.	33. 113. 176.	(263 π' αἰ, puellula.	85
bid.	ἄρ' αἰ, idem.	189	π' αἰ, vel π' αἰ, puer.	17. 50. 241
263	ἄρ' αἰ, montes.	30. 60	π' αἰ, ferio.	110. Item offendo.
170	ἄρ' αἰ, corrigo.	129	π' αἰ, ludo.	99 (119
105	ἄρ' αἰ, rectē.	235	π' αἰ, pelluceo, totus lu.	
65	ἄρ' αἰ, auis.	52	cco.	219
223	ἄρ' αἰ, aucteps.	36	π' αἰ, omnibus char.	79
65	ἄρ' αἰ, moueo, concito.	124. 255	π' αἰ, πανταχ' αἰ, πανταχ' αἰ.	
05	ἄρ' αἰ, idem.	219 (263	b que, vbiuis.	235
d.	ἄρ' αἰ, fodio.	99. 16	π' αἰ, omni; otens.	56
ni-	ἄρ' αἰ, suis.	95	π' αἰ, pater.	36
d.	ἄρ' αἰ, odoror.	219	π' αἰ, perperam audio.	
b.	ἄρ' αἰ, quis, que, quod.	52	obaud o.	106. 109
00	ἄρ' αἰ, os, ossis.	42. 70	π' αἰ, Papa.	ibid.
or	ἄρ' αἰ.	32	π' αἰ, maritus.	83
d.	ἄρ' αἰ.	ibid.	π' αἰ, vxor.	ibid.

# I N D E X.

παρὰ φέρομαι, transuectus a-	266	πείπομαι, persuasus sum. 136	
gor.		πείπομαι, missi.	113
παρήμενος, maneo.	109	πέπτωκα, cecidi.	112
παρὰ φασι, deceptio, admoni-		πέπηγα, ἀπηγύω, concreui, co-	
tio.	108	alui.	148
παρτίθημι, appono.	184	πεποιθώς & πεποίητα, ἀπεποίητα,	
παρθένος, virgo.	90.78	confido.	220
παρθένος, adueni. vel adueniebā.		περιέχει, cōrineo, complector.	
226		πέριεθω, deuasto.	121 (106
περιονέω, deb. rechor.	112	περιέπολος, qui circumit.	247
περίθεω, apud Deum.	22	πέταλον, folium.	78
παρών, præsens.	33	πεταίνω, extendo.	264
πᾶς, omnis.	50.81	πέφραγμα, apparui.	19
πάσχω, patior.	163	πήγνυω, πήγνυμι, cōpingo.	217
πατήρ, pater.	49.60	πηδάω, salio.	281.176
πατερολόος, patricida.	36	πῆ, alicubi.	249
πατέκτονος, idem.	246	πῆχυς, cubitus.	31
πατέρεσσι, ὁ, à patre interfe-		πιέζω, premo, crucio.	31
ctus.		ib. πίμπλημι, impleo.	183
πατέριος, paternus.	84	πιμπήσκω, comburo.	ib.
πῶς, sedo.	120	πίνω, bibo.	264
πῆχυς, crassus.	92	πίομαι, bibam.	253
πίψω, suada.	67	πίπτω, cado.	264
πίψω, persuado.	125.131	πιφάσκω vel πιφάσκω, dico.	
πίπλω, elurio.	129.179	πλακῶς, placenta.	32.71 (218
πέλεκυς, securis.	53	πλάσσω, fingo.	99
πλήγης, pelrat <sup>9</sup> seu cetratus.		πλατυάζω, lato, & diducto ore	
πέμπω, quintus.	91 (38	loquor.	32
πέμπω, quintanus.	92	πλατυομένω, idem.	ibid.
πέμπο, mitto.	115	πλέω, plecto.	99
πέντε, quinque.	90	πλεοναίς, sapius.	236
πενταίς, quinquies.	253	πλέω, nauigo.	31.101
πεντήκοντα, quinquaginta.	ib.	πλέω, plenus.	44
πεντηκός, quingenti.	91	πλήσσω, percutio.	150
πεντακχιλίος, quinquies mil-		πλήθω, impleo.	99.135
le.		ibid. πλησίον, propinquus.	106
πεντηκῆς, quinquagesim <sup>9</sup> .	ib.	πληθύνω, nauigatio.	69
πεντηκῆς, debacchat <sup>9</sup> sū. 112		πρίω, lacio.	34.160

# INDEX.

m. 136	ποίησις, Poeta.	38.82	πρῶτον, mitis.	27
115	ποίημα, poema.	105	πρῶτον, mitior.	ibid.
112	ποίησις, poesis.	ibid.	πρῶτον, facio.	264
ai, co-	ποιμῶν, pastor.	48	πρεσβύτες, senex seu legatus.	33
148	ποδῖς, alicubi.	249	πρίσμαι, emo.	152
ποίησις	ποδὶ & ποδὲν, alicunde.	ibid.	πρίσμαι, secta.	48
220	ποθέω, desidero.	ibid.	πρῶτον, produco, præcedo.	106
διότι	πολύς, multus.	88.75	πρῶτον, ouis.	78
1106	πολυπλάτος, multistrep.	78	πρῶτον, prodo.	107
247	πολύπους, multipes.	78.81	πρῶτον, πρῶτον, præcedo, emi-	neo.
78	πολύκερως, multorum cornuū	107		
264	44		πρῶτον, à πρῶτον, voco,	
19	πολύχρη, multimanus.	49	πρῶτον.	219
217	πολεμίζω à πολεμῶ, bello.	219	πρῶτον, adoro.	110
176	πολεμῶν, bellaturio.	216	πρῶτον, persona.	78
249	πολεμῶν, sape.	236	πρῶτον, conuenit.	234
35	πόλις, ciuitas.	31	πρῶτον, admittito.	230
31	πολίχνη, ciuitatella.	85	πρῶτον, ante.	89
183	πολύς, verto.	246	πρῶτον, primus.	ibid.
ib.	πενίω, laboro.	123 129	πρῶτον, præmittito.	230
264	πεινῶ, mare.	42	πρῶτον, propheta.	82.83
153	περὶ οὐρανὸν, vado.	129	πρῶτον, prophetissa.	ib.
264	περίω, longe.	34.236	πρῶτον, prophetia.	ibid.
co.	περίω, longius.	ib.	πρῶτον, vaticinor.	110
218	περίω, longissime.	ibid.	πρῶτον, aqualis.	246
99	περίω, purpurea.	69	πρῶτον, primus.	29
ore	περίω, quatuorplus.	92	πρῶτον, interrogo.	216
32	περίω, Neptuneus.	57	πρῶτον, ignis.	50
id.	ποτός, quorus.	9	πρῶτον, adhuc, dum.	249
99	ποτός, quoto die.	92	πρῶτον, grex ouium.	47
36	ποτός, fluuius.	33	πρῶτον, quodammodo	249. 8
oi	ποτός, poculum.	214	quomodo.	34
4	πότι, quando.	16	P.	
10	ποτός, aliquando.	ib.	πρῶτον, facile.	88
35	ποτός, vsquam.	249	πρῶτον, facile.	236
6	ποτός, pes.	59	πρῶτον, facilius.	ib.
9	πρῶτον, res, negotium.	214	πρῶτον, vel πρῶτον, facillime.	236
0	πρῶτον, negotiosus.	ibid.	πρῶτον, cento.	33
-				33



# I N D E X.

ράωτω, suo.	20. 122	σπουδαίω, studiosus.	38
ρίζω, ago, facio.	106	ταμίδς, statio.	73
ρίω, fluo.	216	ταίς, farina aqua subacta.	50
ρῆγνυω, rumpo.	217	τάχως, ipica.	72
ρήτωρ, Rhetor.	59	τέαρ, adeps.	71
ρίζω, radix.	33	τέλλω, mitto,	114, 120
ρίνοκέρας, rhinoceros.	44	τένους, angustus.	87
ρίπτω & ριπτάσκω, proicio.	στενω, arcto.		216
100 218	πείσσω à πείω, priuo.	218. 265	
ρόδον, rosa.	33	σάωμαι, promitto, asseuero,	152
ρόδον, roseo colore inf-	firmo.		60
αύς.	70	σῆθ, pectus.	176
ρόω, fluxus.	ib.	σῆομαι, eo.	16
ρώω, robur.	20	σῆος, os, oris.	42
ρώω, roboro.	109	σπᾶτός, exercitus.	217
Σ.	σπατηγᾶς, exercitum ducere		219
Σύληπιγῆ, tuba.	74	cupio.	62
σάω, saluus.	70	συναχίζω, gemo.	108
σβίω, extinguo.	160	συνγῆης, cognatus.	ib.
σβινύω, idem.	217. 264	συνγχαίρω, gratulor.	ibid.
σέβω, colo.	219	συνγχαίρω, conscribo.	ibid.
σείωμαι, ludo.	216	συνγχαίρω, collaboro.	ibid.
σένω, moueo, quatio.	217	σύνζω, conuiuio.	ibid.
σσηπα, computui.	148	συνζω, colligo.	116
σδύω, moueo.	119. 264	συμβάλλω, confero.	108
σημερον, hodie.	34. 235	συμβαίνειν, cōtingo, cōmeo.	34
σδηρεω, ferreus.	70	σύμβολον, symbolum.	246
σινηπι, sinapi.	64	σύμβολον, omen.	108
σκόπτω, fodeo.	112. 150	συμκρανθάνω, condisco.	ib.
σκέλλω, crus.	62	συμπείζω, colludo.	116
σκειπασμα, tegmen.	46. 60	συντίπτω, construo.	ib.
σχυής, Scythia.	82	σπμφημε, cōsētio, approbo.	124
σχυής, mulier ex Scythia.	ib.	συνψάω, cōtingo, attingo.	108
σς, tuus.	95	συνρίζω, libello, fistula cano.	ibid.
σάω, vello, traho.	121. 160	συνρίω, confuso.	74
σπινδω, iibo.	219	συντέλλω, contrahio.	94
σπέρμα, semen.	215	συνφορῶ, calamitas.	
σπέρμα, scio.	100	σφέπεω, suus.	

# INDEX.

88	σφαίπερ, vester.	ibid. τιθημι, pono.	144.181
73	ἔξω, habero, à ἔξω.	186 τικτω, pario.	99.121
στα. 50	ἔξω, habeo.	160 τιμή, honos.	16
72	ἔξω, figura, habitus.	213 τιμώ, honoro.	50.160
71	σῶμα, corpus.	61 τίω, idem.	100
114.120	σωτήρ, saluator.	57.246 πείνω, tendo.	219
87	T.	πείνω, vulnero.	218
216	Τάλας, miser.	33.50 πείνω, dirigo, accurate col-	ib.
18.265	τάραξ, infernus.	73 lmo.	237
euero,	τίθω, posui.	181 τειγέω, quocirca.	1b.
151	τίθω, fero, tolero.	181 τειγέω, g tur.	1b.
60	τίθω, motior.	ibid. πείνω, iaculator.	38
176	πείνω, tendo, extendo.	216 πείνω, genitor.	214
16	πείνω, finio, 100.158. πείνω, i-	πείνω, tale.	41
42	dem.	216 ἵκω, sectio.	214
εἶναι	πείνω, perficio.	218 ποσύν, tantum.	1b.
217	τέμνω, seco, scido. 100. 115.265	τότε, tunc.	215
219	τέμνω, tener, tenera.	47 ἔτω, hoc.	ibid.
62	τετρω, delecto.	99 τετρω, collum.	75
108	τετρω, delectatio.	64 τετρω, iacio.	120.188
ib.	τέσσαρες, quatuor.	34 τετρω, nutrio.	124.214
ibid.	τέσσαρες, idem.	90 τετρω, curro.	99.124
ibid.	τέσσαρες, quatuor.	90 τετρω, tres.	90
116	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
108	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
34	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
46	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
108	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
ib.	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
16	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
b.	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
b.	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
44	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
8	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
1.	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
4	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
4	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91
-	τέσσαρες, quatuor.	91 τετρω, tres.	91

## INDEX.

Φρίπ  
 φρονέ  
 φρόν  
 φροντ  
 φυγή  
 φυγ  
 φυλα  
 φυλα  
 φυστ  
 φύστ  
 φώρ  
 φώσ  
 φώσ  
 CIU  
 φῶσ

Xa  
xa  
xa  
xa  
xa  
xa  
xa  
x  
x  
x  
x  
x  
x  
x  
x  
x  
x

# INDEX.

216	Φειπτο, horreo, cohorreo. 220	σκάριον, tunicella.	22
100.	Φρονίμ, sapio.	159 χλαμύς, chlamys.	54
6 (101	Φρόνιμος, prudens.	41.79 χλαμύς, aper.	245
80	Φροντίζω, curo.	122 χνός, lanugo.	69
67	Φυγή, fuga.	16.214 χνός, congius.	66
89	Φυγνάω, fugio.	216 χράωμαι, vtor.	175
181	Φυλάττω, custodio.	122 χρεός, debitum.	44
ib.	Φυλακός, custodias.	ib. χρήσιμος, utilis.	41.15
209	Φυσάω, anhele.	217 χρεός, fenerator.	244
214	Φύσις, natura.	83 χρεός, oportet.	234
29	Φύρ, fur.	50 χρεός, inaudio.	157
183	Φώς, vis.	245 χρυσός, aurum.	16.73
266	Φώς, inustio facta ab igne in	χρυσός, aureus.	70.84
oxi-	crumbus.	ibid. χρύσιος, cuns, seu corpus ami-	
213	Φώς, lux.	33 χρύσιον, aurum.	69
49	X.		
149	Χαλᾶω, laxo, remitto.	159	Υ.
217	Χαίω, hio.	117 χᾶλω, cano.	100.153
159	Χαίω, contineo.	122 ψαλμός, psalmus.	212
6.88	Χαίω, 2s	42 ψάλτης, cantor.	82.247
40	Χαίλιος, ateus.	70.79 ψάλλω, cantatrix.	82.247
84	Χαίριος, nota, insigne.	213 ψάω, tango.	100
1.81	Χαίριον, statulum.	48.86 ψῆφος, calculus, suffragiū.	33
186	Χαίριον, dehisco.	266 ψῆφος, suffragiū.	50
2.81	Χαίριον, manus.	49.241 ψυχή, anima.	16
di-	Χαίριον & χαίριον, peior.	87	Ω.
241	Χαίριον, pessimus.	88 Ωῆς, impello.	109
20	Χαίριον, manu ducō.	109 ὤψομαι, pellor.	113
41	Χαίριον, hirundo.	48.60 ὤψομαι, heus vos.	96
40	Χαίριον, fundo.	158.119.266 ὤψομαι, celer.	38
17	Χαίριον, heri.	235 ὤψομαι, qui est.	33
11-	Χαίριον, terra.	251 ὤψομαι, emo.	113
13	Χαίριον, niuens sum.	217 ὥρα, hora.	33
83	Χαίριον, tunica.	77 ὥρα, vulnus.	ibid.
9	Χαίριον, χαίριον, χαίριον, ὥψομαι, visus.	51	

Lam Deo virginis, Matri.

I

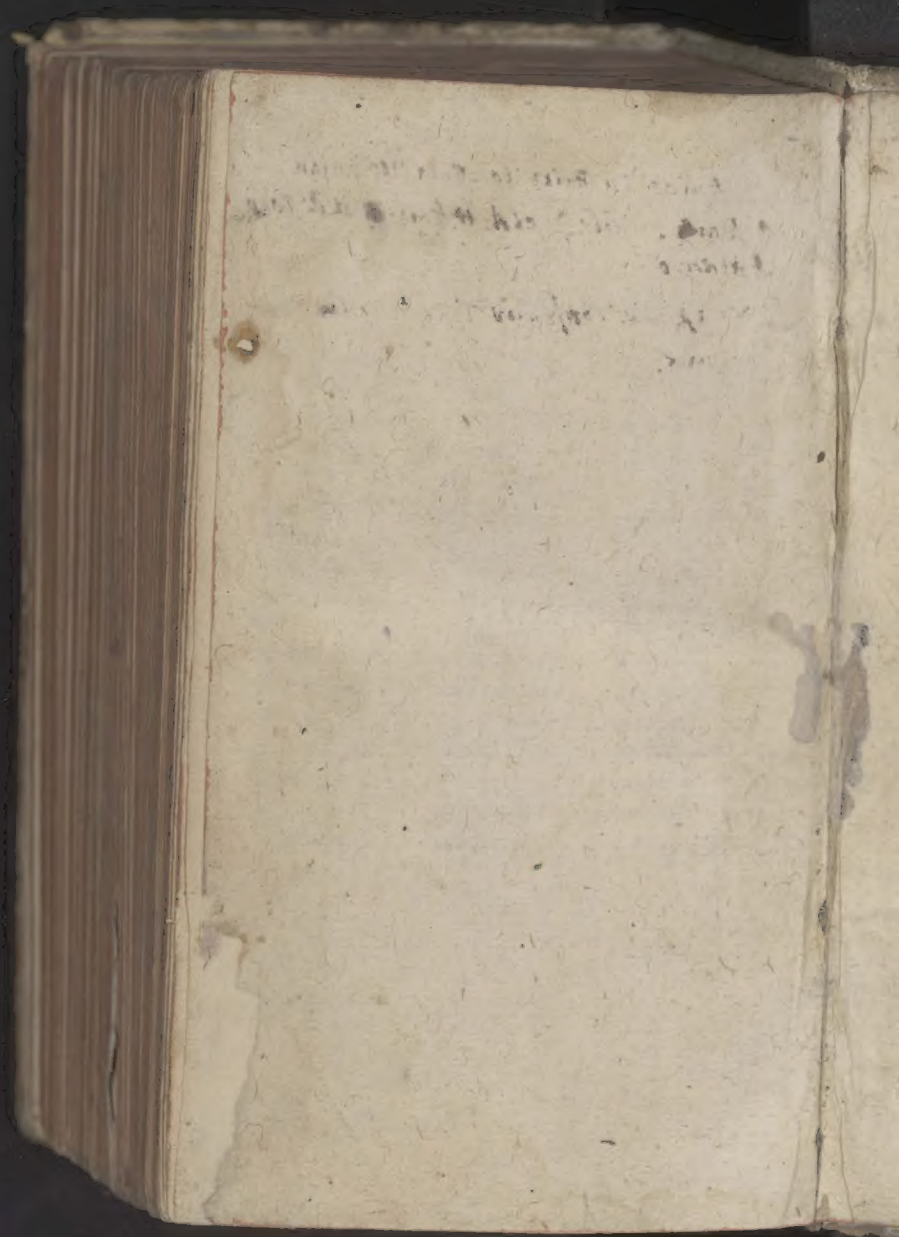
D

P



x Enias Tu Enia to Enia 700 Enian  
o Enia. Duab. Vel A: 10 Enia: 7 d. 10  
Enia: o.

I. x: 1 Enia Tenfion Ti 9 Enia: 10 Enia:  
1 Enia.



Biblioteka Jagiellońska



stdr0030522





C. S.  
L. S.  
1754.